Cum
să-ți
recucerești
soțul
Lorraine
Heath

LORRAINE HEATH
CUM SĂ-ŢI RECUCEREŞTI SOŢUL

***Passions of a Wicked Earl by* Lorraine Heath**

Copyright © 2010 Jan Nowasky
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Arhire

Pentru uimitoarea May Chen, care mi-a înţeles modul de a crea această poveste mai bine decât am făcut-o eu.

Mulţumesc, May, pentru tot!

Lorraine Heath

Capitolul 1

Londra, 1853

Morgan Lyons, al optulea conte de Westcliffe, îşi plimba încet degetele pe spatele ei gol – era o privelişte care mereu îl încânta. O atingere uşoară, delicată ca un nor ce aluneca pe cerul după-amiezii târzii. Descoperise că Anne reacţiona cel mai bine la insinuarea senzaţiei, ca şi cum chinul că îi era negată mai multă presiune i-ar fi aţâţat plăcerea.

Era o fiinţă minunat de senzuală, deschisă să exploreze pasiunea şi plăcerea în toate formele lor. Acesta era motivul pentru care el îi căuta compania.

Ea dormea, fără să reacţioneze la gesturile lui subtile, dar s-ar fi supărat dacă el ar fi plecat fără să îşi ia rămas-bun. Îi dezgoli ceafa când îi dădu la o parte părul cu nuanţe de roşcat, care deseori lăsau impresia că putea izbucni în flăcări în orice moment. Se întoarse astfel încât trupul ei să fie strâns sub el, îşi lipi gura înfierbântată de spatele ei şi o luă uşor în jos.

Gemând, ea se întinse languros, ca o felină la soare.

— Îmi place cum mă trezeşti.

Vocea ei leneşă, răguşită, senzuală îl făcu să se întărească rapid şi dureros. Folosindu-se de genunchi, îi desfăcu picioarele, deschizând-o în faţa lui şi intrând în refugiul ei catifelat. Era singurul loc unde se putea pierde în senzaţiile păcătoase, doar acolo era stăpân, doar acolo lumea şi toate dezamăgirile dispăreau.

Întâmpinându-l cu un geamăt de satisfacţie, ea îşi ridică puţin şoldurile, iar el o pătrunse şi mai adânc. Acum el era cel care gemea, scoţând un mârâit slab şi gutural. De asta avea nevoie, de asta avusese nevoie mereu. Mâini care alunecau, degete care tachinau, guri care devorau.

Ritualul lor era unul antic, al trupurilor care se contorsionează, al gemetelor care escaladează şi al senzaţiilor intense. Cu un zâmbet triumfător, ea îl împinse

pe spate, îl încălecă şi îl revendică. Chiar şi când o făcu din nou a lui, chiar şi când ea îi strigă numele, el nu simţi nimic dincolo de presiunea dogoritoare a pielii. De ce nu putea simţi mai mult – plăcere adevărată, satisfacţie imensă, mulţumire – decât o pustietate afurisită, o emoţie mediocră?

Camera răsuna de gemetele, strigătele şi ţipetele lor. Ştia cum s-o atingă, cum s-o dezmierde, cum s-o satisfacă şi cum să o ducă în punctul plăcerii supreme.

Chiar şi când ea căzu peste el, contele se luptă cu propriul său cataclism, îl întârzie cât de mult posibil, până când acesta îl consumă şi îl copleşi.

Sătul, epuizat, respirând greoi, stătea sub ea. Ca întotdeauna, nu era îndeajuns. Legendarul lui apetit îl ironiza, lăsându-l nesatisfăcut. Desigur, eliberarea fizică fusese măreaţă, însă după aceea simţea întotdeauna o tristeţe intensă, ca şi cum îi lipsea ceva. Întotdeauna voia mai mult, însă nu-şi putea da seama ce anume.

Tot ce ştia era că, în ciuda frumuseţii absolute, ea nu putea umple acel gol. Însă mai ştia că vina era a lui, nu a ei. Lui îi lipsea ceva esenţial. Acesta era motivul pentru care nicio femeie nu îl iubise vreodată.

O dădu la o parte cât de delicat putu. Cu ochii verzi letargici, ea îi aruncă un zâmbet, ca o pisică leneşă, care terminase ultima gură de smântână. El o sărută pe frunte, după care se dădu jos din pat.

Îşi strânse hainele de pe unde aterizaseră pe podea, când ea îl dezbrăcase cu câteva ore mai devreme. Abia când se aşeză pe scaunul din catifea mov ca să se încalţe, ea se ridică iute la capătul patului şi îl îndemnă:

— Spune-mi ce te îngrijorează!

El o privi cu atenţie – era acoperită doar cu un cearşaf din satin roşu. Îşi pusese picioarele peste tăblia patului şi se ţinea de un stâlp. Arăta ca şi cum stătea într-un leagăn, iar asta îi aminti de fata cu păr auriu pe care o văzuse în urmă cu mult timp stând exact în aceeaşi poziţie. Dacă ar fi fost capabil de sentimente preţioase, ar fi crezut că în ziua aia începuse să se îndrăgostească de Claire. Ce gând prostesc!

— Te-ai plictisit de mine, spuse Anne scurt, înainte ca el să poată răspunde.

Asta nu înseamnă că el ar fi răspuns. Nu avea obiceiul să împărtăşească nimic din ce simţea. Numai exteriorul lui era disponibil pentru amuzamentul ei.

Arogantă, strângându-şi cearşaful mai bine în jurul corpului, merse la fereastră.

— Se spune că nicio femeie nu te poate ţine prea mult. Credeam că o să le demonstrez tuturor că se înşală.

După ce îşi puse ghetele, el traversă camera şi o prinse de talie, inspirând mirosul ei şters amestecat cu mireasma de mosc a pasiunii pe care o dezlănţuise mai devreme.

— Nu m-am plictisit de tine.

— Atunci stai! Măcar o dată rămâi peste noapte!

O prinse de bărbie, îi întoarse capul şi îi acapară gura ca şi cum ar fi fost a lui. Când ea se întoarse şi se lipi de el, o ridică în braţe şi o duse spre pat. O puse jos delicat şi trase pătura peste ea.

— Nu în seara asta.

În timp ce el se îndrepta spre uşă, ea ţipă:

— Te urăsc!

Vorbele ei nu îl opriră. I le spuseseră şi alte femei. Prima oară, avea 25 de ani. Atunci cuvintele îl duruseră, apoi însă nu se mai întâmplă niciodată. Oare de ce nu înţelegeau femeile că ura nu putea să doară dacă nu exista nicio urmă de dragoste? Ea nu îl iubea, iar el ştia acest lucru, îl acceptase.

Ea era la fel de rece ca el. Tocmai de aceea se potriveau aşa de bine, iar el încă nu se plictisise de ea.

— Westcliffe?

Încercând să găsească un mod prin care să îi spună că nu era supărat pe ea, o privi şi îi zise un singur cuvânt:

— Mâine.

— Mă aştept să primesc o bijuterie frumoasă.

El îi aruncă un zâmbet şi îi făcu cu ochiul.

— Mă gândesc la ceva care să se asorteze cu verdele ochilor tăi.

Ea îi trimise un sărut. Anne era atât de uşor de calmat! El se săturase să se tot simtă blazat, însă plictiseala plutea în aer, aşteptând nerăbdătoare…

El nu avea să capituleze. Nu de data asta. Ea merita mai mult de atât.

Coborî scările în grabă şi ieşi pe uşa principală direct în ploaie, unde îl aştepta trăsura, luminată de felinarele din depărtare. Lacheul îi deschise uşa.

— Către St. James, ordonă Westcliffe în timp ce se sui în trăsură şi se aşeză pe banca pluşată pentru drumul către casa lui.

Nu era o locuinţă. Ci doar locul unde stătea, unde avea să îşi înece amarul în whisky şi să se gândească de ce refuzase să petreacă noaptea cu Anne. Era o dorinţă atât de neînsemnată, însă, dacă ar fi cedat, i-ar fi dat prea mult control asupra lui. Iar el era un bărbat care îşi preţuia libertatea. Petrecuse o mare parte din viaţă fără să aibă control sau independenţă.

Tatăl lui, la naiba cu el, nu lăsase aproape nimic în urmă, cu excepţia datoriei, a celor doi băieţi şi a unei văduve care înţelesese destul de bine circumstanţele acelei situaţii cumplite. Astfel, fără să stea pe gânduri, îşi alesese al doilea soţ, un bărbat cu un titlu şi mai puternic şi o avere mult mai mare – ducele de Ainsley. Îl binecuvântase cu un moştenitor, iar cinci ani mai târziu, acesta o lăsase văduvă – una care nu se mai baza pe nimeni pentru nimic.

Trecuseră ani întregi până când se putuse spune acelaşi lucru despre Westcliffe.

Fusese dependent de bunătatea şi generozitatea fratelui său mai mic, Ransom Seymour, actualul duce de Ainsley. Chiar dacă era ultimul născut, acesta se purta de parcă ar fi fost primul – enervant de responsabil, era obsedat de responsabilităţile lui. Avea comportamentul unei persoane de trei ori mai în vârstă. Mama lor observase încă de când Ransom era doar un copil că fiul ei cel mic dădea semne că avea să rezolve cele mai grave probleme. Lui Westcliffe i se părea din ce în ce mai greu să-şi însuşească locul de drept în ierarhia fraţilor, de vreme ce

mai mereu era nevoit să-i ceară ajutorul. Acesta era unul din motivele pentru care Westcliffe petrecea cât mai puţin timp posibil cu familia lui, pentru a nu-şi aminti de situaţia precară în care îl lăsase tatăl său şi care devenise o povară când ajunsese bărbat în toată firea. Fusese dispus să facă orice pentru a scăpa de această situaţie.

Era de-a dreptul înjositor să meargă la fratele lui cel mic de fiecare dată când avea nevoie de ceva: ajutor în administrarea moşiei, haine, mâncare, bani ca să cumpere câte o bijuterie pentru iubitele lui ocazionale. Aşa că profită de ocazia de a scăpa de sărăcie. Descoperi însă că preţul suprem era călcarea în picioare a propriei mândrii într-un mod mult mai groaznic decât trăise înainte.

Roţile se învârteau, împroşcând apa în jurul trăsurii. Încercă să se detaşeze de susurul calm şi constant, dându-i voie să îi pătrundă în suflet. Poate că în seara aceea avea să doarmă profund şi netulburat. Poate că în seara aceea, chiar şi pentru puţin timp, avea să scape de dezamăgirea trădării lui Claire.

Însă amintirea i se ridică în gât, amară ca fierea, în timp ce trăsura se opri în faţa reşedinţei lui. Nu o mai văzuse pe Claire din acea noapte fatidică, atunci când ea se culcase cu fratele lui mai mic, Stephen. În anii care trecuseră, primise o singură scrisoare de la ea:

Iartă-mă.

La care el, tânăr şi beat, îi răspunse cu isteţime:

Când o să putrezeşti în iad.

Bărbatul care era acum nu i-ar fi răspuns deloc. Ar fi obligat-o să se scalde în vinovăţie şi învinuiri fără să îi dea de înţeles care erau adevăratele lui sentimente. Incertitudinea era o pedeapsă în sine, iar ea merita să sufere.

Se dădu jos şi văzu că pe alee se afla altă trăsură, una pe care o recunoscu ca fiind a lui. Dacă nu ar fi ştiut,

servitorii din apropiere ar fi fost un indiciu. Ce naiba se întâmpla?

Cu paşi mari, urcă scările. Uşa se deschise tocmai când ajunsese în dreptul ei. Faţa palidă a majordomului său îi spuse tot ce avea nevoie să ştie.

— Unde naiba este? întrebă.

— În bibliotecă, milord.

Stomacul i se încordă. Sanctuarul lui. Nu dădea voie nimănui acolo. Cu atât mai puţin ei.

Aruncându-şi pălăria, pelerina şi mănuşile, fără să îi pese dacă aveau să ajungă în braţele lui Willoughby sau pe jos, traversă holul în grabă. Dintr-odată, îşi dădu seama că purta mirosul altei femei. Liliac. Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să urce repede scările şi să se spele, dar se hotărî să nu facă asta. Încă îşi amintea mirosul de lemn de santal al fratelui său pe care îl simţise pe Claire atunci când îi descoperise…

Lacheul îi deschise uşa de la bibliotecă, deşi şi-ar fi dorit ca ea să nu aibă niciun indiciu că el avea să intre peste ea. Trecuseră trei ani lungi, iar femeiuşca aceea îndrăznea să dea buzna în viaţa pe care şi-o clădise în absenţa ei.

Furios, dădu buzna în cameră. Se afla deja la jumătatea încăperii, trecând de două zone în care se putea aşeza, când ea se întoarse, întrerupând examinarea atentă a cărţilor aşezate frumos pe rafturi.

Se opri brusc, ca şi cum primise o lovitură puternică în piept. Încercase atât de mult să o uite, să uite tot ce avea legătură cu ea!

Însă acum ea era acolo, în carne şi oase. Puţin mai în vârstă, dar, fără doar şi poate, mai încântătoare.

Claire.

Soţia lui trădătoare.

Capitolul 2

Claire nu ştiuse la ce să se aştepte de la niciunul din ei doi când avea să vină momentul. Cu siguranţă, simţi un mic fior de teamă. I se încleştă stomacul. Însă bătăile sălbatice ale inimii şi bucuria simţită când îl văzu o luară prin surprindere.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi simţit asta în urmă cu trei ani, când se căsătoriseră! Ce bine ar fi fost dacă el n-ar fi înspăimântat-o atunci! Încă o făcea. Nu numai prin statura lui – era atât de înalt şi lat în umeri –, ci şi prin autoritatea şi hotărârea pe care le emana. Întotdeauna lăsase impresia că, odată ce avea puterea, o putea mânui cu o abilitate ce nu lăsa loc de compromisuri. Niciodată nu ştiuse ce părere să aibă despre el. Însă acum era mai în vârstă. Nu numai în ceea ce priveşte anii, ci şi maturitatea.

Chiar şi aşa, nu era pregătită să îl vadă.

Chipul lui captivant, pe care era sculptată o expresie de dezgust, era încadrată de un păr des şi negru, în mod evident ciufulit, de parcă tocmai se trezise, deşi cu siguranţă avusese treabă în cea mai mare parte a zilei şi a serii. Auzise că se transformase într-o stană de piatră, auzise foarte multe despre el în anii care trecură. Însă acum o durea să ştie că faţada lui impenetrabilă era probabil opera ei.

El schimbă direcţia, îndepărtându-se de ea, păşind către o masă din colţ, pe care erau aranjate nişte carafe. Ea se întrebă ce intenţionase să facă atunci când intrase. Venea direct spre ea. Cu siguranţă, nu pentru o îmbrăţişare sau un sărut.

Cel mai probabil, un pumn. Într-o parte, aşa cum stătea acum. Asta nu însemna că ar fi ridicat vreodată mâna asupra ei. Îl bătuse pe fratele lui până când acesta aproape leşinase, dar pe ea întotdeauna o atinsese cu blândeţe. Chiar şi când o ţinuse ferm în timp ce o ghida spre trăsură, ea nu simţise durere. Într-un fel, asta o făcuse să se simtă şi mai rău.

Claire nu putea vedea ce făcea, pentru că era întors cu umerii lui largi şi cu spatele la ea, dar auzi clinchetul unui pahar, slab, dar nesigur, şi se întrebă dacă mâinile îi

tremurau în timp ce îşi turna de băut. Apoi se aşternu tăcerea. În timp ce ea îl privea, el îşi lăsă capul pe spate. Apoi clinchetul începu din nou. Când se opri, el se întoarse cu faţa la ea, într-una din mâini ţinând un pahar aproape plin, însă Claire nu avea nicio îndoială că Westcliffe ar fi preferat să-şi înfăşoare degetele lungi în jurul gâtului ei.

— Nu eşti bine-venită aici, spuse el cu o voce joasă şi controlată, dar care clocotea dincolo de suprafaţă. Noi doi am avut o înţelegere, un aranjament. Întoarce-te la casa de la ţară, Claire!

— Aş face asta dacă aş putea, dar am făcut o promisiune care mă reţine în Londra.

— Ai încălcat în doar câteva ore promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Încalc-o şi pe asta! Ar trebui să fie uşor pentru tine.

Tonul lui dur îi dădu fiori. Ce naivă fusese când se gândise că orele, zilele, lunile, anii îi temperaseră furia pe care o simţea faţă de ea! Atentă, păşi spre el, însă se opri când ochii lui închişi la culoare se micşorară.

— Westcliffe, am nevoie de iertarea ta.

— Ţi-am spus cu ce condiţie se va întâmpla asta.

— Când o să putrezesc în iad? râse ea amar. Nu crezi că sunt deja acolo? Ai idee câte doamne m-au vizitat şi mi-au povestit despre amantele tale? Nu eşti o persoană prea discretă. Dacă ai vrut să mă umileşti, să ştii că ţi-ai atins scopul remarcabil de bine.

— Mă bucur de plăcere acolo unde o găsesc pentru că asta mă mulţumeşte. Pe tine nu te iau niciodată în considerare. Claire, sincer, din momentul când te-am lăsat la Lyons Place, nu m-am mai gândit deloc la tine.

— Acest lucru a fost destul de evident.

El se aşeză pe un scaun din faţa şemineului, întinzându-şi picioarele lungi. Dintr-odată, de sub biroul lui apăru un câine din rasa collie. Animalul şchiopătă uşor până la scaun, după care se aşeză lângă el. Westcliffe se aplecă şi începu să mângâie câinele pe cap. Păru să facă asta fără să se gândească – devenise un obicei, un ritual, iar ea se întrebă câte nopţi stătuse el în acea poziţie,

ţinându-i companie doar un pahar cu tărie şi un câine bătrân.

Nu prea multe, dacă dădea crezare zvonurilor care îi ajunseseră la urechi.

Se apropie mai mult, până când îi putu vedea ochii mai bine. Erau întunecaţi, aproape la fel de negri ca părul, nu albaştri sau blânzi că ai lui Stephen. Cum se putea ca doi fraţi să fie atât de diferiţi?

Trăsăturile lui Westcliffe nu fuseseră sculptate de o mână de artist: avea nasul cam mare, bărbia cam pătrăţoasă, sprâncenele cam dese. Răutatea pe care o afişase îi imprimase o frumuseţe aspră pe chip, pe care Claire nu o putea nega. Anii fuseseră blânzi cu el, trăsăturile lui devenind şi mai misterios de atrăgătoare.

În schimb, Stephen era mult mai luminos – părul lui de un şaten auriu cu şuviţe blonde parcă se juca de-a v-aţi ascunselea, ca şi cum nu se putea hotărî ce nuanţă ar trebui să aibă. Nimic din persoana lui nu era înspăimântător. Fusese prietenul ei dintotdeauna, în timp ce pe Westcliffe abia dacă îl cunoştea. Nu ştia cum arăta zâmbetul lui, nu îşi aducea aminte cum râdea. De fapt, avea foarte puţine amintiri despre el. Însă el era cu opt ani mai mare, iar când fuseseră mici, întotdeauna păruse cu gândul în altă parte. Fusese plecat la şcoală ori îşi petrecuse timpul cu prietenii lui sau alergând după fete. Ori se ocupase de moşia lui.

Tatăl lui murise când Westcliffe avea cinci ani, iar Stephen tocmai împlinise un an. Moştenirea lui Westcliffe fuseseră o moşie în paragină şi un contract de căsătorie cu tatăl lui Claire, care îl lega de prima fiică a contelui de Cresmont. Ea nu contestase niciodată acest lucru, însă în ziua nunţii îşi dăduse seama că era un contract mai degrabă arhaic, absolut medieval din moment ce prima fiică nici măcar nu se născuse când actele fuseseră semnate. Dacă ar fi arătat ca o broască?

Bănuia că nimic nu s-ar fi schimbat, pentru că nimic din ce avea legătură cu ea nu conta, cu excepţia faptului că văzuse lumina zilei înaintea surorii ei. Nu se împotrivise

pentru că mariajul îi oferea ocazia de a se muta din casa opresivă a tatălui ei, unde mâna lui grea o învăţase că o lady nu pune niciodată întrebări legate de poziţia ei sau de datoriile pe care le are. Însă, pe măsură ce ziua nunţii se apropia, temerile începuseră să iasă la suprafaţă, iar ea i le împărtăşi lui Stephen.

— Nu s-a întâmplat nimic între Stephen şi mine, recunoscu ea.

Râsul dur al lui Westcliffe îi învălui.

— Cât de prost mă crezi, Claire? L-am găsit în patul tău.

— Încă avea pantalonii pe el când l-ai aruncat afară.

— Aşadar, am ajuns înainte să-şi facă de cap cu tine. Sau nu. Şi eu pot să mă îmbrac ori să mă dezbrac cu o viteză surprinzătoare când situaţia mi-o cere. Chiar dacă nu te-a făcut a lui, asta nu schimbă faptul că erai în braţele fratelui meu!

Westcliffe se ridică de pe scaun cu o forţă brutală, care făcu aerul din jur să sclipească, iar pe ea să facă un pas înapoi, brusc cuprinsă de spaimă. Îşi aruncă paharul în şemineul gol. Paharul se sparse, iar lichidul de culoarea chihlimbarului stropi totul în jur. Cu respiraţia greoaie, se rezemă de poliţă.

— Asta nu schimbă faptul că era în locul meu şi tu l-ai vrut acolo.

Văzându-i durerea, Claire nu-şi putu opri lacrimile.

— Nu ştiam ce vreau. Eram un copil. O fetiţă naivă. El a fost întotdeauna prietenul meu. Pe tine abia te ştiam. Dacă aş fi putut hotărî cine să fie soţul meu, probabil l-aş fi ales pe el. Nu ştiu… Ştiu doar că eram speriată de noaptea nunţii, şi el mi-a spus că are un plan care m-ar fi ajutat s-o amân.

„O să vin în patul tău înaintea lui. O să te ţin în braţe. Nimic mai mult. O să fie supărat pe mine, fără doar şi poate, dar asta o să-ţi ofere o amânare. Când o să fii pregătită, trebuie doar să-i spui adevărul. Apoi totul o să fie bine”.

Amândoi băuseră destulă şampanie şi tărie cât să li se

pară un plan genial. În cele din urmă, planul acela o costase o prietenie şi un soţ. Distrusese o familie. Alungase toată speranţa de fericire.

Întorcându-şi capul, Westcliffe îi aruncă o privire neiertătoare.

— Nu puteai să fii atât de naivă.

— Trecuseră cinci zile de la a şaptesprezecea aniversare şi nu aveam o mamă care să mă sfătuiască. Mătuşa celibatară care s-a ocupat de creşterea mea nu ştia mai multe decât mine. Da, chiar am fost atât de credulă! Şi Stephen a fost întotdeauna atât de fermecător! Se spune că poate convinge un înger să păcătuiască. Iar eu sunt departe de a fi un înger.

Cu un oftat adânc, el clătină din cap.

— Ce naiba vrei de la mine, Claire?

— Vreau să-mi dai şansa să-ţi fiu cu adevărat soţie, nu doar să am grijă de moşia ta.

Se întoarse spre ea, trăsăturile lui părând şi mai aspre. Un fior rece îi trecu pe şira spinării în timp ce privirea lui o învălui uşor. Ea bănui că el şi-o imagina fără haine. Poate că merita privirea lui nemiloasă, însă nu avea de gând să dea înapoi. De dragul surorii ei, intenţiona să suporte orice pedeapsă i se părea lui necesară pentru a trece de această etapă insuportabilă a căsniciei lor. Însă până într-un punct. Nu o să-l lase să se simtă obligat să…

— Aşadar, acum eşti dispusă să mă primeşti în patul tău? întrebă el batjocoritor.

Trebuia să vină în timpul zilei, când acest lucru nu se putea întâmpla, deoarece ştia că soţii făceau sex doar noaptea, însă crezuse că i-ar fi fost mai uşor să îl înfrunte în umbră. Dintr-odată, gura i se uscă şi, pentru că nu avu cum să şi-o umezească, răspunse cu o voce ascuţită:

— Sunt dispusă să fiu soţia ta, şi asta nu doar cu numele.

El o studie preţ de o clipă, după care îi spuse:

— Desfă-ţi corsajul!

Mâna ei se duse la gât, degetele plimbându-se peste gulerul închis cu nasturi al rochiei ei de călătorie. Aruncă o

privire de jur-împrejur.

— Aici?

— Suntem doar noi. Cu excepţia câinelui, dar Cooper nu e genul care să intervină ori să bârfească. Dacă îmi cunoşti cu adevărat reputaţia, aşa cum susţii, atunci ştii că nu mă limitez la aventurile din dormitor. Nasturii, Claire!

În acel moment, îl urî aproape la fel de mult ca atunci când o exilase pe moşia lui.

„Te urăsc!” ţipase ea, în timp ce el părăsea conacul, după ce îi spusese că ea urma să stea acolo, iar el avea să se întoarcă în Londra. Râsul lui răsunase de-a lungul holurilor şi îl urmărise în noaptea furtunoasă.

Acum, ea voia să se întoarcă pe călcâie şi să iasă din cameră. Voia să-i spună să putrezească în iad. În schimb, îşi înclină capul într-un mod sfidător, îi întâlni privirea rece, le ordonă degetelor să nu mai tremure şi le obligă să desfacă nasturii rochiei. Era ciudat că nu simţise aerul rece până în clipa în care materialul se desfăcu. I se păru că trecuseră ore până când degetele îi ajunseră la ultimul nasture din talie.

Credea că era o distanţă mai mare, însă el ajunse lângă ea din cinci paşi mari, aducând mirosul de liliac. Nu venise aici de la club, ci din patul altei femei. Lacrimile o ardeau din nou în spatele ochilor, însă clipi până ce dispărură. Nu avea de gând să-i arate cât de mult o rănea fără măcar să încerce să o facă. Pentru prima dată, se gândi că avea să simtă, în sfârşit, ce simţise el în acea noapte de demult. Îi era ruşine de faptul că fusese atât de tânără şi de egoistă şi nu-şi dăduse seama ce făcea.

El avea dreptul să se răzbune exact în modul în care voia s-o facă. Iar Claire ar fi făcut orice ca el să lase trecutul în urmă.

Cu privirea încă susţinând-o pe a ei, el o atinse cu un deget în golul din zona gâtului. O provocare. Aşa să fie! Ea nu dădu înapoi. Urma să vadă că nu mai era fetiţa de odinioară. Se ocupase timp de trei ani de casa lui de la ţară. Moşia înflorise sub privirea ei atentă, şi el nici măcar nu avusese decenţa să-i mulţumească. Ce nerecunoscător!

Westcliffe o învălui cu privirea şi îşi plimbă degetul în jos, mâna alunecându-i sub materialul rochiei, desfăcând-o şi mai mult, cât să se vadă umflătura unuia dintre sâni de deasupra cămăşuţei. Claire abia mai putea respira când şi celelalte degete începură să se plimbe pe pielea expusă. Era recunoscătoare că el îşi coborâse privirea şi nu putea vedea speranţa amestecată cu teamă ce îi învolbura ochii. Cum putea trezi asemenea senzaţii nedorite cu o simplă atingere?

Degetele lui se mişcară uşor în sus, după care o luară din nou în jos, într-o parte, apoi în alta.

— Spune-mi, Claire, toată eşti la fel de ispititoare?

Privirea ei se ciocni de a lui şi, spre surprinderea ei, fierbinţeala pasiunii o copleşi. Văzuse oare vreodată atâta foc în nişte ochi aşa de întunecaţi? Dar sub acea faţadă putea vedea şi batjocura. Westcliffe voia ca ea să îl dorească şi astfel să o pedepsească şi mai tare. Era sigură de asta. Ea crease acel ticălos, într-un moment de slăbiciune, din cauza unui vis superficial pentru o viaţă cu totul diferită faţă de ceea ce trăise. Dorise să-şi schimbe drumul, iar de atunci se tot poticnise.

Ignoră tachinarea lui, convinsă că avea să afle răspunsul în scurt timp. Inima îi bătea puternic, iar respiraţia refuza să revină la normal. Auzise că Westcliffe era priceput în arta seducţiei, un adevărat maestru când venea vorba de stârnirea plăcerii. Dintr-odată, i se înmuiară genunchii. Era din cauza lipsei aerului. Credea că o să leşine.

— Ai spus că te afli în Londra din cauza unei promisiuni. Ce promisiune?

Glasul lui suna de parcă era pe punctul de a se sufoca.

„Într-adevăr, despre ce promisiune e vorba? De ce sunt aici?” Dădu din cap ca să-şi revină şi să se poată concentra asupra întrebării lui.

— Sora… sora mea, Beth. Tata a aranjat mariajul ei cu Lord Hester, un bărbat detestabil, mult mai bătrân decât ea. Cu binecuvântarea tatălui meu, are un sezon la

dispoziţie ca să găsească un alt posibil soţ. Ştiu cum e să te căsătoreşti cu un bărbat pe care abia…

— Vrei să spui că te-a obligat să te căsătoreşti cu mine?

— Vreau să spun că nu am avut de ales. Cum poţi spune că nu era aşa, când ştiai foarte bine care era contractul, nu mi-ai făcut curte niciodată şi nici nu m-ai cerut în căsătorie?

Degetele lui se plimbară pe pielea ei, ochii fixându-i pe ai ei de parcă ar fi căutat dovada decepţiei.

— Deci o să fii soţia mea ca să o salvezi pe ea? Ai putea să-ţi atingi scopul stând altundeva în Londra.

Claire vru să îi spună totul, dar se gândi că nu o să-i pice bine. Doamnele nu erau deloc încântate de faptul că soţul ei alerga dintr-un budoar în altul, iar asta îi făcea pe soţii lor să creadă că un bărbat nu îi datora fidelitate soţiei. Pentru a putea primi invitaţii la baluri şi a-şi ajuta sora să fie acceptată în societate, trebuia să-şi îmblânzească propriul soţ. În schimb, preferă să zică:

— Tu eşti influent. Trebuie să îmi recapăt locul lângă tine ca să o pot prezenta aşa cum trebuie în societate.

— Şi consideri asta, fără doar şi poate, drept un sacrificiu nobil.

Ea îşi pierdu răbdarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Westcliffe, ţi-am cerut să mă ierţi, ceea ce nu vrei să faci, şi ţi-am zis că vreau să fiu soţia ta din toate punctele de vedere. De ce trebuie să complici totul?

— Pentru că nu te mai vreau ca soţie.

Inima îi sări din piept şi stomacul i se strânse în timp ce el se îndepărtă. Niciodată nu se gândise că avea să o refuze. Ştia că voia să complice lucrurile şi că avea să o facă să plătească pentru nesăbuinţa din tinereţe. Dar să nu o vrea deloc? Westcliffe avea nevoie de un moştenitor. Avea nevoie de o soţie. Avea o soţie!

— Este târziu. O să-l rog pe Willoughby să pregătească o cameră de oaspeţi pentru tine, spuse el cu o voce inexpresivă, recăpătându-şi controlul. O să vorbim

despre situaţia asta mâine-dimineaţă.

El traversă încăperea.

— Unde naiba pleci? strigă ea după el.

Dar el nu îi răspunse, nici măcar nu se uită înapoi când ieşi din cameră. Căzând pe podea, Claire dădu, în sfârşit, frâu liber lacrimilor de umilinţă. Cum devenise viaţa ei o încurcătură groaznică?

Capitolul 3

La naiba! În timp ce trăsura lui uruia pe străzi, Westcliffe încă simţea pe vârful degetului căldura pielii ei ca de marmură. Ce îl făcuse să o provoace astfel? Încă era extrem de naivă dacă nu-şi dădea seama de adevăratul impact al trădării ei şi cât de departe era el dispus să meargă pentru a o face să sufere.

Aşteptase mariajul cu ea aşa cum nu mai aşteptase nimic altceva în viaţa lui. Ştia că, în sfârşit, urma să aibă fondurile necesare pentru a se elibera de Ainsley. Dar nu era vorba numai de asta. În ciuda aparenţelor, zestrea ei era un motiv mai puţin important pentru care onorase un contract absurd, de condiţiile căruia avocatul lui l-ar fi putut scăpa cu foarte puţin efort.

Din momentul în care mama lui se căsătorise cu ducele de Ainsley, Lyons Place, casa strămoşească a lui Westcliffe, devenise un conac dărăpănat. Întreţinerea casei costa mai mult decât producea moşia, aşa că fu lăsată în paragină, în timp ce familia se mutase în magnificul conac Grantwood. Acolo o văzuse prima oară pe fata care într-o zi îi devenise soţie.

Nu putuse nega plăcerea pe care o simţise când îi văzuse pentru prima oară zâmbetul. Propria lui gură schiţase un zâmbet când îi auzise prima oară râsul. O privise de la depărtare jucându-se cu ceilalţi şi ştiuse în adâncul sufletului că ea îl putea ajuta să transforme Lyons Place în ce era menit să fie. Putea deveni din nou un loc în

care se strângea familia. Nu mai avea să fie ignorat şi uitat.

El însuşi nu mai avea să fie ignorat şi uitat. Existaseră momente în care se simţise ca un străin în propria familie. Poate că asta se întâmplase din cauză că întotdeauna încercase să păstreze distanţa, nefiind dispus să accepte alt bărbat ca tată, indiferent cât de bun ar fi fost acesta. Al optulea duce de Ainsley nu putea înlocui ce pierduse Westcliffe.

Fusese convins că golul putea fi umplut de Claire. Pregătise cu atâta atenţie noaptea nunţii, îşi făcuse baie din nou, se bărbierise din nou, îşi luase o pereche nouă de pantaloni şi o cămaşă din mătase. Plănuise să fie delicat cu ea, să aibă grijă. Nu avusese de gând să o grăbească.

După care intrase în dormitor şi îl văzuse pe fratele lui în locul său. În acel moment, simţi din nou că nu valora nimic. Nici măcar propria lui soţie nu îi era loială.

Devenise conştient de durerea pe care o simţea în mâini. Erau încleştate atât de puternic, încât parcă ar fi vrut să împingă osul prin piele. Le descleştă când trăsura se opri. Westcliffe făcea parte din mai multe cluburi, însă Dodger’s Drawing Room era locul lui preferat. Proprietarul, Jack Dodger, crescuse pe străzi şi devenise un bărbat puternic. Înţelegea nevoile unui gentleman, cu toate că de curând renunţase la fetele care lucrau pentru el. Căsătoria îl îmblânzea, fără doar şi poate.

Dar nu conta. Se găseau destule bordeluri dacă un bărbat avea nevoie de căldura unui corp. În momentul acela, Westcliffe avea pur şi simplu nevoie să fie departe de casa lui. Traversă camera de jocuri şi intră în recent renovata cameră de fumat, unde bărbaţii se bucurau de un trabuc sau de o pipă alături de un lichior. Se aşeză pe un scaun din colţ.

La Dodger’s, preferinţele clienţilor erau memorate de tinerii livizi luaţi de proprietar de pe străzi şi angajaţi. Nimeni nu aştepta mai mult de trei minute. Westcliffe nici nu îşi ridică bine privirea că whisky-ul lui preferat şi trabucul îi fură aşezate uşor pe masa de lângă el.

Se uită însă în sus când un gentleman se aşeză pe

scaunul de lângă el. Se holbă la el, însă fratele lui nu îl băgă în seamă.

— Bănuiam că o să te văd aici în seara asta, spuse Ainsley. Deci cum ţi s-a părut Claire?

Westcliffe se încruntă, iar fratele lui ridică din umeri.

— A venit la mine acasă mai devreme, crezând că încă stai acolo. A fost destul de surprinsă când a aflat că ţi-ai cumpărat o casă a ta. Nu comunici cu soţia ta?

— Nu.

Westcliffe se întinse după pahar şi se bucură de arsura domoală provocată de băutura de culoarea caramelului cu gust afumat. Puse paharul jos, semn că trebuia umplut. Acest lucru se întâmplă imediat.

Ainsley îşi luă propriul pahar şi se aplecă spre el.

— De ce e aici?

Întotdeauna îşi dorise să îl urască pe Ainsley – pur şi simplu din principiu. Se născuse având totul: avere, un titlu puternic, dragostea mamei şi adorarea tatălui. Dar nu putea să nu-l admire, pentru că întotdeauna fusese binevoitor, gata să sară în ajutor, fără să se gândească la ce i se datora. Uneori, îl enerva să ştie că fratele lui mai mic era cel mai bun dintre ei.

— Se pare că sora ei are la dispoziţie un sezon în care trebuie să-şi găsească peţitor sau tatăl lor o s-o oblige să se căsătorească cu Hester.

— Ce are bărbatul acela împotriva propriei fiice?

Westcliffe îi zâmbi amar fratelui său.

— Dacă eşti atât de revoltat, de ce nu te oferi tu?

— Dumnezeule, nu! Am ajuns la majorat şi mi-am ocupat locul în Camera Lorzilor. E suficient pentru un an. Nu am nevoie să adaug căsătoria pe lista de realizări.

Westcliffe nu îl învinovăţi. Nici el nu s-ar fi căsătorit de tânăr dacă nu ar fi fost nevoia disperată de fonduri. Dar, indiferent când s-ar fi căsătorit, ar fi onorat dreptul de a o lua de soţie pe Claire, drept rezervat de tatăl lui.

Ainsley bău din brandy şi trase din trabuc.

— Claire arăta bine. Era sănătoasă şi voinică. Aş spune că a petrecut destul de mult timp plimbându-se pe

moşia ta.

— Nu am observat.

Minciuna i se rostogoli uşor de pe limbă. Observase fiecare detaliu legat de ea. Părul blond coafat. Panta delicată a gâtului ei. Focul din ochii ei de un albastru la apus când îi spusese să îşi desfacă corsajul. Ea voise să îi spună să se ducă naibii. Cu trei ani în urmă, fugise de el. În seara aceea, îl înfruntase. Ce se întâmplase de căpătase atâta putere?

Dar observase mai multe. Mult mai multe. Fierbinţeala pielii ei când o atinsese. Tremurul muşchilor când atingerea lui persistase. Izul de trandafiri care o învăluia.

Spusese adevărul. Nu o mai voia ca soţie, dar asta nu însemna că nu o voia sub el. Trădătoarea! Cum o mai putea dori? Pentru că ea era femeie şi el bărbat. Era atât de simplu! Nu avea nimic de-a face cu albastrul ochilor sau cu înfăţişarea ei plăcută. Ori cu sfidarea arătată. Femeile îl doreau, îi îndeplineau fiecare dorinţă în încercarea de a-l satisface şi de a-l îmblânzi. Însă, în cele din urmă, îl plictiseau cu insistenţa lor. Claire însă îl înfuria.

Se întinse după pahar, pierzând numărul celor băute în timp ce el şi Ainsley stătură acolo. Băutura se învârtea în el la fel ca amintirile, trecutul şi prezentul lovindu-se unul de altul. Abia acum, când o văzuse în acea seară, conştientizase cât de tânără fusese când se căsătoriseră.

Avea mai degrabă 16 ani decât 17. De ce crezuseră el şi tatăl ei că o simplă zi, aniversarea ei, avea să o transforme din fată în femeie? Atunci era slăbuţă, însă acum avea forme mai feminine. Pe vremea aceea, încă era o copilă.

— Ştiu că situaţia cu soţia ta nu e treaba mea, spuse Ainsley.

— Nu, nu e.

Ainsley oftă.

— Din cauza asta mă eviţi? Pentru că nu vrei să ştii părerea mea despre acest subiect?

— Drumurile noastre se întâlnesc foarte rar pentru că trebuie să mă ocup de alte lucruri.

— Dacă e să dau crezare zvonurilor, majoritatea situaţiilor implică femei.

Westcliffe îşi încleştă maxilarul.

— Mă judeci?

Ainsley dădu din cap.

— Nu. Nu pot spune că nu aş face la fel în circumstanţe asemănătoare. Însă aş fi mai discret.

— Nu şi în cazul în care nu ţi-ar păsa de acea femeie.

— Totuşi, este soţia ta. Pentru asta ar trebui să i se arate puţin respect.

Nu avea de gând să înceapă o discuţie despre aventurile lui. Claire fusese cea care stabilise iniţial termenii mariajului lor. El acceptase că era puţin probabil ca ea să îl iubească, însă fusese convins de loialitatea ei. Apoi intrase în dormitorul lui Claire şi îşi dăduse seama că până şi acest lucru îi fusese negat.

Îşi amintea atât de clar cuvintele pe care i le spusese când o lăsase la Lyons Place:

— Este foarte limpede că nu ţii deloc la mine. Aşa să fie! Mariajul nostru o să fie doar cu numele, până când o să mă răzgândesc. Tu o să locuieşti aici, iar eu plec în oraş. Până când o să-mi dai un moştenitor, mă aştept să nu-ţi desfaci picioarele. Dacă o să ai un copil care nu e al meu, o să-ţi distrug reputaţia şi, deşi legea poate să mă oblige să îl accept ca fiind al meu, fii sigură că societatea nu va face asta!

El ieşise pe uşă, şi ea ţipase:

— Te urăsc!

Se forţase să râdă pentru ca ea să nu-şi dea seama că în acel moment el însuşi se ura. Niciodată nu îşi dorise să fie crud, însă ea îl forţase să-i întoarcă spatele. Furia lui nu avea limite, iar mândria îi cerea ca în acea situaţie să nu se mulţumească cu resturi.

De-a lungul anilor, servitorii lui îi trimiseseră rapoarte. Ştia de vizitatorii ei ocazionali – o lady, vărul ei, sora. Niciun gentleman. Petrecea destul de mult timp singură, cu excepţia momentelor când era împreună cu servitorii. Nu era de mirare că se dedicase moşiei. Cu ce altceva să-şi

ocupe timpul?

— Îţi aminteşti de vremea când familia ei obişnuia să vină la moşie? întrebă Ainsley, având obiceiul de a întoarce firul conversaţiei.

Westcliffe cunoştea însă obiceiul fratelui său.

— Era mereu atât de distractivă!

— Cu toate astea, întotdeauna te ascundeai de ea.

— Făcea parte din joc.

Westcliffe îşi aminti de un anumit moment, când ea avea cel mult 7 ani, iar el, 15. El stătea pe scaun în bibliotecă, citind, când ea dăduse buzna, căutându-i pe fraţii lui. El îi aruncase o privire mustrătoare, iar ea ieşise repede.

— Ştiam eu că o poţi face să plece! strigase bucuros Ainsley, care pe atunci avea 8 ani, când ieşise de sub biroul sub care se ascunsese.

Westcliffe nu fusese la fel de încântat de ceea ce făcuse. Se temuse că o speriase. Fusese prins la mijloc. Ştiuse că într-o zi urma să îi devină soţie, dar mai ştia că trebuia să aibă grijă de fratele lui.

— Ce citeşti? întrebase Ainsley.

— *Ultimul mohican.* E despre viaţa în America.

— Nu e la fel şi acolo?

— Nu.

— O să mergi acolo?

— Nu pot. Am responsabilităţi aici.

Responsabilităţi care mereu îl apăsaseră, datorii care ar fi fost mai uşor de suportat dacă ar fi avut zestrea ce venea la pachet cu mariajul cu Claire. Niciodată nu se întrebase dacă ea îl plăcea, niciodată nu avusese vreo îndoială în această privinţă.

— Întotdeauna am plăcut-o, spuse Ainsley.

Când Westcliffe îl privi, ridică din umeri.

— Bineînţeles, nu la fel de mult ca Stephen. Erau nedespărţiţi până când el a descoperit ce se află, de fapt, sub fuste şi a devenit interesat de alte zone.

Nu avea nevoie să i se amintească.

— Aşadar, ce o să faci cu Claire? întrebă Ainsley.

Westcliffe răspunse cu o onestitate brutală:
— Nu am nici cea mai vagă idee.

*

Claire se plimbă prin casă. Nu o făcuse înainte de sosirea lui Westcliffe pentru că nu dorise să fie prinsă cotrobăind, aşa că îl aşteptase în bibliotecă. Acum însă, pentru că era singură din nou, voia să-şi facă o idee despre soţul ei. Se pricepea la mobila bine lucrată, însă totul părea aranjat haotic. În salon, mută o lampă mare de pe o masă mică pe una mai rezistentă. Apoi aşeză o statuetă în miniatură pe prima masă. O schimbare atât de neînsemnată aduse puţină armonie în acea cameră. Dar de ce i-ar fi păsat? Oricum nu avea să stea. El fusese clar în privinţa asta. Ea trebuia să plece chiar în acea seară, însă unde să se ducă? Tatăl ei nu avea nicio locuinţă în Londra. Ura acel oraş. Claire trebuia să se gândească serios la următorul ei plan. Însă nu în acea seară. Se simţea foarte obosită, dar era convinsă că nu putea dormi.

Din acest motiv, se plimbă fără ţintă. Ce o surprinse cel mai mult la locuinţă era lipsa portretelor de familie. Presupunea că erau toate la moşie. Tablourile din casă înfăţişau un câine. Cel mai tulburător arăta un câine aşezat lângă un coşciug. Acea locuinţă avea o singurătate care părea să se imprime peste tot. Împinse o canapea mică lângă şemineu, pentru a crea o zonă de stat mai comodă, apoi se întrebă de ce se mai deranja. Probabil era o parte din ea. Făcuse la fel cu conacul. Voia ca fiecare cameră să îi facă pe vizitatori să se simtă bine-veniţi.

Se duse să mute un scaun, dar se opri.

„Opreşte-te! Odată ce începi, o să rămâi aici toată noaptea, şi nu ştii când se întoarce Westcliffe”.

Sau dacă avea să se întoarcă. Claire nu făcuse faţă situaţiei. Era momentul să se gândească la alt plan, însă avea foarte puţine opţiuni. Le luase pe toate în considerare când discutase cu Beth despre primul ei sezon. Mama lor murise şi nicio altă femeie nu putea suporta temperamentul

tatălui lor.

Claire îi sugerase să apeleze la verişoara lor, Charity, care se căsătorise în decembrie.

— E însărcinată şi nu o să fie în Londra, îi spusese Beth.

— O poţi întreba pe mama lui Westcliffe, ducesa de Ainsley.

— E scandaloasă. Se spune că are o relaţie cu un artist. Nu o să aibă timp pentru mine.

Cine mai rămânea? Cu siguranţă, nu mătuşa care le crescuse. Fără să vadă o altă variantă, Claire acceptase să o găzduiască pe sora ei timp de un sezon.

Beth o îmbrăţişase strâns.

— Îţi mulţumesc foarte mult! M-ai salvat de la o soartă mai groaznică decât moartea.

Acum însă Claire se întreba ce consecinţe urma să aibă acest lucru asupra ei.

Pornise pe acest drum cu aceleaşi emoţii cu care păşise în mariajul ei.

Ceremonia avusese loc pe moşia Ainsley de la ţară, într-o capelă mică, aflată peste drum de conac. Participaseră câteva dintre cele mai ilustre familii ale Marii Britanii.

Ceremonia – schimbarea jurămintelor şi tot ce urmase – fusese învăluită într-o negură, până când Westcliffe o însoţise când ieşiseră din mica biserică şi o urcase într-o trăsură albă deschisă, ca să se întoarcă la conac pentru micul dejun festiv. Ceaţa se ridicase şi realitatea o lovise când el îi spusese:

— Mă bucur al naibii de mult că am terminat cu asta!

Inima ei se strecurase prin podeaua trăsurii, fiind lăsată în urmă pe drum, călcată în picioare de cai şi roţi. Soţul ei nu îşi dorise aranjamentul acela mai mult decât ea.

Ce situaţie nefericită, se gândise ea câteva ore mai târziu, când se plimbase prin grădinile atent îngrijite, după ce scăpase, în cele din urmă, de petrecerile ce continuaseră în timpul zilei. Deşi în mod normal mirele şi mireasa ar fi trebuit să plece deja în voiajul de nuntă, ea şi soţul ei aveau

să stea peste noapte în conacul Grantwood, pentru că era mult mai plăcut decât moşia lui strămoşească. Cel puţin pentru moment, până când zestrea ei avea să îi permită să rezolve problema.

În scurt timp, urma să se retragă în dormitor ca să-l aştepte pe el. Pe soţul ei.

Abia îl recunoscuse pe bărbatul înalt care stătuse alături de ea în faţa altarului. Ultima oară când îl văzuse şi îl privise cu atenţie, era deşirat, aproape uscăţiv. Însă atunci, la 25 de ani, atinsese o înălţime care îi conferea graţie fizicului său suplu. Însă umorul, relaxarea, jovialitatea îi erau în continuare străine.

Când verişoara ei Charity ajunsese în Londra cu o primăvară în urmă pentru primul ei sezon, o informase degrabă pe Claire în legătură cu cele mai recente zvonuri despre Westcliffe. Se părea că îşi crease o reputaţie impresionantă în dormitor. Încercase să se consoleze cu gândul că el ştia ce să facă atunci când avea să intre în patul ei, însă nu reuşise decât să conştientizeze faptul că el avea mai multă experienţă decât şi-ar fi dorit ea. Cum să nu fie intimidată când ştia că el se culcase cu femei mai frumoase şi poate mai aventuroase decât ea?

De fiecare dată când se imagina stând în pat, în timp ce el îi ridica tivul cămăşii de noapte, aşa cum o avertizase mătuşa ei nemăritată, Mary, că avea să facă, inima îi bătea puternic, ca pasărea cu o aripă ruptă pe care ea şi Stephen o vindecaseră şi o trimiseseră înapoi spre cer. Fusese speriată. O simţise tremurându-i în palme – nu îşi dorea decât să fie eliberată. Aşa se simţise şi ea atunci, voia doar să fie liberă.

— Claire?

Se întoarse, iar inima i se umpluse de bucurie.

— Stephen!

Era atât de atrăgător în jacheta lui închisă la culoare, cu vesta şi pantalonii gri şi cu lavaliera aranjată perfect! Părul lui blond era puţin ciufulit, ca şi cum tocmai îşi trecuse degetele prin el, însă întotdeauna lăsa impresia asta. Nici când era îmbrăcat elegant nu era impecabil ca

Westcliffe. Stephen arăta întotdeauna ca şi cum tocmai se dăduse jos din pat, de parcă nu îşi lua rolul în serios, aşa cum făceau fraţii lui. Cei trei bărbaţi aveau aceeaşi mamă, însă puţine alte lucruri în comun.

Îi atinsese faţa cu o mână, îşi lipise fruntea de a ei şi râsese, respiraţia lui cu iz de whisky alunecând pe obrajii ei.

— Ce faci aici, draga mea?

— Încerc să-mi adun curajul.

Dându-se puţin în spate, întrebase:

— Pentru ce?

Claire simţise cum căldura îi inunda faţa, însă era vorba de prietenul ei. Fusese prietenul ei dintotdeauna. Îi putea spune orice.

— Noaptea nunţii, şoptise ea.

— Ah da, consumarea căsătoriei.

— Westcliffe mă înspăimântă.

— Înspăimântă pe toată lumea. E din cauza privirii încruntate pe care o are mereu, de parcă nu ar fi mulţumit de nimic. Însă nu-ţi face griji! Se aplecă spre ea, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret. Ştie ce face când vine vorba de dormitor. Nu la fel de bine ca mine, bineînţeles, fiindcă nimeni nu ar putea.

Remarcile lui nu o amuzaseră.

— Stephen, vorbeşti de parcă ar fi vorba de ceva neînsemnat, ca un joc de cărţi.

Pentru un moment, fusese surprins, după care ochii lui albaştri se măriseră.

— Plângi? Dumnezeule, draga mea, nu plânge! Ştii că nu-i pot refuza nimic unei femei care plânge.

— Nu plâng, spuse ea, ştergându-şi urmele lacrimilor de pe obraji. Doar că… Se îndepărtă de el. Abia îl cunosc pe fratele tău. Iar lucrurile care… se vor întâmpla între noi… eu nu le ştiu. Mi-aş dori doar să mă simt mai confortabil cu el.

— Spune-i asta. Spune-i că nu eşti pregătită să-i fii soţie!

Se întoarse spre el.

— Crezi că o să asculte?

— Nu, din păcate nu. Are nevoie de mariajul acesta, Claire, are nevoie de zestrea care vine la pachet cu el. Vrea să se asigure că nimic nu o să-i fie luat. Cu siguranţă, o să se simtă obligat să-şi facă datoria.

Datoria? Doar asta urma să fie pentru el? Fără pasiune, fără foc? Doar datorie?

Îi mângâiase obrazul.

— Cât de speriată eşti?

— Foarte speriată!

— Atunci trebuie să ne asigurăm că nu te doreşte în seara asta.

— Cum facem asta?

Îi zâmbise şiret.

— Ai încredere în mine?

— Cu toată fiinţa mea!

— Foarte bine. Atunci, fii atentă! Pregăteşte-te, bagă-te în pat, pune o lampă la fereastră când eşti gata, după care lasă totul în seama mea.

Şi lăsase totul în seama lui, îşi spuse ea gânditoare. Nu dorise să-şi asume responsabilitatea pentru că încuviinţase supusă să se căsătorească, aşa că acceptase bucuroasă propunerea lui Stephen de a rezolva totul. Însă doar păşiseră pe un drum care ducea spre dezastru.

Nu voia să repete acea greşeală, însă nu ştia cum s-o evite.

*

Casa era învăluită în linişte când Westcliffe se întoarse. Dormeau toţi servitorii şi, cu puţin noroc, la fel făcea şi soţia lui. Se gândi că poate era cazul să nu se mai gândească la ea ca la o soţie. Trecu pe lângă salon. Ceva îi atrase privirea. Se uită din nou. O lampă fusese lăsată aprinsă pe masa cea mică, însă nu asta îi atrase atenţia. Camera părea mai caldă, însă nu reuşea să-şi dea seama exact de ce.

Inspirând profund, simţi parfumul de trandafiri. Claire fusese acolo. Ce făcuse? Sau simpla ei prezenţă era

îndeajuns ca să îi facă locuinţa mai primitoare?

„Nu fi ridicol! Doar ţi se pare, pentru că cineva a lăsat afurisita aia de lampă aprinsă”.

Stinse flacăra şi lăsă întunericul să învăluie camera, singura lumină venind acum de la intrare şi de la felinarele de afară. De ce era altă atmosferă în casa lui? Pentru că ştia că era şi ea acolo. Nimic mai mult.

Se duse în bibliotecă, unde nu era niciun servitor. Singurul care îl întâmpină fu loialul său câine, care încercă să se ridice în picioare.

— Stai, bătrâne!

Cooper se aşeză la loc. Lui Westcliffe i se păru chiar că respirase uşurat. Turnă două pahare de whisky, după care i se alătură lui Cooper pe podea, rezemându-se de scaunul lui preferat. Scăldă două degete într-unul din pahare şi le întinse spre Cooper, iar câinele le Unse. Westcliffe savură propriul lui pahar şi oftă.

Claire se transformase într-o frumuseţe. Nu-i lipsea nimic când abia împlinise 17 ani, cu excepţia loialităţii şi a devotamentului, însă atunci încă avea ceva de copil. Era plată ca o bucată de lemn bine nivelată. Acum avea nişte forme ademenitoare. Ochii îşi pierduseră inocenţa şi regreta rolul lui în acea transformare. Deşi bănuia că vina era mai mult a lui Stephen. Nu credea că fratele lui ţinuse legătura cu ea de-a lungul anilor, din moment ce nimeni din familie nu primise scrisori de la el.

Înfuriaţi de trădarea lui Stephen şi de dezamăgirea familiei din cauza lipsei de caracter a tânărului, Westcliffe şi Ainsley îi cumpăraseră un brevet într-un regiment. Ainsley întreba din când în când la Biroul de Război unde se afla fratele său. Aşa era Ainsley – voia să lase impresia că era membrul unei familii iubitoare, când, de fapt, fiecăruia îi era mai bine pe drumul lui.

Westcliffe îl întâlnise pe Ainsley ceva mai des în ultimul timp. Era plăcut să nu i se mai întindă mâna. Luase zestrea lui Claire şi o investise până ce ajunsese la o sumă substanţială. Părea să se priceapă la investiţii. Niciodată nu avea să mai depindă de Ainsley sau de altcineva. Obţinuse

ce îşi dorise dintotdeauna: independenţă totală. Însă nu putea înţelege de ce simţea că lipsea ceva din viaţa lui.

Îşi aminti satisfacţia pe care o simţise când dăduse banii pentru acea casă. Era primul lucru semnificativ pe care îl cumpărase fără ajutorul lui Ainsley. În acea noapte, se îmbătase ca să sărbătorească. Singur. Pentru că nu avea pe nimeni care ar fi putut înţelege cât de eliberator era să nu ceară ajutorul nimănui. Doar că acum femeia care făcuse ca totul să fie posibil dormea acolo, în dormitorul de sus, avea ochii închişi şi respira uşor.

Cu ajutorul zestrei substanţiale a lui Claire, Westcliffe reuşise să-şi depăşească condiţia, să devină un bărbat pe picioarele lui, să iasă din umbra sufocantă a fratelui său.

— Ce o să ne facem cu ea, Cooper? Fără zestrea ei, nu am fi putut cumpăra această casă şi nu am fi putut face investiţii. Şi ai văzut cum arăta moşia de fiecare dată când am vizitat-o. Chiar dacă ea ne-a evitat – faptul că îl evita începuse să-l amuze –, am văzut dovezi clare ale eforturilor ei.

Supraveghetorul, administratorul şi avocatul lui veniseră de multe ori cu cereri de la Claire pentru fonduri destinate îmbunătăţirilor pe care voia să le facă. Le aprobase pe toate. Se lupta să nu recunoască faţă de el însuşi cât de mult le aştepta vizita, pentru a citi scrisorile ei şi a afla ce voia. Chiar dacă fusese o fată naivă când se căsătorise cu el, niciodată nu-i găsise nicio greşeală în modul în care se ocupase de moşie.

Probabil ştia că, atâta vreme cât era corectă, el rămânea în Londra în cea mai mare parte a timpului şi o lăsa în pace. Numai că acum ea avea nevoie de el.

Îşi puse şi mai mult whisky pe degete şi le întinse spre Cooper, care acceptă oferta, fără să-şi ia privirea inteligentă de la Westcliffe.

— La naiba, tu crezi că îi datorez sezonul ăsta afurisit pentru sora ei!

Cu respiraţia grea, îşi lăsă capul pe spate şi se uită la rafturile lui pline cu cărţi. Cărţi şi budoare. Acestea erau lucrurile care îl distrau.

— Nu-mi prea place când ai dreptate. Doamne!

Dădu pe gât whisky-ul, după care îl termină şi pe al lui Cooper.

Îngropându-şi degetele în blana moale, mângâie singura creatură căreia îi împărtăşise toate secretele, dezamăgirile, visurile. Îşi dorea să poată trece cu vederea ce îi datora lui Claire, să o trimită înapoi la ţară sau, cel puţin, la mama lui.

Însă nu putea face asta. La naiba, nu putea! Pentru că afurisitul de câine avea dreptate. Îi era dator.

Capitolul 4

Claire nu se trezi nici relaxată, nici odihnită. După ce îşi chemă camerista, care călătorise cu ea de la moşie, stătu în pat şi ascultă ce se întâmpla în camera de baie care îi separa dormitorul de cel al lui Westcliffe. Se întrebă dacă el se gândise că Willoughby avea să o instaleze într-o cameră aflată atât de aproape de a lui.

Se întrebă ce făcea el. Făcea baie, fără doar şi poate. Poate că se bărbierea. Se îmbrăca.

Ultima oară când auzise astfel de sunete precum acestea fusese în noaptea nunţii. Atunci, camerista o lăsase singură, iar ea stătuse acolo, în cămaşă de noapte, ascultându-l în timp ce se pregătea. Fiori de frică o năpădiseră. Nu se sărutaseră niciodată. Pielea lor nu se atinsese niciodată. Nu şi-l putea imagina urcându-se în pat cu ea, atingând-o intim. Era greşit să se întâmple ceva atât de personal între doi oameni care practic erau doi străini.

Se îndreptase cu lampa de gaz la fereastră, pentru a-i da de veste lui Stephen…

Şi se oprise. Fusese la fel de greşit.

Însă el nu era înspăimântător. Era liniştit şi se putea conta pe el. O singură noapte, dacă ar fi putut câştiga încă o noapte…

Aşa că dusese lampa la fereastră, o deschisese şi

fugise în pat.

Stătuse acolo, ascultând mişcările soţului ei. Aşteptase prea mult ca să-l cheme pe Stephen. Ar fi trebuit să facă asta mai devreme. Auzise un sunet, după care fereastra se deschisese.

— Stephen?

— Şşşt!

Stephen zâmbise, ochii lui ca safirul sclipind cu o şiretenie care îl făcea atât de distractiv! Îşi aruncase jacheta pe podea. Claire nu se aşteptase la asta.

— Ce faci?

— Mă asigur că te lasă în pace.

Îşi dăduse repede vesta jos şi îşi deschisese cămaşa.

— Credeam că o să vorbeşti cu el şi o să-i explici…

Stephen îi făcuse cu ochiul.

— Nu, draga mea. Cuvintele nu vor avea niciun efect asupra fratelui meu în seara asta.

Îşi dăduse pantofii jos şi se suise în pat.

— Nu ştiam că la asta te-ai gândit. Cred că e o idee groaznică, spusese ea.

Claire voise să iasă de sub pătură, dar el o trăsese înapoi.

— Vrei să te culci cu el? întrebase Stephen.

Ea se uitase la chipul celui în care avusese încredere încă din copilărie, în ochii care îi promiseseră să îi păstreze toate secretele. Întotdeauna putuse să-i spună orice.

— Nu.

— Atunci ai încredere în mine! O să fie supărat pe mine, nu pe tine.

O trăsese spre el, jumătate din corpul lui acoperind-o. Claire îi putuse simţi respiraţia în păr.

— Dacă nu o să funcţioneze?

— O să meargă.

— De unde ştii?

— Pentru că îl cunosc pe fratele meu.

— Povesteşte-mi despre el atunci. Ajută-mă să ştiu…

Uşa se deschisese. Foarte încet, Stephen îşi întorsese capul ca să se uite peste umăr.

— West…

Înainte să poată termina ce avea de spus, Westcliffe îl trăsese din pat şi îl aruncase pe podea.

Văzând furia din ochii întunecaţi ai lui Westcliffe, Claire sărise în picioare, temându-se pentru viaţa ei. La ce se aşteptase? Crezuse că pur şi simplu o să se uite la ei şi o să le spună: „Mă scuzaţi, o să mă întorc mai târziu”?

Westcliffe se întorsese cu spatele la ea. Înainte ca Stephen să se poată ridica în picioare din nou, îl lovise cu pumnul în stomac, îngenunchindu-l.

— Nu! ţipase ea. Lasă-l în pace!

Dar nu o ascultase. Îl lovise din nou, aruncându-l într-o masă care se sfărâmase sub greutatea lui Stephen. Westcliffe îl ridicase de parcă ar fi fost o pernă şi îl lovise din nou cu pumnul.

Claire se dăduse jos din pat.

— Nu, te rog, o să-l omori!

Uşa care dădea în hol se deschisese brusc.

— Gata! spuse o voce autoritară din dreptul uşii.

Ainsley păşise în cameră. Neînfricat, mersese în mijlocul încăierării şi îşi dăduse fratele mai mare la o parte.

— Gata, am zis!

Claire întotdeauna fusese fascinată de puterea pe care o avea Ainsley, în ciuda faptului că era cel mai mic. Însă în acel moment, atenţia ei fusese concentrată asupra lui Westcliffe, care respira greoi, cu mâinile lui mari încleştate în pumni de o parte şi de alta. Putea vedea sânge pe mâna dreaptă, iar stomacul i se întorsese pe dos. Nu-şi putuse da seama dacă era sângele lui sau al lui Stephen, însă era prea mult.

— Haide, spuse Ainsley, ţinându-l pe Stephen cu o mână de braţ, în timp ce cu cealaltă îi strângea jacheta şi vesta, ca şi cum ar fi crezut că, dacă stătea aproape de fratele lui mijlociu, îl putea proteja de temperamentul celui mai mare.

— Afară cu tine, puiule!

Ainsley îl împinsese pe Stephen pe uşă.

— La naiba, eşti fratele meu mai mic. Nu suport când

îmi spui aşa!

— Atunci nu te mai purta ca un idiot!

Nu-l putea învinovăţi pe Stephen că plecase de bunăvoie când diavolul rămăsese în cameră... Deşi ar fi liniştit-o dacă măcar s-ar fi uitat la ea. Dar fusese ca şi cum piesa ajunsese la sfârşit, şi el nu considerase că merita aplauze. Se simţise abandonată şi confuză.

— Îmbracă-te, îi ordonase Westcliffe! Plecăm în seara asta.

Şi aşa făcuseră. O pusese în trăsură şi o dusese la Lyons Place. Exilată. Fără să fie iubită. Nefericită.

Adevărul amar era că ea înţelesese că merita ce i se întâmpla.

Însă trei ani erau de ajuns ca să plătească pentru o prostie din tinereţe.

Nu mai auzea niciun sunet din camera de baie. Oare Westcliffe se îmbăia? Avea să miroasă foarte diferit când urma să fie destul de aproape ca să îi simtă parfumul. Masculin, aspru şi bogat. Se întrebă al cui era parfumul de liliac. Nu ştia de ce îl simţise ca pe o lovitură fizică. Ştia că el nu îşi onorase jurămintele, aşa că nu avea de ce să fie o surpriză faptul că mirosea a femeie. Era căsătorită de şase luni când verişoara ei Charity o vizitase şi îi spusese de trădarea soţului ei.

— E scandalos, dragă verişoară! Se mândreşte cu legăturile astea, în fiecare săptămână, e văzut în parc cu altă femeie. Se plimbă, călăresc, o duce în brişca lui. Eu însămi l-am văzut sărutând o femeie în spatele unui copac! Şi nu mă refer la un sărut pe mână sau obraz, ci pe gură. A durat atât de mult, încât nu-mi venea să cred că ea nu leşinase din cauza lipsei de aer. Te face de râs, Claire!

Făcea asta pentru că şi ea îl făcuse de râs. Încercase să fie raţională, să pretindă că nu o durea, că nu îi păsa.

— Nu e un lucru neobişnuit ca un bărbat să aibă aventuri.

— La doar câteva luni după nuntă şi chiar pe faţă? Trebuie să te întorci în Londra şi să îl pui la punct!

Însă ea rămăsese la Lyons Place şi se îngropase în

toate problemele care trebuiau rezolvate acolo. Moşia era în paragină şi se hotărâse să îmbunătăţească situaţia, tocmai pentru că nu ştiuse cum să facă acelaşi lucru cu mariajul ei. Nici acum nu ştia cum să îndrepte lucrurile cu Westcliffe. Încercase abordarea directă, îşi ceruse iertare, îi spusese că voia să fie soţia lui. Iar el răsese de ea, o umilise făcând-o să-şi dorească atingerea lui, după care se retrăsese. Era atât de singură! Acesta era singurul motiv pentru care el reuşise să o surprindă cu o seară în urmă.

Nu putea şi nici nu voia să caute compania altui bărbat până când nu îi dădea soţului ei un moştenitor – poate nici măcar atunci. În ciuda faptului că porniseră cu stângul în mariajul lor, ea nu voise niciodată să calce strâmb. Nu-şi dorise decât ca Stephen să o aline. De ce Westcliffe nu putea înţelege asta? De ce era atât de mistuit de furie? Claire ştia că orice bărbat ar fi fost.

Se auzi un scurt ciocănit în uşă, după care Judith intră în cameră. Făcu o plecăciune.

— Milady. Aţi dormit bine?

— Nu am dormit deloc, răspunse Claire în timp ce dădu pătura la o parte şi coborî din pat.

— E din cauza locuinţei, şopti Judith, uitându-se îngrijorată împrejur. E rece ca un mausoleu. Nu are nimic din căldura de la Lyons Place.

Claire ştia că nu se referea la temperatura aerului. Era vorba de atmosfera din casă. Lyons Place fusese la fel când sosise ea acolo. Rece şi mohorât. Un loc în care să te adăposteşti de natură, nu de furtunile vieţii. Muncise mult ca să schimbe acest lucru, ca să-l transforme într-un loc în care putea exista fericire.

Începuse să aprecieze timpul petrecut acolo, însă tot era bântuită de singurătate şi regrete. Pentru un moment, se gândi să accepte provocarea de a transforma acea locuinţă, însă ce rost ar fi avut? Urma să stea acolo cel mult un sezon. Nu credea că putea rămâne mai mult, având în vedere cât de tare o dispreţuia soţul ei. Însă nici nu suporta gândul de a nu-şi ajuta sora să-l evite pe libidinosul Hester.

Claire alese o rochie de dimineaţă de un verde

vânătoresc, care îi evidenţia culoarea pielii. Dacă mergea din nou la luptă cu Westcliffe, avea de gând s-o facă în armură completă. Îi luă excesiv de mult să se aranjeze – ştia că trăgea de timp, însă nu se putu abţine. Conştientă de sunetele care se auzeau din cealaltă cameră, îşi dădu seama când el ieşise din cameră. Îi recunoscu paşii pe hol. Coborî şi ea după o jumătate de oră, o parte din ea sperând ca el să fi plecat, iar cealaltă parte dorindu-şi să fi fost încă acolo, să vadă că nu mai era o tânără care se temea de el. Chiar dacă simţi fiori reci când îl văzu aşezat la masă, în salonul în care se lua micul dejun. Privirea lui întunecată stărui asupra ei – o simţi aproape ca o atingere –, în timp ce scaunul scârţâi pe podea, iar el se ridică în picioare.

Ea îşi aplecă puţin capul.

— Bună dimineaţa, milord.

— Milady, sper că ai dormit bine.

Vocea lui răsună în cameră şi trecu prin ea. Îşi blestemă genunchii pentru că se înmuiaseră la replica lui ispititoare.

— Foarte bine, mulţumesc.

Forţându-se să pară relaxată, se duse la bufet şi începu să aşeze pe farfurie diverse delicatese, fiind prea puţin atentă la ce alegea. Era tulburată, iar părul de pe ceafă i se ridicase deoarece simţea că el o studia. Voia să pară sofisticată, calmă. Însă el încă avea puterea să o tulbure.

Se îndreptă spre masă şi se aşeză pe scaunul pe care servitorul îl trăsese pentru ea. Apoi deliberat, cu toată sfidarea de care putea da dovadă, ridică privirea către Westcliffe. Încă stătea în picioare, neştiind ce să creadă despre ea. În cele din urmă, se aşeză.

Citise ziarul înainte de sosirea ei. Era pus pe masă, lângă el. Claire se aştepta să-şi îndrepte din nou atenţia asupra lui. Tatăl ei întotdeauna citea în timp ce lua micul dejun. Nimeni nu vorbea în timpul meselor, aşa că nu-i veni să creadă când Westcliffe nu făcu la fel.

— Îţi iubeşti sora foarte mult dacă ai riscat să-mi înfrunţi mânia.

Făcu greşeala să încerce să pară neafectată, ridicându-şi ceaşca de ceai. Dar, din pricină că era emoţionată, înclină ceaşca, iar băutura se prelinse pe marginea ceştii. Dacă Westcliffe observase acest detaliu, nu reacţionă. După ce puse ceaşca jos şi încercă să-l ignore pe servitorul care îi aduse alta în loc, o consolă faptul că Westcliffe nu părea satisfăcut de tulburarea ei evidentă.

— O iubesc foarte mult.

Când ridică ceaşca din nou, observă că nu îi mai tremura mâna. Poate că secretul era să se concentreze asupra lui Beth, nu asupra lui Westcliffe.

— Din câte-mi amintesc, tatăl tău nu vine în Londra în timpul sezonului. Unde voiai să stea Beth?

— Cu mine.

Ea observă cum maxilarul i se încordă şi ochii i se micşorară.

— Te asigur că abia o să îi simţi prezenţa, promise ea.

— Poţi spune acelaşi lucru despre tine?

Întrebarea lui o surprinse. Nu plănuise să îl evite. Însă el îi spusese foarte clar că nu o mai voia. Trebuia să le facă pe doamnele din înalta societate să înţeleagă că nu îl putea controla pe bărbatul cu care se căsătorise ori să-l convingă pe el să îşi schimbe părerea despre ea. Ea convinsă că o confesiune făcută doamnelor ar fi fost mult mai puţin umilitoare decât încercarea de a-şi seduce soţul.

— Sunt sigură că asta se poate aranja, răspunse ea scurt.

Cel puţin până când se hotăra cum să abordeze situaţia.

— Atunci poţi să stai. Dar nu vreau să am de-a face cu tine sau cu sora ta.

— Eşti un om dur, Westcliffe. Nu mă mir că eram atât de speriată de tine în urmă cu trei ani.

— Nu da vina pe mine pentru acţiunile tale!

— Pentru acţiunile mele, nu. Pentru temerile mele, da.

Ochii lui se micşorară.

— Îţi dau permisiunea să stai aici. Ar trebui să fii recunoscătoare.

— Că stau într-o locuinţă cumpărată mai mult ca sigur din zestrea mea? Poate că tu ar trebui să fii recunoscător.

Westcliffe se ridică de pe scaun atât de repede, încât ea aproape căzu de pe al ei.

— Ştiu foarte bine ce îţi datorez. E singurul motiv pentru care te afli aici. Oferă-i surorii tale afurisitul de sezon! Cheltuieşte cât vrei ca să-i găseşti un soţ cât de repede posibil! Apoi vreau să pleci.

Ieşi din cameră cu forţa unei furtuni. Dacă ar fi fost prinşi într-un război, atunci ea ar fi putut ieşit victorioasă chiar după prima luptă, însă furia şi ura din ochii lui îi lăsară un gust dulce-amărui.

— Să nu mă deranjeze nimeni! îi ordonă Westcliffe servitorului din faţa bibliotecii, după care închise uşa în urma lui şi o încuie.

Avea nevoie să se plimbe şi exact asta făcu în bibliotecă, încercând să nu-şi amintească imaginea lui Claire aşezându-se la masă pentru micul dejun, cum îşi imaginase înainte să fie căsătoriţi. Scena fusese idealul fericirii matrimoniale – să aibă companie la fiecare masă. Să îşi ridice privirea din ziar şi să o vadă stând acolo. Să simtă izul parfumului ei dulce.

Trebuia să îi găsească altă locuinţă câtă vreme avea să stea în Londra. Nu putea să o aibă în casa lui. Apropierea ei l-ar înnebuni.

Nu era precum celelalte femei cu care se culcase. Nici măcar ca Anne. Oricât de mult ar fi plăcut-o, nu semăna deloc cu Claire. Când intra într-o încăpere, aducea cu ea un fior rece. Claire aducea căldură.

Era incredibil cât de tare îl deruta propria reacţie. Avea să scape de ea. Asta urma să facă. Imediat ce sora ei îşi găsea un soţ.

Se duse la birou, se aşeză, înmuie tocul în cerneală şi începu să scrie numele tuturor bărbaţilor buni de însurătoare pe care îi ştia.

*

După micul dejun, Claire se aşează la fereastra dormitorului ei şi se uită la frunzişul luxuriant. Cât de des făcuse acelaşi lucru în Lyons Place? O exilase acolo, îi interzisese să meargă în Londra. Acum făcea acelaşi lucru: o exila, îi nega compania lui.

Trebuia să facă faţă Londrei fără el. Oftând, se întrebă unde era Stephen când avea nevoie de el. Îl întrebase pe Ainsley când se oprise la el noaptea trecută, căutându-l pe Westcliffe, şi aflase că acum avea propria lui locuinţă. Ainsley îi spusese că Stephen era în India, îi arătase pe un glob din bibliotecă unde era posibil să fie fratele lui. Părea al naibii de departe!

Acum trebuia să se descurce singură, însă asta făcuse timp de trei ani. Stephen nu se dusese să o vadă înainte să plece în căutarea aventurii şi nici nu îi scrisese. Nu ştia dacă făcuse asta din pricină că îşi făcea griji pentru siguranţa ei sau de frica fratelui lui. Nici nu mai conta. Puteau fi o sută de alte motive. Acum era soldat şi avea probleme mai importante de care să se ocupe.

Sezonul ar fi mers mult mai bine pentru Beth dacă Westcliffe ar fi fost de partea lui Claire. Iar Claire trebuia să recunoască că ar fi fost mult mai uşor şi pentru ea. Abia atunci ar fi putut opri toate zvonurile despre escapadele romantice ale soţului ei. În plus, nu voia ca el să umble cu alte femei câtă vreme ea era acolo. Nu voise acest lucru nici când se afla în Lyons Place.

Spusese adevărul cu o seară înainte. Voia să fie soţia lui. Să aibă copii. Să fie respectată. Nu voia ca oamenii să vorbească despre ea şi faptul că nu era în stare să menţină viu interesul soţului ei. Îşi ţinuse genunchii lipiţi, aşa cum îi ordonase el. Acum însă era pregătită să îi desfacă.

Căzu pe gânduri.

Încă îşi dorea ce îşi dorise cu trei ani în urmă – să îl cunoască înainte să intre în patul lui. Cerea prea mult? Ştia atât de puţine despre Westcliffe, iar el, fără doar şi poate, ştia şi mai puţine despre ea. De ce nu puteau să se curteze?

Însă întrebarea care nu îi dădea pace era alta: dacă

nu o voia pe ea, atunci pe cine dorea? Putea Claire să ţină piept rivalelor? De unde să înceapă?

Singura persoană din Londra care ar fi putut s-o sfătuiască era mama lui Westcliffe, care nu avea o relaţie prea bună cu Claire.

Traversă cameră şi sună din clopoţel. Viaţa ei era într-un stadiu trist pentru că în trecut alesese retragerea în locul confruntării. Acum nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală din nou.

În ciuda fiorului din stomac, era hotărâtă să o viziteze pe ducesa de Ainsley.

*

Tessa Seymour, ducesa de Ainsley, mama celui de-al optulea conte de Westcliffe, onorabilul Stephen Lyons, şi al celui de-al nouălea duce de Ainsley, stătea întinsă în pat, cu un cearşaf de mătase strâns la piept şi alunecându-i pe un şold şi pe coapsă, lăsând cealaltă parte la vedere. Părul ei negru, care avea doar o nuanţă de gri la tâmple, îi acoperea umerii şi lăsa un sân dezgolit pentru privitor. Iar privitorul avea nişte ochi aurii minunaţi. Înainte să-l angajeze pe acel pictor, nu mai văzuse ceva asemănător. Plin de suflet. Însă când erau aprinşi de pasiune, ardeau ca soarele.

— Te gândeşti din nou să mă ademeneşti în patul acela cu tine, spuse el când stătea la fereastră, unde lumina îşi revărsa măiestria asupra canevasului său.

— De unde ştii? întrebă ea provocator.

Leo era cu 15 ani mai mic decât ea. Ferm şi suplu, încă nu se îngrăşase.

— Ochii tăi, spuse el. Se întunecă.

— Atunci vino să mi te alături.

— Vreau să lucrez la portretul tău cât încă este lumina bună.

— Ţi-am spus, eu sunt întotdeauna prima. Tabloul al doilea.

El zâmbi.

— Dar acum lucrez la partea mea preferată. Picioarele tale lungi şi subţiri.

— Vino aici şi o să le încolăcesc în jurul mijlocului tău.

— Mai târziu. Acum, arată perfect exact aşa cum sunt. Şi tu eşti perfectă.

— Există vreun dubiu în privinţa motivului pentru care mă iubeşti?

Făcuse trei tablouri, iar de fiecare dată o convinsese să poarte din ce în ce mai puţine haine. Acesta era cel mai scandalos de până acum. Nu ştia ce o să facă până la urmă cu el când avea să fie gata.

— Atunci căsătoreşte-te cu mine!

Ea râse.

— Nu, am avut doi soţi. Este mai mult decât suficient pentru orice femeie.

— Niciunul nu a fost tânăr. Meriţi un soţ tânăr.

— Care în cele din urmă o să îmbătrânească.

— Dar cât o să ne distrăm până atunci!

— Ne distrăm acum. Căsătoria pur şi simplu o să distrugă totul.

Deşi spuse asta, al doilea ei mariaj nu fusese chiar groaznic. Cel puţin Ainsley o tratase bine, iar ea ţinuse la el. Însă inima ei aparţinuse unui singur bărbat: contele de Lynnford. Avuseseră o aventură când fusese căsătorită cu Westcliffe. Până să moară Westcliffe, Lynnford se căsătorise. Pusese punct aventurii când se logodise şi îi rămăsese fidel soţiei sale. Pe cât de mult îl ura Tessa pentru devotamentul lui faţă de contesă, pe atât de tare îi admira loialitatea.

— Acum te gândeşti la altcineva, spuse Leo blând. Cine te face mereu melancolică?

Reveni în prezent.

— Discuţia aceasta despre căsătorie mi-a alungat starea de bine. Poate că, dacă m-ai picta dezbrăcată, mi-aş reveni.

Zâmbind, îşi puse paleta deoparte. Înainte să îşi dea jos cămaşa albă largă, cineva bătu la uşă şi intră o menajeră.

— Contesa de Westcliffe a venit în vizită.

Tessa fu surprinsă, deşi refuză să arate acest lucru. Nici măcar nu ştia că fata era în Londra. Putea fi un lucru interesant în timpul sezonului. Cu toate astea, răspunse aspru:

— Spune-i că nu sunt acasă.

— Nu, zise Leo, îndepărtându-se de canevas. Ar trebui să te întâlneşti cu ea.

Tessa făcu un gest către menajeră, care se retrase repede, închizând uşa după ea.

— Mi-a luat doi fii. Nu am de gând să o primesc în casa mea!

Aproape că îi frânse inima când îşi dădu seama că al doilea ei fiu, născut din inima ei, devenise un bărbat lipsit de caracter. Refuzase să vorbească despre motivele care îl făcuseră să îi pună coarne fratelui său. Pur şi simplu stătuse în bibliotecă, băuse brandy şi se purtase de parcă acţiunile lui nu ar fi avut consecinţe, asta în condiţiile în care Tessa ştia că aproape îl distruseseră pe Westcliffe. Deşi nu se simţea la fel de apropiată de el ca de ceilalţi doi, tot fiul ei era şi îl înţelegea aşa cum numai o mamă o putea face.

Leo se apropie de pat şi trase de cearşaf, expunându-i şoldul şi mai mult.

— Sigur nu i-a fost uşor să vină aici.

Tessa oftă enervată. Leo avea ceva ce o făcea să nu se poată supăra pe el.

— O să mă superi dacă o să continui să faci asta.

— Cel puţin află ce vrea!

Tessa îşi înfăşură cearşaful în jurul corpului şi coborî jos din pat, dându-şi părul pe spate.

— De ce-ţi pasă?

— Fiindcă ştiu că eşti tristă din cauza situaţiei dintre tine şi fiii tăi. Poate că vizita ei va schimba lucrurile.

— Eşti un visător, Leo.

Leo se apropie de ea şi o sărută.

— Vorbeşte cu ea. Ce se poate întâmpla?

Relaţia ei cu Morgan era tensionată, însă mereu

fusese aşa. Îl urâse pe tatăl lui şi îi fusese greu să separe sentimentele pe care le avea faţă de tată de cele pentru fiul lui. Fusese atât de tânără – abia împlinise 17 ani – când se născuse el! Apoi venise pe lume Stephen, pe care îl adorase de la naştere, şi îl copleşise cu afecţiunea ei, ignorându-l pe Morgan. Iar acum nu se simţea în largul ei în prezenţa lui. Nu-i plăcea să simtă ca dăduse greş, dar ştia că fusese o mamă groaznică, cel puţin cu fiul ei cel mare. Îşi lipi corpul de Leo.

— Fă-mă fericită din nou înainte să mă întâlnesc cu ea!

El zâmbi.

— Cu plăcere.

*

Claire aştepta în salon, cu mâinile aşezate în poală. Era ciudat să se afle în Londra. Îşi petrecuse cea mai mare parte a tinereţii la ţară, ca şi cea mai mare parte a mariajului ei. Când venea în oraş, le vizita pe Charity şi pe prietenele acesteia, însă niciodată nu legase prietenii, aşa că nu ştia pe cine avea să mai viziteze. Era posibil să nu fie nevoie să viziteze pe altcineva dacă reuşea să câştige sprijinul ducesei de Ainsley. Chiar dacă era o persoană controversată, avea doi fii cu titluri şi ceva influenţă.

Din păcate, Claire aştepta de aproape o oră. Era limpede că fusese o greşeală să vină acolo. Femeia îi transmitea un mesaj. Claire trebuia să îi transmită şi ea unul. Nu avea să accepte un asemenea comportament. Făcu doi paşi către uşă, când ducesa intră în cameră, obrajii înroşiţi şi ochii căprui având o strălucire aparte.

— Contesă, ce surpriză neaşteptată!

Claire simţi o urmă de răceală în vocea ei. Făcu o plecăciune.

— Ducesă.

Ducesa se îndreptă către o masă şi turnă un lichid de culoarea chihlimbarului în două pahare. Îi întinse unul lui Claire.

— Ţi-aş oferi un ceai, dar am renunţat la băutura aia groaznică în urmă cu mult timp.

— Oh!

Claire acceptă paharul.

— Te rog, ia loc! Ducesa arătă spre o sofa, în timp ce ea se tolăni pe o canapea şi se uită pe fereastră. Un mic zâmbet îi jucă pe buze când un tânăr trecu prin dreptul ferestrei. M-ai întrerupt tocmai când mi se făcea portretul.

— Îmi cer scuze. Sper că o să mă ierţi. Nu am crezut de cuviinţă să aştept prea mult până să vă vizitez, spuse Claire.

Ducesa făcu un gest cu mâna ei plină de bijuterii, ca şi cum cuvintele lui Claire nu ar fi avut importanţă.

— Sunt sigură că o să pot poza din nou fără mari bătăi de cap. Când ai venit în Londra?

— Aseară. Prea târziu ca să vin în vizită, adăugă ea în grabă, înainte ca ducesa să o acuze pentru asta.

Luând o gură din pahar, se uita la Claire de parcă ar fi măsurat-o din cap până-n picioare şi ar fi ajuns la concluzia că, din păcate, îi lipsea ceva.

— Aşadar, de ce ai venit?

— În primul rând, vreau să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat în noaptea nunţii.

— Nu mie trebuie să-mi ceri scuze, drăguţo!

— I-am comunicat deja regretele mele lui Westcliffe.

Ducesa se ridică, fiindu-i atrasă atenţia.

— Serios? Deci l-ai văzut?

— Da. Stau în casa lui… a noastră… din St. James. Luă o gură din băutura arzătoare. Nu pare dispus să mă ierte, dar mi-a dat voie să rămân în Londra.

— E bine?

Era şocată că ducesa o întreba pe ea de sănătatea fiului ei. Încuviinţă.

— Da, pare să fie.

— L-am văzut o singură dată de la nunta voastră. M-am dus să-l informez că nu sunt de acord cu modul în care se poartă când este în Londra. El însă a considerat că nu sunt persoana potrivită care să-i dea sfaturi legate de

comportamentul cuviincios. Oftă, iar privirea ei se pierdu în depărtare când se uită pe fereastră. Era mult mai plăcut să provoc scandaluri când eram mai tânără.

— Mie niciodată nu mi-a plăcut să fac asta, recunoscu Claire. Ştiu că doamnele nu sunt încântate de libertatea soţului meu.

— Ce ai de gând să faci în această privinţă?

— Încă nu sunt sigură. Dar ştiu că trebuie să le intru în graţii. Sora mea îşi va face debutul în societate şi vreau să o ajut cât de mult e posibil. Mă tem însă că nu ştiu atât de multe despre înalta societate, având în vedere că nu am avut niciodată propriul sezon.

Claire se căsătorise în primăvara dinaintea sezonului. Nu s-ar fi întâmplat nimic diferit dacă ar fi aşteptat un an sau chiar şase luni. Însă tatăl ei nu considerase că avea ceva de câştigat dacă ar fi aşteptat. De fapt, Claire bănuise că el se temuse că fiica lui ar fi început să aibă îndoieli în privinţa drumului în viaţă dacă i s-ar fi dat prea mult timp să se gândească la asta, dacă ar fi avut ocazia să aleagă, chiar dacă ar fi fost vorba de simpla alegere a unui gentleman cu care să danseze.

— Speram că mă veţi ajuta, Excelenţă.

— Evită sezonul cu orice preţ!

Nu era tocmai sfatul la care sperase.

— Cu siguranţă glumiţi!

— Mie sezonul mi se pare un deranj.

— Mă tem că nu am niciun cuvânt de spus. Dacă sora mea nu îşi găseşte alt peţitor, va fi obligată să accepte căsătoria cu Lord Hester.

Ducesa fu vizibil şocată.

— Dumnezeule, când era în apropiere, mereu am vrut să îi tai părul din nas cu o foarfecă de grădină.

Lui Claire îi scăpă un râset şi îşi duse mâna la gură.

Pentru prima dată de când intrase în cameră, ducesa părea să fie mai blândă.

— Speram că o să râzi aşa în preajma fiului meu, a lui Westcliffe. A râs foarte puţin în viaţa lui.

Claire îşi reveni imediat.

— Am avut un început groaznic. Eram îngrozită de noaptea nunţii. Stephen a avut intenţii bune…

— Luând locul fratelui său în patul tău? Stephen întotdeauna a fost neastâmpărat, dar atunci a întrecut măsura. Trebuie să recunosc că o parte din vină îmi aparţine. L-am răsfăţat, l-am făcut să creadă că nimic nu i se poate refuza.

— Nu a fost vorba de asta. Spun adevărul! Amândoi băuserăm prea multă şampanie. Părea o idee genială în minţile noastre înceţoşate. Era doar un mod de a-mi amâna noaptea nunţii.

— Ai fi avut de câştigat mai mult dacă ai fi fost sinceră cu Westcliffe.

Privind în urmă, era de acord.

— Nu îl cunoşteam prea bine. Nici acum nu îl cunosc.

Claire se aplecă pe marginea scaunului.

— Ducesă, aş vrea să îmi îndrept greşeala.

— Atunci fă-o!

— Nu ştiu de unde să încep. Şi oricât de mult aş vrea să îl cunosc mai bine, se pare că a terminat-o cu mine. Cred că are de gând doar să-mi tolereze prezenţa.

— Atunci va trebui să îţi foloseşti farmecele femeieşti ca să-l faci să se răzgândească.

— Mă tem că nu am.

— Draga mea, orice femeie are. Trebuie pur şi simplu să îşi dea seama că are această abilitate. De fapt, bărbaţii sunt nişte creaturi foarte simple. Ei le doresc pe femei. Tu trebuie doar să devii mai atrăgătoare.

Claire refuză să-şi piardă încrederea din pricina acelei afirmaţii. Credea că arăta destul de bine în rochie.

— Nu te simţi jignită!

— Nu mă simt.

— Chipul tău spune altceva. Arăţi minunat. Sincer! Însă un bărbat nu vrea un chip minunat, ci provocator. Trebuie să îl tachinezi, să îl faci să se întrebe dacă va găsi raiul sub acea fustă.

Nu ştia dacă putea face asta, dar încuviinţă, sperând că subiectul discuţiei avea să se schimbe înainte ca ruşinea

să o facă să izbucnească în flăcări. Niciodată nu vorbise despre probleme intime atât de direct cu altă femeie. Era tulburător tocmai pentru că discuţia devenea interesantă.

— Însă rămâne problema surorii mele.

— Da, motivul vizitei tale. Nu o să stabilesc întâlniri cu tine dimineaţa pentru că mi se par groaznice, iar în ceea ce priveşte bârfele, acestea limitează conversaţia. O să trimit însă vorbă ca Ainsley să ia în considerare numai balurile la care eşti şi tu invitată.

— El merge la baluri? Caută o soţie?

Claire se gândi că, în acest caz, o putea lua în considerare pe Beth.

— Dumnezeule, nu! spuse ducesa. Nu spun că o să participe la aceste baluri, ci doar că o să le ia în considerare. Are 21 de ani. Încă este în perioada sălbatică. Sunt aproape sigură că mariajul e ultimul lucru la care se gândeşte. Ceea ce e în avantajul nostru, pentru că îmi permite să mă concentrez asupra mariajului tău.

— Al meu?

— E timpul ca Westcliffe să se aşeze la casa lui, iar după ce te-am văzut roşind ca un măr, îmi dau seama că ai nevoie de ajutor în această privinţă.

Capitolul 5

— Nu-mi vine să cred că în toţi aceşti ani nu m-ai invitat să-ţi vizitez casa din Londra.

Era miezul zilei. Westcliffe studiase rapoarte în biroul lui, când majordomul îl anunţase că ducesa de Ainsley sosise. Nu avea încredere în vizitele ei mai mult decât în soţia lui, care stătea pe un scaun lângă mama lui şi pregătea ceaiul.

— Eşti mama mea, spuse Westcliffe scurt, stând lângă şemineu, refuzând să fie atras în tabloul nefamiliar.

Avusese puţini vizitatori. Era un loc unde dormea, mânca şi muncea. Nimic mai mult.

— Cu siguranţă, nu ai nevoie de invitaţie.

— Bineînţeles că am. De unde să ştiu când sunt bine-venită?

Westcliffe îl fixă cu privirea pe bărbatul care stătea pe canapea.

Suspecta că Leo era cel mai nou amant al mamei lui. Era înalt şi slab, cu mâini graţioase şi chip de Adonis. Părea prea angelic pentru mama lui. Concentrându-se din nou asupra ducesei, spuse:

— Eşti întotdeauna bine-venită în casa mea.

— O să ţin minte asta.

Făcându-i cu ochiul lui Claire, luă ceaşca de ceai pe care aceasta i-o oferi. Lui Westcliffe nu îi plăcu. Ducesa avea tendinţa să fie vicleană, iar reacţia lui Claire, mai mult decât a mamei lui, îi spunea că între ele era o conspiraţie.

— Am venit cu o problemă urgentă. Eşti căsătorit de trei ani, dar încă nu ţi s-a făcut portretul de nuntă.

Westcliffe îşi încleştă maxilarul.

— Nu am văzut rostul.

— Bineînţeles că are un rost, dragule! Este o tradiţie de familie să avem un portret al fiecărui conte şi al fiecărei contese făcut la scurt timp după căsătorie. De dragul posterităţii.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi păsat vreodată de conte. De ce-ţi pasă de posteritatea lui?

— De contele anterior, nu. De cel actual, da. De ce ai crede contrariul?

Înainte să răspundă, mama lui se întoarse spre Claire.

— Fii drăguţă şi du-l pe Leo într-un tur al camerelor, ca să-şi dea seama unde e cea mai bună lumină.

Claire păru surprinsă, după care se ridică în picioare.

— Da, sigur.

Westcliffe îl privi pe tânăr urmându-i soţia afară din cameră. Fu tentat să îi urmeze, însă de ce trebuia să-i pese dacă Claire rămânea singură cu un bărbat? Nu îi păsa. Timpul pentru asemenea sentimente trecuse. În schimb, se uită la mama lui.

— Ce pui la cale?

— Ţi-am zis. Trebuie să vi se facă portretul.

— Iar eu ţi-am spus că nu are rost. Am de gând să închei legal această farsă de căsătorie.

— Dumnezeule! Ai idee ce scandal…

— Nu fi ipocrită, mamă! Dacă familia noastră e cunoscută pentru ceva, acel lucru e sfidarea regulilor sociale. Scandalurile tale le eclipsează pe ale mele.

Tessa ştia că nu putea nega acuzaţiile şi nici măcar nu încercă. În schimb, îşi ridică o sprânceană.

— Şi cu Claire cum rămâne? Ştie de acest plan al tău de a aduce ruşinea şi umilinţa la uşă?

— Nu.

— Înţeleg. Deci e adevărat. Lady Anne Cavill ţi-a câştigat inima.

Se gândi să mintă, să susţină că se îndrăgostise nebuneşte de Anne, însă adevărul era că nu simţea nimic pentru nimeni.

— Nu am un suflet care să fie cucerit, iar tu ştii asta. Însă Anne mi se potriveşte.

— Atunci ce ar mai fi de spus?

Tonul rece al vocii ei îi dădu fiori. Se uită îngrijorat la mama lui, care se ridică foarte graţioasă. Se apropie de el, după care îi îndepărtă o scamă de pe umărul jachetei. În cele din urmă, îşi ridică ochii către ai lui. Erau închişi la culoare – căprui –, însă ai lui erau mai întunecaţi. Îi moştenise de la bărbatul care îi fusese tată.

— Ţi-am oferit atât de puţină dragoste în copilărie! Nu te puteam separa de tatăl tău, iar pe el îl uram. Îmi pare rău pentru durerea pe care ţi-am provocat-o. Dar nu îţi stă în fire să răneşti. Sunt sigură că îi poţi acorda lui Claire şansa de a-ţi fi soţie.

— De asta eşti aici? Să vorbeşti în numele ei? În acest caz, pierzi timpul şi te-aş ruga să nu te amesteci.

— Sunt aici ca să vorbim despre portret. Îşi ridică uşor capul. Şi pentru că am fost invitaţi la cină de Claire.

El miji ochii.

— Te bagi unde nu e treaba ta.

— Te-am ignorat o bună parte din viaţa ta. Nu crezi că

e momentul să fac asta?

Înainte ca Westcliffe să poată răspunde, pictorul se întoarse în salon.

— Am găsit lumina perfectă. O să-mi aduc materialele din trăsură. O ajuţi pe contesă să aleagă rochia de seară potrivită?

Westcliffe fu cât pe ce să spună că nu e de acord, dar, când mama lui răspunse, îşi dădu seama că întrebarea îi fusese adresată ei. O rochie de seară. Nu o rochie cu nasturi până la bărbie. Ci una de seară. Ceva ce dezvăluia pielea pe care o atinsese cu o seară în urmă. Avea să fie un chin cumplit…

— Amândoi vă daţi peste cap degeaba, spuse el. Nu vreau să stau pentru un portret.

— Nu fi irascibil! Chiar dacă o să desfaci căsătoria, ar trebui să existe un portret.

— Al femeii care m-a trădat?

— Îl poţi arde după aceea, când vei sărbători, replică artistul din uşă.

Westcliffe îl privi, iar bărbatul pur şi simplu ridică din umeri.

— Eu am ars câteva portrete. Ai o anumită satisfacţie când arzi imaginea persoanei pe care vrei s-o uiţi.

— Nu văd de ce m-aş supune la ore de stat…

— Te rog! spuse mama lui încet. Pentru mine.

Westcliffe blestemă, pentru că doar de asta era nevoie ca ea să obţină ce voia de la el. „Ai grijă de fraţii tăi, pentru mine. Învaţă bine la şcoală, pentru mine. Învaţă-l pe Random să citească, pentru mine. Joacă-te cu Stephen, pentru mine”. Era mama lui şi, în ciuda anilor în care îl pusese pe ultimul loc, nu o putea refuza, la fel cum nu se putea opri din respirat.

Nu ştia de ce fu surprins că locul ales era camera lui. Era convins că artistul complota cu mama lui pentru a face un lucru pe care Westcliffe nu şi-l dorea.

Mobila din zona de odihnă fusese rearanjată, apropiată de fereastră, unde draperiile fuseseră trase de o parte şi de alta, pentru a lăsa să pătrundă lumina după-

amiezii. Îmbrăcată într-o rochie de seară de un albastru pal, cu un decolteu adânc, care îi lăsa la vedere partea superioară a sânilor, Claire stătea pe o banchetă. La gât, avea şiragul de perle pe care i-l dăduse în dimineaţa nunţii lor. Pe vremuri, fusese al bunicii lui. Dacă ducesa nu l-ar fi pus bine, l-ar fi vândut de mult. Nu putea fi sentimental când venea vorba de lucrurile responsabile de sărăcia din trecut. Voia să îi spună că nu era o idee bună să îi amintească de acea zi, însă nu putea nega faptul că şiragul de perle îi accentua gâtul perfect. Cooper se odihnea aproape de picioarele ei.

— M-am gândit ca portretul o să aibă o semnificaţie mai mare pentru tine, spuse Claire încet, dacă o să apară în el şi câinele tău.

Asta însemna că nu putea să-l ardă. Primise căţelul când avea 13 ani. Contele de Lynnford, care devenise tutorele lor după moartea ducelui, îi oferise câinele lui Westcliffe, de parcă îşi dăduse seama că băiatul nu avea prea multe bucurii în viaţa lui.

Claire se ridică şi se scărpină pe nas. Buricul degetului se mişcă rapid pe vârful nasului în vânt. Avea trăsături atât de fine! Totul era delicat la ea. Westcliffe îşi aminti cât de stângace fusese în copilărie, alergând după Stephen, pentru care responsabilitatea era un cuvânt străin. Însă era popular pentru că ştia diverse jocuri şi îi făcea pe toţi să râdă.

— Poţi să stai acolo, milord.

Leo îi spuse să stea în spatele lui Claire, puţin spre dreapta, ceea ce îi oferea o privelişte directă către pielea ei goală şi către patul lui.

Asta era ideea perversă a mamei lui pentru a-l determina să o curteze pe Claire?

— Milord, faci puţină umbră… Te poţi apropia puţin de contesă?

Westcliffe o simţi cum se crispează când abdomenul lui se lipi de spatele ei.

— Foarte bine. Acum pune mâna pe ceafa…

— Nu o să funcţioneze.

Leo păru şocat.

— Poftim?

Westcliffe se uită la mama lui, care îi observa din uşă.

— Apropierea nu o să mă facă să o doresc. Simţi că pe Claire o trecu un fior rece, sub degetele lui, de parcă o lovise. Mă obligi să fiu crud. Eu şi Claire avem un aranjament. E aici pentru un singur sezon, după care o să plece.

— Atunci portretul trebuie făcut acum, când este aici, interveni ducesa.

El clătină din cap, însă rămase unde era.

— Priveşte aici, milord. Puţin din profil, foarte bine, spuse artistul, de parcă nu era niciun pic de tensiune în cameră.

Leo se mişca în spatele şevaletului.

— O să fiu în salon, spuse mama lui şi dispăru repede.

— Asta a fost ideea ta? o întrebă Westcliffe pe Claire.

— Nu. Nu vreau asta mai mult decât tine.

— Atunci de ce eşti aici?

— Ca să-i fac pe plac mamei tale. Am nevoie de ajutorul ei în acest sezon ca să-mi găsească un soţ potrivit pentru Beth.

— Aşadar, vrei să-i intri în graţii?

— Exact.

Pozară câteva minute, fără să se mişte ori să vorbească. Simţi cum parfumul ei se împrăştia în cameră, căldura ei îi penetra degetele, profilul ei se scălda în lumina soarelui. Era prima dată când observase că avea trei pistrui mici pe curbura obrazului, doi sus şi unul jos. Se întrebă dacă soarele o prinsese fără bonetă. Şi cât de des se plimbase pe moşia lui.

— Milord, îi cad câteva fire de păr peste obraz, spuse Leo. Le poţi da după ureche?

Erau cel mult trei fire. Cum le văzuse Leo de la distanţa aia?

— Eşti artist. Prefă-te că nu sunt acolo!

— Mă tem că îmi lipseşte imaginaţia. Pictez ce văd.

— Dar încă nu pictezi.

— Nu, fac schiţa, dar îmi distrag atenţia.

Cu un oftat, ştiind că, dacă avea să coopereze, putea să grăbească lucrurile, Westcliffe dădu la o parte firele de păr, degetele lui trecând peste obrazul ei. Claire tremură sub atingerea lui. Împotriva voinţei lui, privirea i se îndreptă spre pat şi şi-o imagină tremurând acolo. Spre deosebire de artist, el avea o imaginaţie bogată. Îşi putea închipui gura lui plimbându-se pe pielea ei…

Cu mai multă fermitate decât era necesar, îi aranjă firele de păr rebele. Când făcu asta, observă o cicatrice pală la sprânceană dreaptă.

— Cât mai durează? întrebă el.

— Nu mult. Puteţi vorbi, adăugă Leo. De fapt, mă ajută la pictat, ca să-mi fac o idee mai clară asupra personalităţii voastre. De exemplu, milady, care e culoarea ta preferată?

— Albastru.

Asta explica nuanţa rochiei. Chiar dacă nu o vedea bine din poziţia în care se afla, Westcliffe observă că îi evidenţia nuanţa ochilor.

— Milord?

Westcliffe îşi luă privirea de la soţia lui şi se uită la artist, ridicând o sprânceană.

— Culoarea ta preferată, milord, adăugă sigur pe el.

— Nu văd niciun motiv să-ţi încurajez întrebările.

— Maro, interveni Claire delicat. Culoarea lui preferată. E peste tot în casă. Plictisitoare şi mohorâtă. Aşa îţi vezi viaţa, milord?

— Viaţa mea e rareori plictisitoare şi niciodată mohorâtă. Culoarea maro mi se pare pur şi simplu… liniştitoare.

Adevărul era că nu se gândise niciodată la asta. Însă starea lui era deseori liniară. Nu îşi putea aminti când râsese ultima oară. Anne îi oferise momente de plăcere, însă părea incapabil să se bucure cu adevărat.

— De unde ai cicatricea? o întrebă el încet.

Claire îşi ridică mâna repede, însă înainte ca Leo să o certe pentru că se mişcase, o puse din nou în poală.

— Am căzut de pe cal când aveam 8 ani.

Avea cicatricea de ani întregi. Cicatricea, pistruii. Ce îi mai scăpase? Îşi dădu seama că tocmai cădea în capcana mamei lui şi se interesa de Claire, lucru pe care nu voise să-l facă.

— Ce intenţii ai în privinţa mamei mele? îl întrebă el direct pe artist, considerând fairplay schimbarea subiectului.

În plus, nu avea de gând să discute despre propriile lui preferinţe.

Claire păru aproape la fel de surprinsă ca Leo. Întoarse capul către Westcliffe, cu ochii ei albaştri mari şi cu buzele ei seducătoare deschise. Erau roşii ca un trandafir.

— Te-a sărutat? întrebă el dintr-odată, neştiind ce îl făcu să întrebe asta – poate gura ei, care părea atât de seducătoare.

Claire păru şi mai şocată, încreţindu-şi fruntea.

— Stephen. Te-a sărutat?

— Nu. Niciodată. Închise ochii. Ba da, o dată. Aveam 10 ani. Eram curioasă. L-am rugat să mă sărute. A făcut-o. A fost… dezamăgitor.

Westcliffe medită asupra răspunsului ei incoerent. Avea 10 ani? Fusese un copil curios? Se dusese la Stephen, nu la cel căruia îi fusese promisă? El unde era? Tot timpul când ea şi Stephen se jucau, el călărea, citea sau făcea ceva care îi distanţa. El era mai mare, nu avea răbdare cu ei, pentru că aveau comportamentul prea copilăresc. Un bărbat trebuia să ştie foarte puţine despre o femeie – doar faptul că o dorea – înainte să se culce cu ea. Ce aşteptări avea o femeie aristocrată? Westcliffe nu se gândise la asta niciodată. Presupusese că ea avea să-l primească oricând cu braţele deschise pentru simplul motiv că el o dorea.

— A fost singura dată când te-a sărutat? se trezi el întrebând.

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

Fără să clipească, ea îi susţinu privirea. Singurul semn al emoţiei fu roşeaţa din obraji.

Iar sărutul lui Stephen i se păruse dezamăgitor. Westcliffe simţi o satisfacţie perversă când află asta, însă îşi dădu seama că Stephen avea 14 ani pe atunci, era pe la sfârşitul copilăriei, nu ştia nimic despre arta seducţiei. Fu tentat să o ia în braţe şi să îi arate exact cum trebuia să fie un sărut. Numai că pictorul acela idiot stătea acolo.

— Nu mai am lumină, spuse Leo calm. Aşa că am terminat pe ziua de azi, dar o să ne întâlnim mâine la aceeaşi oră. Nu o să vedeţi tabloul până ce nu e gata. Puteţi pleca dacă vreţi. Eu o să aranjez totul aici.

Westcliffe nu se sinchisi să îl contrazică. Ieşi din cameră înainte să facă vreun gest stupid. Avea nevoie de cel puţin două pahare de whisky – poate trei – înainte de cină, altfel nu avea să supravieţuiască.

Capitolul 6

Claire nu-şi amintea să o fi invitat pe ducesă la cină, însă, cu toate astea, stăteau cu toţii la masă, în timp ce le erau servite supa, cotletele de porc şi varza de Bruxelles, de parcă se ştiuse de sosirea invitaţilor. Îşi dădu seama că ducesa se ocupase de întocmirea meniului în timp ce ei erau în camera lui Westcliffe.

Nu era camera pe care ar fi ales-o Claire. Considera că lumina din salon, cu ferestrele din tavan până în podea, era mai bună, însă Leo o asigurase că dormitorul era singura încăpere potrivită. Nu se simţea confortabil să i se adreseze lui Leo atât de intim, însă el insistase că acela era singurul lui nume. Se uită la patul masiv, care fusese făcut special pentru statura lui Westcliffe, şi se întrebă cu câte femei îl împărţise.

— Decorul este interesant, îi spuse ducesa fiului ei, intrând în mintea lui Claire. Tablouri şi statui cu câini, însă fără oameni.

— Cumpăr lucruri care îmi oferă bucurie. În plus, câinii sunt loiali. Oamenii, foarte rar.

— Când spui „oameni”, presupun că te referi la familie.

Soţul ei îi susţinu privirea mamei lui.

— Ai putea spune asta despre Stephen şi poate despre mine, continuă ea încet. Însă Ainsley ţi-ar da şi haina de pe el dacă i-ai cere-o. Întotdeauna şi-a adorat fratele mai mare.

Westcliffe lăsă privirea în farfurie şi se concentra asupra mâncării, iar Claire se întrebă dacă nu cumva se simţea stânjenit de adorarea lui Ainsley. Ştia că uneori Stephen se simţise prins la mijloc – îşi iubea fraţii, dar nu-i plăcea cum se comportau. Era în poziţia unică de a fi fratele mijlociu între doi lorzi.

— L-am văzut pe Ainsley aseară, spuse Westcliffe.

— Mai mult ca sigur, la o casă de jocuri, completă ducesa, ca şi cum ar fi ştiut exact unde erau.

Claire răsuflă uşurată când află că nu se duseseră la un bordel, deşi era convinsă că el fusese cu o femeie. Nu voia să se gândească la faptul că Westcliffe nu o mai voia pentru că se îndrăgostise de altcineva. Înţelepciunea căpătată de-a lungul anilor o făcuse să înţeleagă că dragostea soţului ei putea fi la fel de pasională ca furia lui. Ce o speriase când era mică o intriga acum.

— Îmi fac griji pentru el, spuse ducesa. Joacă prea mult.

— Câştigă. Întotdeauna câştigă.

Westcliffe se uită la Claire.

— Norocul pare să-i surâdă lui Ainsley.

— Îi porţi pică pentru asta? întrebă Claire, neştiind cum de îi venise să întrebe aşa ceva.

Westcliffe păru să se gândească serios înainte să clatine din cap.

— Nu.

Răspunsul o făcu să zâmbească în sinea ei şi să se simtă uşurată. Mereu o deranjase că Stephen se supăra pe fraţii lui pentru lucruri asupra cărora ei nu aveau niciun fel de control. Nu aveau ce face dacă se născuseră cu titluri şi proprietate, iar el, nu.

Conversaţia se îndreptă spre subiecte mai relaxante: stilurile sezonului de peţit, ce domnişoare încă nu fuseseră promise nimănui, cine avea să îşi facă debutul. Deşi ducesa susţinea că trăieşte la periferia societăţii, ştia totul despre elita aristocraţiei.

Fusese o zi lungă, iar Claire se simţi uşurată când cina ajunse la final.

— O să ne vedem mâine după-amiază, spuse ducesa vioaie, strângându-i mâna lui Claire şi mângâindu-şi fiul pe obraz, după care dispăru pe uşă cu Leo.

— Slavă Domnului că am terminat cu asta! mormăi Westcliffe. Apoi ţipă: Willoughby!

— Da, milord.

— Pregăteşte-mi imediat trăsura!

— Da, sire.

Claire îşi dorea cu disperare să îl întrebe unde se ducea, voia să îl roage să rămână. Nu voia să rămână singură. Se săturase să stea singură, însă promisese că nu avea să devină o problemă, aşa că îi spuse:

— Îmi pare rău.

El se întoarse şi o privi ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit că era şi Claire acolo.

— Pentru situaţia cu mama ta. Îmi pare rău. Portretul, cina nu au fost ideea mea. Am mers la ea în speranţa că mă va ajuta cu invitaţiile la baluri, cu prezentarea lui Beth în societate. Şi o să ne ajute. O să spună că Ainsley va participa la baluri numai dacă suntem invitate…

— Nu am nevoie de Ainsley ca să primesc invitaţii.

Fără alt cuvânt, el porni pe coridorul care ducea spre bibliotecă, lăsând-o acolo, simţindu-se ca o caraghioasă. Ce trebuia să facă acum? Credea că Westcliffe avea să fie fericit că nu era deranjat cu strângerea invitaţiilor. Se pregătea să urce scările, când el se întoarse la uşa de la intrare şi îi întinse o mână plină cu invitaţii.

— Sunt la balurile din timpul sezonului? întrebă ea uimită.

— Şi la cine. Şi la diverse recepţii.

Luând teancul, ea se uită la plicuri.

— Nu ştiu de ce, dar am presupus că nu ai fost invitat la baluri.

— Nu există femeie în Londra care să nu vrea să fie văzută dansând cu mine.

Bucuria ei că avea acces la cele mai luxoase petreceri păli.

— Bineînţeles.

Îl auzi blestemând, apoi mâna lui îi atinse bărbia, ridicându-i capul.

— Claire, îmi pare rău. Nu era necesar să spun asta. Sunt invitat pentru că reprezint o curiozitate. Foarte rar accept.

Ea încuviinţă, lingându-şi buzele. De ce era gura ei atât de uscată de fiecare dată când se afla aproape de el?

— Poate că o să-ţi schimbi punctul de vedere în acest sezon.

El mîji ochii, iar ea se grăbi să-i explice:

— Cred că ar conta mult în acceptarea surorii mele în societate dacă ne-ai însoţi la primul bal. Bineînţeles, cu cât este acceptată mai repede, cu atât are şanse mai mari să îşi găsească un soţ şi cu atât mai repede o să mă întorc la ţară.

El păru aproape amuzat de explicaţia ei.

— O să mă gândesc.

Claire îi oferi ceea ce, spera ea, era un zâmbet plin recunoştinţă. Privirea lui se opri asupra gurii ei, după care se întoarse la ochi.

Ea se gândea doar la faptul că voia să-i ceară să rămână, dar nu credea că el ar fi fost încântat de acea conversaţie, aşa că păstră tăcerea, simţind că trăsăturile lui sculptate şi ochii lui întunecaţi o fixau. Îi inspiră mirosul bogat, masculin şi aproape că simţi căldura apropierii lui.

Mâna lui încă se odihnea pe bărbia ei, iar degetul lui mare începu să îi mângâie buza de jos. Se întrebă dacă el se gândea la discuţia lor de mai devreme despre săruturi. Ea nu se putea gândi la altceva. Îşi imagina că sărutul lui ar fi fost complet diferit de cel inocent pe care i-l dăduse Stephen cu mult timp în urmă. Gura lui părea să fi fost

creată pentru a oferi plăcere. Era un gând ciudat pentru ea, având în vedere că era lipsită de experienţă.

Capul lui se aplecă puţin, inima ei o luă razna, iar ochii lui se încinseră.

— Sir, trăsura este gata, anunţă brusc majordomul.

Westcliffe păşi înapoi cu uşurinţă, ca şi cum ar fi plănuit să o ia în acea direcţie de la bun început. Dădu uşor din cap.

— Noapte bună.

După care dispăru în noapte, iar ea rămase singură.

*

Westcliffe avea cheie, aşa că nu mai bătu. Pur şi simplu intră în casa lui Anne. Nu era niciun servitor. O singură lampă stătea pe masa de la intrare. Ştia unde avea să o găsească la acea oră. Luă lampa şi urcă scările, câte două trepte deodată. Când ajunse sus, puse lampa pe altă masă şi stinse flacăra. Deschise uşa şi intră în dormitorul lui Anne.

Întinsă pe un şezlong, Anne citea o carte. Westcliffe se aşteptase ca ea să fie îmbufnată din cauza întârzierii lui, însă nu stabiliseră ore fixe ori aranjamente formale. El venea şi pleca atunci când voia, iar ea îl primea când voia. Uneori, mergeau la teatru sau la operă. Plănuiseră să se întâlnească la diverse baluri ale sezonului, poate chiar să meargă împreună. Nu îşi ascunseseră legătura.

Ea îşi aşează cartea într-o parte şi se ridică în picioare.

— Mi-era teamă că nu o să vii în seara asta.

— Am nevoie de tine.

El traversă camera din câţiva paşi, o luă în braţe şi îi acapară gura. Îşi plimbă mâinile pe spatele şi pe fundul ei, ştiind că nu purta nimic pe sub mătase. Ea gemu uşor. Westcliffe îşi plimbă degetele prin părul ei, o ţinu de cap, înclinându-l în aşa fel încât să o poată gusta din plin.

Întreaga zi fusese un iad, aproape fiecare moment petrecut în compania lui Claire. Încă avea o anumită inocenţă, era dulce şi totuşi puternică. Iar culoarea ei

preferată era albastru. Habar nu avusese. Ştia culoarea preferată a lui Anne. Prefera orice era mai scump, îi plăceau bijuteriile şi bibelourile. Datorită zestrei lui Claire, o putea scălda pe Anne în ele.

Claire. Claire. Claire. Nu mai voia să se gândească la ea, însă părea incapabil să şi-o alunge din minte. Era acolo chiar în acea clipă. Când corpul lui Anne era lipit de al lui, îşi smulse gura de pe buzele ei şi se depărtă de ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anne.

Westcliffe o auzi cum gâfâia tulburată.

Şi el respira la fel de greu, inima luându-i-o razna. Anne merita să ştie adevărul. Era mai bine să îl audă de la el decât din bârfe. O privi, regretând orice suferinţă ce ar fi putut fi provocată de cuvintele lui.

— Soţia mea e în Londra pe perioada sezonului de peţit.

Observă că nemulţumirea îi cuprinse chipul lui Anne. Trăsăturile ei erau formate din linii bine definite şi unghiuri ascuţite, însă împreună creau un mozaic de frumuseţe.

— De ce acum, după atâta timp?

El ştia că motivele nu contau. Se apropie de ea.

— Ştiu că o să fie dificil, însă faptul că e aici nu are legătură cu mine. Vrea să îi ofere surorii ei un sezon.

— Şi tu o să joci rolul soţului atent?

— O să fac ce pot ca s-o ajut. Îi datorez asta.

Nu o văzuse niciodată cu lacrimi în ochi. Fu ca o lovitură în piept.

— Vreau să fiu pentru tine mai mult decât sunt acum, spuse ea.

— Tu eşti totul.

El băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie neagră şi delicată, pe care i-o întinse. Ea îşi ţinu respiraţia în timp ce ea se uita la acel obiect de parcă ar fi fost dezgustător. În cele din urmă, îl luă şi îl deschise, în interior era un colier cu smaralde.

— Este minunat!

Se uită la el, apoi şi mai multe lacrimi se adunară.

— Dar nu e îndeajuns.

Lipindu-şi corpul de al lui, îi luă faţa în mâini. Cu o voce joasă şi provocatoare spuse:

— O să fac orice ca să te am. Poţi spune acelaşi lucru despre mine?

— Anne…

— Scapă de ea!

— O anulare nu e posibilă. Un divorţ va crea un scandal care…

Cuvintele i se blocară în gât când ea îl atinse în zona intimă şi începu un masaj lent şi seducător, care – ştia din experienţă – avea să se termine cu gura ei pricepută făcând lucruri pe care nicio soţie nu le-ar face.

— Trebuie să recunoşti că merit să treci printr-un scandal.

Oh, da, merita un scandal… Şi mult mai mult.

Capitolul 7

Luând o gură de Bordeaux, Claire se aşeză pe podeaua din bibliotecă şi ascultă cum casa se scufunda în noapte. Un scârţâit aici, un geamăt acolo. Făcuse acelaşi lucru de o mie de ori la Lyons Place. Zgomotele îi ofereau confort, simţea că absoarbe o parte din istoria soţului ei. Însă aici, el avea foarte puţină istorie.

Cooper scoase un mic sunet. Dormea cu capul în poala ei. Claire purta cămaşa de noapte şi un capot. Avea părul împletit şi îşi dăduse coada peste un umăr. Se pregătise de culcare, însă, pentru că nu putu adormi, căută ceva care să o ajute să se relaxeze. Soţul ei avea o colecţie impresionantă de băuturi. Vinul îi alunecă uşor pe gât, încălzind-o aproape la fel de mult ca focul. Cu spatele rezemat de scaun, îşi mişcă degetele goale de la picioare şi încercă să nu se gândească la ce făcea Westcliffe. Trecuse de miezul nopţii, iar Claire era convinsă că în clipa aceea el făcea un lucru indecent. Avea să-i ceară fidelitate cât se afla în Londra. Avusese de-a face cu supraveghetori de

moşie aroganţi şi cu angajaţi înfumuraţi, care erau loiali stăpânului, nu ei. Îi cucerise pe toţi cu o mână fermă, însă corectă. Avusese de-a face cu arendaşi nemulţumiţi şi cu săteni care încercaseră să o păcălească.

Ce era un soţ irascibil în comparaţie cu asta?

Auzise uşa deschizându-se, după care paşi…

Inima începu să-i bată mai repede. De la vin probabil. Aproape că terminase al doilea pahar – şi turnase destul de mult.

— Claire? Ce naiba faci aici?

Se uită la el. Din acel unghi, părea un uriaş care prevestea ceva rău. Poate că nu era cel mai bun moment să-l informeze despre regulile pe care voia să i le impună, mai ales că începuse să o gâdile gura. Se întrebă dacă săruturile lui trezeau acea reacţie. Când Stephen o sărutase, pur şi simplu îşi lipise gura de a ei, zdrobindu-i buzele de dinţi. Ce ştiau ei pe atunci despre sărut? Ce ştia ea acum despre asta?

— Nu-ţi aminteşti? întrebă ea, încercând să se concentreze asupra întrebării. Am venit pentru a-i oferi surorii mele un sezon.

El se aplecă pe vine, cu coatele sprijinite pe coapse şi cu mâinile lui mari împreunate. Ea îşi aminti de atingerea lor, cum se plimbaseră degetele lui pe pielea ei. Westcliffe nici măcar nu încercase să o seducă, şi totuşi ea fusese sedusă. Nu era de mirare că el avea o reputaţie în privinţa asta.

Westcliffe se încruntă.

— Eşti ameţită?

— În niciun caz.

El chicoti. Lui Claire nu îi plăcu modul în care o străbătu acel sunet, de parcă împărtăşeau un moment intim. Genunchii lui pocniră când se îndreptă şi se duse dincolo de zona în care îl putea vedea ea. Uitându-se după scaun, îl zări lângă masă. Când se întoarse, Westcliffe avea în mână un pahar şi o sticlă de vin. Claire se mută, ca el să nu o poată vedea.

— Te joci de-a v-aţi ascunselea, Claire? întrebă el

când se aşează pe podea, lipindu-şi spatele de scaunul din faţa ei, întinzându-şi picioarele lungi până când trecură dincolo de şoldurile ei. Erai mai pricepută la jocul ăsta când erai mai tânără.

Claire îşi dădu seama că era într-adevăr ameţită, pentru că el părea aproape amuzant, prietenos. Era posibil ca vinul să o fi făcut să creadă asta.

— De unde ştii? Nu te-ai jucat niciodată cu noi.

Aplecându-se în faţă, Westcliffe îi umplu paharul lui Claire.

— Asta nu înseamnă că nu ştiam ce faci.

Apoi îşi turnă şi lui vin, după care se rezemă de scaun. Claire observă că degetele lui lungi ţineau paharul în acelaşi fel în care ar fi atins un sân. Acele gânduri intime nu o mai bântuiseră până atunci. Fără doar şi poate, erau rezultatul umilinţei prin care trecuse cu o noapte în urmă.

— Se pare că l-ai cucerit pe Cooper, spuse el încet, intensificând senzaţia de intimitate dintre ei.

Oare era vinul de vină? Trebuia să nu mai bea.

Claire mângâie câinele pe cap.

— Cred că era pur şi simplu singur. Ştiu cum e să fii singur. Sunt convinsă că, odată ce se va trezi, se va întoarce la tine.

— Te-ai simţit singură la Lyons Place?

Claire ridică privirea. Nu văzu batjocură în ochii lui Westcliffe, ci doar curiozitate.

— Nu acesta a fost scopul tău când m-ai lăsat acolo?

— Scopul meu era să te ţin departe de mine. Părea că ai acceptat ideea. Nu te-am văzut nici măcar când vizitam conacul.

Claire sorbi din vin, apoi simţi cum i se împiedică de limbă.

— În prima ta iarnă acolo, puteam vedea dormitorul tău dintr-al meu.

Conacul era construit în formă de U. Ea locuise în aripa de est, iar el stătuse în partea de vest. Fusese foarte uşor să îl evite. În prima noapte, se uitase prin draperiile din camera ei şi îl văzuse pe Westcliffe dezbrăcându-se.

Fusese uimită de claritatea priveliştii. Îl privise în timp ce trupul lui era dezvăluit: muşchi tonifiaţi, abdomen plat, fund ferm. Când se întorsese, Claire închisese ochii, iar când îndrăznise să îi deschidă din nou, Westcliffe stătea la fereastră, iar ea îl văzu de la talie în sus, cu braţele întinse deasupra capului, ca şi cum s-ar fi ţinut de rama ferestrei.

— Păreai că te expui. Ştiai că mă uitam?

În loc să îi răspundă, Westcliffe îndoi piciorul, îşi relaxă braţul pe el, învârti vinul şi o întrebă:

— Ce ai văzut?

— Aproape tot.

Simţind că toată căldura îi copleşeşte faţa, se concentră asupra focului şi se uită la dansul flăcărilor.

— Nu ştiam în ce cameră stăteai, spuse el. Apoi o tachină. Ţi-a plăcut ce ai văzut?

Claire se uită la el pe sub gene. Era mult mai uşor să spună adevărul când nu îl privea direct în ochi.

— Eram dezorientată. O parte din mine era fericită că nu ne-am consumat căsătoria în noaptea nunţii, iar o parte din mine se întreba dacă ar fi fost, într-adevăr, chiar atât de groaznic.

— Te asigur că nu ar fi fost groaznic. Aveam deja ceva experienţă pe atunci.

— Da, ştiu. Auzisem. Cred că lucrul acesta a fost o parte din motivul fricii mele. Erai obişnuit cu femei care ştiau ce făceau, iar eu nu eram obişnuită cu bărbaţi.

Punându-şi paharul deoparte, îi luă picioarele, i le puse pe coapsa lui şi începu să îi maseze tălpile. Claire le-ar fi tras de acolo, însă se răciseră, în ciuda focului, iar mâinile lui erau incredibil de calde.

— Nu aveam de gând să sar pe tine ca un barbar.

Ea se întrebă dacă aşa ar fi atins-o: încet, deliberat, senzual, de parcă degetele lui ştiau cum să manipuleze fiecare parte a picioarelor ei în aşa fel încât tot corpul să simtă orice atingere.

— Aşa cum am spus azi-noapte, eram o fetiţă naivă.

Luă o gură mare de vin. Fusese o laşă. După ce îl văzuse gol în acea primă iarnă, se mutase pentru a evita

tentaţia de a-l privi din nou. Apoi îl evitase la fiecare vizită, fiecare an fiind mai lung şi mai dezolant decât cel de dinaintea lui. Servitorii o anunţaseră de fiecare dată când Westcliffe venise la moşie, iar ea stătuse în camerele din aripa ei. Nu era greu să-l evite în monstruosul Lyons Place.

În ultima iarnă, se uitase pe fereastra dormitorului şi observase un bărbat care se îndrepta către grajduri. O întrebase pe menajeră cine era. Judith se uitase pe geam şi spusese:

— Este stăpânul.

Era mai bine făcut decât îşi amintea. Mai înalt. Avea părul mai lung. Nu ştia de ce îşi imaginase că avea să rămână neschimbat de-a lungul anilor. Ea nu o făcuse.

Însă acum, după ce îl văzuse, se gândi că, dintre ei doi, el se schimbase cel mai mult. Nu mai exista nicio urmă din băiatul care fusese cândva. Acum era un bărbat demn de luat în seamă, care emana putere şi influenţă. Avea o siguranţă de sine ce îi lipsise înainte. Acum ştia cine era, îşi cunoştea locul. Acest lucru era mai ameţitor decât vinul. Nu voia să analizeze trecutul. Westcliffe spusese că nu o mai vrea, însă prezenţa lui, interesul pe care îl arăta faţă de picioarele ei spuneau altceva.

— A fost foarte drăguţ din partea ta să ne laşi pe mine şi pe Beth să stăm aici pe timpul verii, spuse ea.

— Mă faci să par un tiran.

Se uită din nou la el, de data asta însă îi susţinu privirea şi îi oferi un mic zâmbet.

— Întotdeauna m-am gândit la tine ca la un tiran. Deseori, îmi schiţez răufăcătorii după imaginea ta.

Westcliffe ridică o sprânceană.

— Răufăcătorii tăi?

— Uneori, pentru propria distracţie, scriu poveşti.

— Şi în poveştile tale mănânc copii?

Claire râse autoironie şi dădu vina pe vin pentru cuvintele care îi scăpaseră.

— O duci pe eroină în castelul rău. Ea nu e foarte isteaţă. Întotdeauna se îndrăgosteşte nebuneşte de tine.

— Nu sunt sigur dacă ar trebui să consider ăsta un

compliment sau o insultă.

— Oricum ar fi, nu-i da crezare. Acestea sunt doar gândurile unei fete naive.

— Deja nu mai eşti fată. Noaptea trecută a reprezentat dovada acestui lucru.

Băuse prea mult vin, deoarece crezu că fierbinţeala din foc sărise în ochii lui. Însă acest lucru nu putea fi posibil.

— Am auzit că ai avut o sută de amante de când ne-am căsătorit.

Râsul lui întunecat se răsfrânse în jurul lor.

— Te asigur că numărul este mult exagerat.

Îşi trase picioarele din mâinile lui. Cooper se ridică şi se îndepărtă de ea. Lui Claire îi era dor de o atingere. Cu toate astea, continuă:

— Dar ai avut amante.

— Mariajul nostru nu a fost consumat. Eram soţ numai cu numele. Te-ai asigurat de asta când l-ai primit pe fratele meu în patul tău. Dacă îmi cunoşteai cu adevărat reputaţia, nu trebuia să te aştepţi la abstinenţă din partea mea.

Clătinând din cap, Claire îşi termină vinul luând o gură mare, care aproape o înecă. Aşteptă până ce căldura i se răspândi în tot corpul, îl privi în ochi.

— Cine este? Femeia care miroase a liliac.

— Nu e treaba ta.

— Ai fost cu ea mai devreme.

Westcliffe îşi termină şi el vinul.

— Nu am vrut să afle din bârfe că soţia mea e în Londra.

— Dar nu te deranjează dacă soţia ta află din bârfe că ai amante? Ţii la ea?

— Altfel nu aş petrece timp cu ea.

— Ai de gând s-o etalezi în faţa mea?

Simţi cum lacrimile îi ardeau ochii şi le obligă să se ducă înapoi.

El o studie mult timp înainte să spună:

— Dacă m-ai cunoaşte cât de puţin, ai şti răspunsul.

— Dar nu te cunosc, Westcliffe, aşa cum nici tu nu mă cunoşti pe mine. Tocmai ăsta e motivul din spatele haosului

care este mariajul nostru.

Privirea lui era aspră, aproape neiertătoare, însă ea nu simţi că ar fi fost supărat pe ea. Ci mai degrabă încerca să accepte ceva.

Dintr-odată, se afla deasupra ei.

— Nu, Claire, nu am de gând s-o etalez.

Aplecându-se, îl ridică pe Cooper cu delicateţea cu care ar ţine un copil.

Apoi ieşi din cameră, iar Claire se abţinu să nu îl cheme înapoi.

După ce îl aşeză pe Cooper pe scaunul lui preferat, Westcliffe începu să se dezbrace, făcu o pauză şi zâmbi. Soţia lui, care se temuse de noaptea nunţii, îl urmărise dezbrăcându-se. Îşi aminti de prima noapte la Lyons Place şi de senzaţia că era urmărit. Un mic voaior. Poate ar fi trebuit să se ofere să se dezbrace mai aproape.

Auzi uşa de la camera ei închizându-se. S-ar fi cuvenit să o însoţească pe scări. Chiar dacă ea nega, era ameţită. Altfel nu ar fi fost atât de sinceră. Sau poate că ar fi fost. Avea dreptate. Nu o cunoştea. Tot ce ştia despre ea aflase de la alţii.

Ştiuse că ea era cea cu care urma să se căsătorească şi se gândise că avea să fie încântată de el, aşa cum erau celelalte femei. Dumnezeule, fusese un nemernic arogant în tinereţe, când crezuse că nu trebuia să-i facă deloc curte! Spera ca următorul bărbat din viaţa ei să aibă mai multă grijă de ea.

Se dezbrăcă şi intră în camera de baie. Folosind apa lăsată în lavoar, se spălă bine. Când termină, se întoarse în dormitor şi se băgă în pat. Avea de gând să stingă lampa când văzu şevaletul acoperit cu un cearşaf, aşezat astfel încât să fie cu faţa spre pat. „Să nu te uiţi”, îi ordonase Leo.

— Atunci n-ar fi trebuit să-l laşi aici, tontule, mormăi Westcliffe în timp ce se dădu jos din pat şi trase cearşaful.

Ce văzu îl şocă. Artistul doar îl schiţase, însă era priceput. Claire se uita la Westcliffe cu o expresie de mirare delicată, în timp ce el o privea încruntat.

Era o expresie formidabilă. Sigur nu avea să arate

înfiorător!

Se rezemă de perne şi continuă să studieze portretul. De ce alesese Leo să imortalizeze acel moment? Se uitaseră la el în cea mai mare parte a timpului. Îi aşezase în aşa fel încât lumina să le evidenţieze cele mai frumoase trăsături. De ce făcuse asta? Westcliffe avea să facă riduri dacă trebuia să afişeze aceeaşi expresie de fiecare dată când poza.

Privirea lui se opri asupra lui Claire. Părea tânără, precaută şi totuşi sfidătoare. Nu era tensionată ca Anne. Avea o anumită vulnerabilitate. Se uitase vreodată cu adevărat la ea? O studiase? Ajunsese să o cunoască?

Westcliffe încă se gândea la creaţia artistului, când auzi un hârşâit. Ce naiba era?

În ciuda vinului care îi dăduse o stare de somnolenţă, Claire nu putea dormi. Sătulă să se tot întoarcă de pe o parte pe alta şi să se uite în tavan, se hotărî să decidă în ce cameră avea să stea Beth când urma să sosească.

Alese una din colţ, în partea opusă dormitorului ei. Astfel, Beth avea să se bucure de luxul de a avea două ferestre duble, iar în zilele însorite, de soare abundent. Voia ca şederea surorii ei, precum şi camera să fie cât mai luminoase şi mai vesele posibil şi se îndoia că soţul ei avea să joace un rol în asta.

După ce hotărî ce cameră i s-ar potrivi cel mai bine lui Beth – şi hotărî să fie cât mai departe de Westcliffe –, următoarea sarcină a lui Claire fu să rearanjeze mobila. Deşi ştia că orice femeie întreagă la minte ar fi aşteptat până dimineaţă, când servitorii o puteau ajuta, faptul că se afla în casa lui Westcliffe o înnebunea, aşa că începu să împingă un scaun de lângă şemineu către fereastră. Avea să fie mult mai plăcut să stea la soare în timpul verii. Respira greoi când, în sfârşit, ajunse cu scaunul în acel loc. Dându-şi după ureche firele rebele de păr care ieşiseră din împletitură, se îndreptă din nou către şemineu şi începu să împingă următorul scaun.

— Ce naiba faci?

Se ridică atât de brusc, că aproape îi trosni spatele. Şi

îşi dădu seama că respiraţia ei nu fusese deloc greoaie, pentru că dintr-odată îi era aproape imposibil să tragă aer în piept. Soţul ei stătea în uşă, purtând doar pantalonii şi o cămaşă. Slavă Domnului că îşi închisese pantalonii! Însă nu făcuse acelaşi lucru cu cămaşa, care îi dezvăluia o parte din piept, cu o linie de păr creţ închis la culoare. Evident, nu observase atâtea detalii când îl urmărise de la fereastră în acea noapte de demult. Sau poate că îi crescuse părul de curând. Însă îi dădea o alură neliniştitor de masculină. Era desculţ. De ce picioarele lui nu păreau atât de mari când purta ghete? Chiar şi de la distanţă, Claire putea vedea că avea părul ud la vârfuri, fiind mai ondulat decât de obicei. Trebuia să arate ca un băiat, însă totul la el era masculin.

— Eu… îşi drese vocea. Pregăteam camera pentru Beth.

Sprâncenele lui întunecate se uniră.

— Oare soseşte la primele ore ale dimineţii?

— Nu, vine peste câteva zile. Dar n-am putut să dorm şi m-am gândit că aş putea…

Ea rămase fără glas.

— Ai făcut o obsesie şi îmi tot muţi mobila din casă?

Aşadar, observase salonul, dar nu spusese nimic. Claire se întrebă de ce nu comentase.

— Cu greu m-am obişnuit cu mobila aranjată la întâmplare, zise ea.

— La întâmplare?

— Zona de şedere din faţa şemineului este aglomerată de scaune. De ce ar primi cineva atâtea persoane în dormitor?

El ridică o sprânceană.

— O lady nu ar face asta, continuă ea, presupunând că el fusese în dormitoarele multor femei. Aşa că am decis să aranjez două zone de şedere.

— Iar asta nu putea aştepta până dimineaţă?

— Nu puteam să dorm.

— Atunci citeşte o carte. E o activitate mai tăcută.

— Îmi pare rău, te-am trezit?

În loc să-i răspundă, aşa cum făcea de obicei, el se

îndreptă spre ea. Claire îi întoarse brusc spatele, îşi blestemă laşitatea, şi păşi înainte. Preţ de o clipă, modul în care el îşi mişcă gura o făcu să creadă că schiţase un zâmbet. El se aplecă şi ridică un scaun.

— Unde vrei să-l aşez?

— Oh… la fereastră.

Se holbă la felul în care i se încordară muşchii, la modul în care se întindea cămaşa pe el şi se întrebă ce ar simţi dacă şi-ar trece mâinile peste spatele lui. Probabil ar fi ca şi cum ar atinge marmura caldă. Mătăsoasă şi netedă.

Când el puse scaunul jos, ea se grăbi şi îl aşeză în unghi drept faţă de celălalt – cu ajutorul lui Westcliffe. Când se apropie de el, primul lucru pe care îl observă fu că nu mai avea mirosul slab de liliac de mai devreme. În schimb, mirosul lui era întunecat şi masculin, exact ca el.

Spre surprinderea ei, el continuă să o ajute – cără două mese, apoi aranjă mobila rămasă lângă şemineu. Când terminară, ea studie camera din uşă.

— Oh, acum arată mult mai bine!

Se duse apoi la capătul patului şi se uită mai întâi într-o parte a camerei, apoi în cealaltă. Zâmbind satisfăcută, spuse:

— Beth o să fie fericită aici!

— Dacă va fi fericită, nu va mai dori să plece, spune Westcliffe, stând într-o parte a ferestrei cu braţele încrucişate.

— Sunt sigură că o să fie la fel de nerăbdătoare ca şi mine să plece.

Maxilarul lui se încleştă, iar ea îşi dori să poată lua cuvintele înapoi, însă, după primirea pe care i-o făcuse şi condiţiile pe care i le pusese, nu credea că el s-ar bucura ca ea să fie acolo.

Încercă să nu tremure în timp ce el o privea. Ce căuta când se uita la ea aşa?

Westcliffe înaintă şi simţi când lovi patul cu călcâiele. El îi dădu firele de păr rebele după ureche.

— Când nu ai părul împletit, e mult mai lung.

— Da.

— E destul de lung ca să ajungă până în talie?

Claire respira greu când el era atât de aproape, însă reuşi să spună:

— Mai lung.

— Până la şolduri.

Ea încuviinţă.

Privirea lui alunecă pe şoldurile lui Claire, apoi se ridică spre gura ei.

— Primul tău sărut. De ce nu mi-ai cerut mie să ţi-l dau? Eu eram cel cu care urma să te căsătoreşti şi ştiai asta foarte bine.

În timp ce expresia lui încă era aspră şi fermă, ea nu simţi nicio urmă de furie, ci doar o curiozitate întunecată. Cum de nu îi înţelegea motivele? Cum i le putea explica?

— Aveam 10 ani, eram un copil, spuse delicat. Tu erai deja bărbat. Te-am văzut vorbind cu tata, cu Lynnford şi cu alţi adulţi. Păreai să te simţi confortabil cu ei, ca printre egali. Deşi cei opt ani care ne despart nu par o diferenţă atât de mare acum, când aveam 10 ani nu credeam că o să te prind vreodată din urmă. Ai fi vrut să mă săruţi când aveai 18 ani?

Vedea că el se gândea la ce îi spusese, înţelegând că diferenţa de ani îi separase în tinereţe. Cu fiecare an care trecea, diferenţa se micşorase, până când, în sfârşit, el nu păruse mult mai mare.

După care, cu un curaj de care nu se crezuse capabilă, Claire îi spuse:

— Îmi doresc foarte mult să simt cum este sărutul tău.

Păru invitaţia pe care Westcliffe o aştepta. Înainte să poată reacţiona, el o trase aproape şi începu asaltul lent şi seducător al gurii ei. Nu era agresiv, dar era insistent, iar limba lui îi aţâţă buzele să se despartă. Avea un gust aparte, mai întunecat decât vinul pe care îl băuse mai devreme. Corpul ei tresări, explodând de plăcere, ca şi cum mici bule de şampanie trecură prin ea, jucându-se pe terminaţiile ei nervoase. Se prinse de Westcliffe, pentru că altfel ar fi căzut pe podea, într-un iaz de mătase. El îi luă toată puterea, însă în acelaşi timp îi dădea energie. Era cel

mai frumos lucru pe care îl trăise vreodată.

Westcliffe mârâi aspru, după care mâna lui îi prinse obrazul şi îi înclină uşor capul într-o parte, schimbând unghiul sărutului pentru ca limba lui să poată pătrunde mai adânc. Când auzi un geamăt reţinut, Claire îşi dădu seama că ea îl scosese. Voia să se urce pe trupul lui, să-şi înfăşoare picioarele în jurul lui. Simţi cum presiunea i se strângea între coapse şi voia să se lipească de el. Ce se întâmpla cu ea? De unde veneau toate acele gânduri şi sentimente depravate?

Westcliffe îşi plimbă mâinile pe ea, ca şi cum ar fi vrut să memoreze fiecare denivelare şi curbă, iar cu fiecare atingere, corpul ei se umplea de dorinţă. Fierbinţeala crescu, dorinţa înflori. Nu se aşteptase la această dorinţă arzătoare. Era mult mai intensă decât orice experimentase până atunci, iar un gând întunecat îi trecu prin minte: că şi-ar fi dorit să trăiască asta în noaptea nunţii. Pentru că nu avea cum să nege dorinţa puternică de a duce acea călătorie la destinaţie.

El îi puse ambele mâini pe fund şi o apropie strâns de el, abdomenul ei lipindu-se de muchia tare a dorinţei lui. Crezuse că o să se sperie. În schimb, voia să îl exploreze cu aceeaşi ardoare. El ştia cum să stârnească pasiune, iar toate lucrurile de care ea se temuse dispărură în faţa senzaţiilor copleşitoare. Westcliffe era ca o furtună, puternic şi hotărât, transformând totul în drumul lui, potolind setea şi făcând frunzele să danseze.

Nu mai avea nicio speranţă. Orice şi-ar fi dorit el de la ea, mângâierea pătrunzătoare a limbii şi atingerea excitantă a degetelor o făcură să-şi dorească mai mult. Voia ca acele senzaţii să se materializeze. Voia să continue.

Cu o duritate la care nu se aştepta, el opri sărutul. Respirând greoi, cu faţa roşie, cu transpiraţie strânsă pe sprâncene şi cu ochii arzându-i de o pasiune terifiantă, Westcliffe spuse printre dinţii încleştaţi:

— Ce ai trăit înainte a fost sărutul unui băiat. Aşa este sărutul unui bărbat.

În timp ce ea încerca să-şi recapete respiraţia şi se

lăsă pe marginea patului, el se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci? întrebă ea, vocea fiindu-i la fel de lipsită de forţă ca şi corpul.

El se opri şi îi aruncă o privire peste umăr. Focul din priviri se stinsese, iar acum numai un dispreţ rece se vedea în trăsături.

— Asta nu schimbă nimic între noi.

Apoi dispăru, iar ea se întrebă cum putea să fie atât de neafectat, când pentru ea sărutul schimbase totul.

*

Doamne! Stând în apă în camera de baie, Westcliffe îşi turnă apa rămasă pe cap. Îşi spuse că motivul era că plecase de la Anne fără să-i fie satisfăcute nevoile. Era plin de dorinţă, gata să se aprindă la cea mai mică flacără. Însă, dacă ar fi fost să fie sincer, era mai mult de atât. Claire avea un gust arzător, vinul de pe limba ei fiind mai ameţitor decât orice băuse el vreodată dintr-un pahar. Reacţia ei fusese fulgerătoare, pasională şi încinsă. Nu fusese timidă sau reţinută.

Îl tulbură gândul că ea îi dăduse primul sărut sincer din viaţa lui.

Nu era posibil. Trăise peste 12 ani în care gustase diverse guri ale femeilor, însă nu-şi putea aminti nici măcar una care să fi fost mai atrăgătoare, care să-l fi făcut să vrea să scoată cât mai multă plăcere din ea. Niciodată nu-şi dorise doar să tot sărute o femeie. Voia să stea jos, să o ţină în braţe şi să o sărute. Voia să o întindă, iar gura lui să continue să se joace cu a ei.

Sărutul era un preludiu, dar sărutul ei aducea la fel de multă satisfacţie ca orice ar fi putut urma.

Luând un prosop, se şterse pe cap în timp ce intră în dormitor, trântind uşa camerei de baie. Se dezbrăcă de hainele ude, bău ceva şi se băgă în pat. Cu mâinile sub cap, se uită la tavan.

Încet, bucată cu bucată, privirea lui urmă un drum nedorit, până când ajunse din nou la schiţă. Leo surprinsese

perfect forma ispititoare a gurii lui Claire. Chiar şi aşa, în nuanţe de gri-închis, reuşea să-l ademenească.

Era foarte posibil să o ia razna înainte ca acel sezon să se termine.

Capitolul 8

Westcliffe îi lăsă vorbă lui Willoughby să fie anunţat când trăsura ducesei avea să ajungă în faţa casei. Prin urmare, era aproape de uşa din faţă când Leo intră pe ea.

— Milord…

Westcliffe opri salutul apucându-l de ceafă şi trăgându-l în salon. Bărbatul era cu numai câţiva centimetri mai scund, însă, din cauza a ceea ce simţea Westcliffe în acel moment, nici măcar un bărbat mai înalt nu l-ar fi oprit.

Era într-o stare foarte proastă. Se culcase având o nevoie. Nu dorise decât să-şi plimbe buzele peste ale lui Claire, să îi arate cum este sărutul lui, însă intenţiile lui se schimbaseră. Era prea târziu ca să meargă la Anne sau la altă femeie. Cum încă avea frustrări legate de ceea ce se întâmplase cu Claire, trebuia să se descarce undeva. Din păcate pentru Leo, el fusese nefericitul care îi ieşise în cale. Westcliffe îl împinse pe tânăr în cameră şi închise uşa în spatele lor, după care se îndreptă spre el.

Faptul că Leo îşi aranjase costumul în timp ce se ţinea pe picioare era în favoarea lui, însă asta nu îl temperă pe Westcliffe.

— Ce naiba încerci să arăţi în acel portret? întrebă Westcliffe.

Leo zâmbi vag şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun.

— Ţi-am spus să nu te uiţi.

— Ştiai foarte bine că o să mă uit.

Leo ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat ce gândea sau ce simţea Westcliffe.

— Încruntătura aia nu mă flatează.

— Atunci îţi sugerez să nu te încrunţi.

Înainte să îi dea un pumn în faţă tânărului, Westcliffe se îndepărtă de el, după care se întoarse din nou.

— De ce acel moment? De ce ai ales să schiţezi acel moment?

— Pentru că era singurul care dezvăluia puţină emoţie. Îmi pasă prea puţin de exteriorul celor pe care îi pictez. Încerc să dezvălui sufletul.

Westcliffe îl apucă pe Leo de cap.

— Nu o să-ţi placă deloc ce o să găseşti în sufletul meu, aşa că nu mai săpa. O să ne pictezi aşa cum pozăm sau nu o să ne mai pictezi deloc!

Leo zâmbi şiret.

— Interesant. Ieri nu voiai să pictez deloc. Acum îmi dai de ales. Poate că îţi place scuza de a fi atât de aproape de soţia ta.

Bărbatul acela chiar nu îşi dădea seama când era ameninţat? Şi nu voia să fie aproape de soţia lui. Nu o dorea. Nu o voia. Se dădu în spate.

— Nu ştii nimic.

— Cum spui, milord. Sunt un simplu pictor ignorant.

Uşa se deschise, iar Westcliffe se îndepărtă şi mai mult de el.

— Aici erai, Leo, spuse Claire.

Privirea ei se îndreptă spre Westcliffe. Soţul ei ar fi putut jura că tânăra se înroşi în obraji înainte să se întoarcă din nou spre Leo.

— O să avem altă şedinţă?

— Aşa cred, răspunse Leo, ridicându-se de pe scaun.

Westcliffe îl privi cum se apropie de Claire şi îi sărută mâna. Ştia că nu avea de ce să fie gelos, şi totuşi era. Avea să scape de ea la sfârşitul sezonului. De ce i-ar păsa cine o atingea, cine o săruta? Însă, pentru moment, încă era soţia lui.

— Continuă când eşti gata, milord, spuse Leo şi o însoţi pe Claire când ieşi din cameră.

Îi urmă pe scări, privirea lui fiind la acelaşi nivel cu şoldurile lui Claire, care se mişcau provocator, pe care le atinsese cu o noapte în urmă şi pe care le lipise de el. Unde

îi fusese mintea? Se simţise frustrat în urma vizitei la Anne, deoarece sosirea soţiei lui îi distrăsese atenţia şi îl făcuse să nu o mai dorească pe Anne. Apoi soţia lui îl ademenise cu cererea inocentă a unui sărut.

Purta aceeaşi rochie ca în ziua precedentă, în timp ce el nu se deranjase să îşi pună aceeaşi jachetă, aceeaşi vestă şi aceeaşi lavalieră. Crezuse că Leo avea să fugă. Dar trebuia să ştie că mama lui nu suporta fraierii. Faptul că Leo era partenerul ei de ceva timp însemna că bărbatul nu era prost.

Dar asta nu însemna că, în această situaţie, nu era marioneta mamei lui.

Claire îşi dădu seama că Westcliffe era tensionat în timp ce stătea în spatele ei, cu mâna greoaie pe umărul ei, degetul lui mare atingându-i ceafa. Se întrebă dacă era conştient de mângâierea aceea constantă. Leo trecuse deja la culorile pe bază din ulei. Se întrebă câte după-amiezi avea să fie obligată să îndure acel amestec de rai şi iad. Era ciudat să fie interesată de soţul ei, să vrea să afle mai multe despre el. Mai ales că se purta ca şi cum intimitatea conversaţiei şi sărutul nu avuseseră loc, iar ea numai la asta se putea gândi.

Dintr-odată, îi simţi mângâierea pe obraji când îi prinse firele rebele de păr ce reuşiseră să iasă din agrafe.

— Niciodată nu vor să stea prinse, spuse ea, dorindu-şi să nu fi părut că îşi ţinea respiraţia.

— Se spune că părul unei femei nu stă prins când există o latură sălbatică în ea, şopti Leo.

Claire crezu că vorbise destul de încet, ca să o poată auzi numai Westcliffe.

— Nu sunt sălbatică. Sunt incredibil de plictisitoare.

Degetul lui Westcliffe se opri, iar ea vru să-l privească, să vadă dacă era de acord.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea de ieri, spuse el în schimb.

La care întrebare se referea?

— Cea despre intenţiile mele legate de mama ta? întrebă Leo foarte calm.

Ea îşi dădu seama cui îi era adresată întrebarea.

— Am de gând să mă căsătoresc cu ea, milord.

— Vei avea parte doar de suferinţă. A iubit cu adevărat un singur bărbat.

Claire se uită în sus la Westcliffe, doar ca să vadă că el o fixa o privire. Inima îi bătea tare şi se întrebă dacă o privise în tot acel timp. La ce se gândea când îi atingea părul, când degetele i se plimbau pe piele?

— Te referi la contele de Lynnford? întrebă Leo.

Pentru că se uita la Westcliffe, văzu surprinderea în ochii lui înainte să o ascundă în spatele măştii arogante şi se întrebă cât din el ascundea de restul lumii. Nu se aşteptase să o ajute la mutatul mobilei. Chiar îi făcuse plăcere să stea cu el în bibliotecă noaptea trecută. Îi savurase sărutul.

— De ce spui că e vorba de Lynnford? întrebă Westcliffe, cu o voce monotonă, care nu dădea nimic de înţeles.

— Exact înainte să te căsătoreşti, mama ta mi-a cerut să-ţi fac portretul. Sunt cu ea de trei ani. Cum Lynnford a fost numit tutorele celor trei băieţi ai ei, iar Ainsley tocmai ajunsese la vârsta majoratului, am avut ocazia să îi văd pe Tessa şi pe Lynnford împreună. Te încrunţi din nou, milord.

Claire îl urmări pe Westcliffe cum îşi relaxă muşchii faciali. Ştia că trebuia să fie atentă la artist, dar era mult mai fascinant să-şi observe soţul.

— De ce ai sta cu o femeie pentru care o să fii mereu pe locul doi? întrebă Westcliffe.

— Nu voi fi niciodată pe locul doi, milord. Fiii ei sunt înaintea mea. Dar, vezi tu, ce contează pentru mine este că în inima mea ea va fi mereu prima. Nu-mi pot imagina o viaţă mai fericită decât cea în care ţin aproape ce iubesc cel mai mult.

— În cazul acesta, îţi doresc fericire, pictore! Dar bănuiesc că nu o s-o găseşti cu mama mea.

Claire simţi tensiunea dintre cei doi bărbaţi. Vru s-o facă să dispară.

— Westcliffe, m-am uitat peste invitaţiile pe care mi

le-ai dat. Era vreuna pe care voiai să o accepţi în mod deosebit?

Privirea lui se odihni asupra ei.

— Care îţi convine ţie.

— Nu îi cunosc pe oamenii aceia. Nu am avut niciodată un sezon al meu. Chiar şi la nunta noastră am mers printre străini. Nu reuşesc să-mi dau seama la ce baluri ar fi bine să merg.

Westcliffe păru să se gândească bine înainte să răspundă.

— Ducele şi ducesa de Greystone. Cred că balul lor e săptămâna următoare. Cu siguranţă, o să participe multă lume.

Claire îi oferi un zâmbet timid.

— Atunci o să începem de acolo.

El se încruntă.

— Nu ai mai fost la niciun bal?

— Nu. Când să merg? Eram căsătorită înainte de primul meu sezon.

Începu să o mângâie din nou pe ceafă, iar ochii ei se pierdură în senzaţia minunată.

— Uneori, uit cât de tânără erai când ne-am căsătorit. Aşadar, acesta va fi şi primul tău sezon. Bănuiesc că dansezi.

— Da. Tata a angajat un profesor. Nu sunt sigură de ce. Probabil ca să mă pregătească să îmi ocup locul… lângă tine. Nu voia să îndrepte conversaţia în acea direcţie. Sunt recunoscătoare. Tu dansezi?

— Ocazional.

Nu putu să nu observe că privirea lui continua să alunece către buzele ei, care fură cuprinse de un fior de speranţă, ca şi cum el îşi aplecase capul din nou ca să-i acapareze gura. Nu se putu abţine să nu şi le aline cu limba şi văzu pasiunea înăbuşită din ochii lui când făcu acel gest. Era nevoie de atât de puţin ca să-l excite? Doar că ea îşi dorea mai mult: dragoste, respect, încredere. Îşi dorea ca el să o vrea din nou ca soţie, însă nu ştia cum să facă asta.

Dar cel puţin vorbeau. Târziu în noapte. Iar el o

sărutase. Dacă ar fi considerat-o respingătoare, nu ar fi pierdut timpul cu ea.

— Am primit un mesaj de la Beth de dimineaţă, spuse ea. O să vină mâine.

— O să fiu disponibil doar după-amiază. Am o întâlnire cu investitorii.

— În ce ai investit?

Claire îi observă ezitarea şi îşi dădu seama că nu era obişnuit să împărtăşească prea multe. Se temea oare că avea să-l rănească din nou? Îi era frică de altă trădare? Probabil se simţea tare singur dacă îşi cântărea mereu vorbele şi îşi apăra în mod constant inima. Oare Claire era singura vinovată? Sau era mai mult? Exista un motiv dincolo de diferenţa de vârstă care îl făcuse să pară mereu izolat de familia lui? Venise la Lyons Place de Crăciun. De ce nu se dusese la conacul Grantwood?

— Căi ferate, spuse el în cele din urmă, iar ea aproape că uitase întrebarea. Şi transport.

— Nu am mers niciodată cu trenul. Tu ai mers?

— Da, e extraordinar.

— Unde ai fost?

— La mare. În Brighton.

— Eşti un bărbat atât de umblat! Poate că o să mă plimb şi eu într-o zi.

Westcliffe încuviinţă aproape imperceptibil, de parcă nu ar fi crezut că putea face asta cu adevărat. Avea atât de puţină încredere în ea! Poate ea şi Beth aveau să meargă săptămâna următoare doar ca să-i arate că devenise mai curajoasă. Îşi dorea atenţia lui. Ce lucru prostesc!

— O să fii disponibil pentru cină mâine? Asta ar face-o pe Beth să se simtă bine-venită.

— O să încerc să ajung.

— Minunat! O să rog bucătarul să-ţi pregătească toate mâncărurile preferate.

Dintr-odată, Westcliffe îşi îndreptă atenţia către Leo. Claire făcu la fel şi văzu că tânărul artist stătea rezemat de pat.

— Dacă ai terminat pe ziua de azi, puteai să ne spui,

zise Westcliffe.

— Nu am vrut să vă întrerup.

— Te bagi unde nu-ţi fierbe oala, pictore! Nu e locul tău aici.

— Ştiu care e locul meu, milord. E alături de mama ta.

— Nu se va căsători cu tine, oricât de mult ţi-ai dori asta.

— Atunci o să fiu mulţumit cu orice îmi oferă.

Claire simţi din nou tensiunea dintre cei doi bărbaţi. Se ridică.

— Leo, putem amâna sesiunile până când trece sezonul? Am atât de multe de făcut şi trebuie să o ajut pe Beth să se pregătească!

Leo făcu o plecăciune.

— Sigur, milady. O să iau canevasul cu mine şi o să lucrez la ce pot. Anunţaţi-mă când sunteţi gata să pozaţi din nou!

— Având în vedere că nu mai este nevoie de mine, am treburi de care trebuie să mă ocup, spuse Westcliffe scurt, după care ieşi din cameră.

Claire ştia că şi ea trebuia să plece. Nu se cuvenea să fie singură în dormitor cu alt bărbat. Aproape că râse la acest gând absurd. Trebuia să-şi dea seama de asta în noaptea nunţii.

Însă uşa era deschisă. Iar Leo nu avea niciun fel de interes faţă de ea, doar ca subiect al artei sale.

— Poate că o să-i faci un portret lui Beth, spuse ea pentru a umple tăcerea.

Leo se opri din ce făcea şi îi zâmbi.

— Aş fi încântat.

După care se uită spre uşă.

— Ce s-a întâmplat între tine şi lord după ce eu şi ducesa am plecat noaptea trecută şi înainte să ajung în această după-amiază?

— Ce vrei să spui?

— Observ subtilităţile dintre oameni. Ieri, părea că vrea să-ţi rupă gâtul. Azi, era disperat să-şi lipească buzele de el.

Claire simţi un fior de ruşine, dar şi o scânteie incitantă. Oare pentru el sărutul însemnase mai mult decât o simplă demonstraţie? Îşi mângâie locul de pe ceafă unde o tot atinsese.

— Sunt sigură că te înşeli.

Expresia lui era blândă, încurajatoare, iar ea înţelese de ce ducesa îl dorea în viaţa ei.

— Sezonul acesta e o ocazie pentru sora ta să-şi găsească un soţ. Poate că va fi la fel şi pentru tine.

*

Tessa se întinse lângă Leo. Avusese mulţi amanţi în viaţa ei, însă pentru ea niciunul nu însemnase mai mult decât el. Ştia ce voia Leo de la ea, însă nu îi putea oferi acel lucru. Avea 45 de ani, el avea 30. Primul ei soţ fusese cu 20 de ani mai mare decât ea, însă nimeni nu considerase acest lucru scandalos. Însă, când o femeie era mai în vârstă decât bărbatul, societatea o dezaproba. Deşi în public lăsa impresia că nu îi pasă de părerea nimănui, se temea că acest lucru putea afecta sentimentele pe care i le purta Leo.

— Cum stăteau lucrurile între fiul meu şi soţia lui azi? întrebă ea, plimbându-şi degetul pe pieptul lui în timp ce el o mângâia pe braţ.

— Cred că s-a întâmplat ceva între ei.

— Bineînţeles că s-a întâmplat. Ea l-a trădat…

— Nu, vreau să spun noaptea trecută. Am simţit o tensiune senzuală în aer, pe care el a încercat s-o ignore certându-se cu mine.

— Crezi că a iertat-o?

— Nu, dar e posibil să o facă.

Ea oftă.

— Nu o să-l ierte pe Stephen până când nu o iartă pe ea.

— Despre asta e vorba, Tessa? Încerci să-ţi împaci fiii?

— Mi se rupe sufletul că sunt certaţi. Sunt fraţi. Au acelaşi sânge.

— Doar al mamei.

Ea se încordă, plămânii ei refuzând să tragă aer. Ridicându-se puţin, îl privi fix.

— De ce ai spune aşa ceva?

Leo îşi plimbă degetele prin părul ei.

— Ştiu că tatăl lui Stephen nu a fost contele de Westcliffe. Băieţii tăi ştiu asta?

Înfăşurându-se în cearşaf, se îndepărtă de el, de parcă acel gest ar fi îndepărtat adevărul.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Adunând pernele în spatele lui, el se ridică.

— Sunt artist. Observ cele mai mici detalii. L-am pictat pe Lynnford. L-am pictat şi pe Stephen. Credeai că n-o să observ asemănările? Lynnford ştie?

Lacrimi îi ardeau în ochi.

— Nu poţi să-i spui. Vocea ei era aspră. Nu o să mă ierte niciodată.

— Tessa, nu ţi-aş trăda niciodată încrederea!

Ea clătină din cap.

— Nu mi-a venit să cred când Ainsley l-a numit pe Lynnford tutore al băieţilor dacă ar fi murit. M-am îndrăgostit de Lynnford când eram căsătorită cu Westcliffe. Am avut o aventură scurtă. Lui Westcliffe nu i-a păsat. Deja îi dădusem un moştenitor, iar el avea propria lui concubină. Am aflat că sunt însărcinată tocmai când Lynnford mi-a spus că nu mai vrea să aibă de-a face cu mine. Se căsătorea şi nu voia să-şi trădeze soţia. Mereu a crezut că Stephen era al lui Westcliffe. Nu i-am spus niciodată adevărul. Râse încordat. Tatăl şi fiul întotdeauna au fost la cuţite. Asta pentru că seamănă atât de mult, însă nu au văzut niciodată acest lucru. Dumnezeule! Îşi ascunse faţa în mâini. Am ţinut acest secret atât de mult timp!

Leo îi puse mâna pe picior.

— Spune-mi, o îndemnă el.

Dorea atât de mult să scape de povară, să spună cuiva, iar el îi era atât de drag.

— Mereu l-am iubit pe Lynnford. Şi l-am iubit pe Stephen mai mult tocmai pentru că e fiul lui. Iar ceilalţi fii ai

mei au suferit din cauza asta. Mai ales Morgan. Oricât de mult aş fi încercat, nu m-am simţit niciodată apropiată de el. E atât de distant, exact ca tatăl lui. Stephen era o bucurie, întotdeauna voia să se cuibărească lângă mine.

Leo o îmbrăţişă.

— Erai un copil când l-ai avut pe Morgan.

— Asta nu e o scuză. Morgan a plătit scump. Nu măcar nu ştiu dacă e capabil de dragoste.

— Este, doar că e precaut.

Îşi lăsa capul pe spate şi se uită la el printre lacrimi.

— Claire crezi că l-ar putea iubi?

— Tot ce e posibil.

— Nu vreau să fie nefericit. Am fost fericită doar de două ori în viaţa mea. Când Lynnford era amantul meu şi acum, alături de tine.

— Căsătoreşte-te cu mine!

Inima ei aproape că se sfărâmă la auzul cerinţei lui şoptite. Îl mângâie pe obraz.

— Nu, nu sunt pentru tine, dragul meu.

— O să-ţi demonstrez că greşeşti.

În timp ce o trase sub el, Tessa spera să reuşească acest lucru. Bănuia însă că inima ei nu avea să o asculte.

Capitolul 9

Trăsura traversă iute străzile Londrei. Întâlnirea durase mai mult decât anticipase Westcliffe. Îi spusese birjarului să nu piardă timpul doar pentru că voia să se asigure că cumnata lui prin căsătorie avea să se simtă bine-venită. Nu avea de-a face cu faptul că soţia lui părea să-l vrea acolo. Nu îi păsa câtuşi de puţin ce voia ea. Însă era hotărât să fie o gazdă bună.

De obicei, îi plăceau întâlnirile cu alţi investitori. Cea din ziua aceea însă i se păru plictisitoare. Abia aştepta să plece. Era ciudat să îşi organizeze timpul în funcţie de altcineva. Se oprise o dată după întâlnire: să cumpere

brăţara care se asorta cu colierul pe care i-l dăduse lui Anne la începutul săptămânii. Nu o mai văzuse de atunci.

Cu o noapte în urmă, luase cina cu Claire, după care se retrăsese să citească în bibliotecă. Începuse să plouă exact înainte de lăsarea serii, şi puţine lucruri păreau mai agreabile decât să se piardă într-o carte în timp ce ploaia se lovea de ferestre. Aşa că asta făcu, deşi auzi aproape tot timpul mobila care era mutată în camerele de deasupra. Oare de ce voia Claire să rearanjeze mereu lucrurile?

Şi de ce îl amuza în loc să-l enerveze?

În acea dimineaţă, când ieşi din dormitor, mirosul florilor din hol aproape că îl năuci. Niciodată nu văzuse atâtea vaze pline cu flori de toate culorile împrăştiate prin casă, ca şi cum soţia lui ar fi vrut să aducă grădinile înăuntru. Bănuia că făcea asta ca să creeze un echilibru cu nuanţele pământii pe care le prefera el. Privind în urmă, poate că şi el făcuse acelaşi lucru, numai că el încerca să aducă atmosfera din casa de la ţară. Uneori, îi era dor de Lyons Place. Nu era îndeajuns să viziteze locul o dată sau de două ori pe an. Însă nu erau atât de multe femei acolo. Aşa că alesese Londra şi o lăsase pe Claire la moşie.

Din punct de vedere practic, aranjamentul îi convenea când parlamentul era în sesiune. Faptul că stătea în Londra îi permitea să se ocupe mai mult de investiţiile făcute. Întâlnirea din acea dimineaţă implica o companie mică, doar cu câţiva investitori, linia lor de cale ferată fiind una dintre cele care ajungeau până la ţară. Cu ani în urmă, companiile mici oferiseră mijloacele necesare pentru a se construi căi ferate prin ţară, însă acum erau cumpărate de companiile mari. Primiseră o ofertă şi nu ştiau dacă era bine să o accepte sau nu. Bănuia că aveau să discute, să se certe şi să se gândească luni întregi, însă, în cele din urmă, aveau să vândă, iar el urma să caute altceva în care să investească. Îi plăcea provocarea găsirii investiţiei perfecte.

Însă, la fel ca în cazul întâlnirilor cu femeile, ceva lipsea.

Se uită pe geam în timp ce trăsura lui opri în faţa casei şi aproape se înecă. Erau aliniate trei trăsuri, fiecare

cu bagaje. Văzu cum servitorii se chinuiau să scoată un bagaj din prima trăsură. Sora lui Claire călătorea cu un grup de oameni? Era obişnuit cu pace şi linişte în casa lui. Claire perturbase totul. Iar acum, se întâmpla asta.

Amintindu-şi că era doar o situaţie temporară, se hotărî să grăbească găsirea soţului potrivit pentru Beth.

O văzu pe Claire stând într-o parte, cu braţul în jurul unei tinere pe care nu o recunoştea. Era, fără doar şi poate, Beth. Nu o văzuse de ceva ani. Nu venise la nunta lor.

Trăsura lui se opri. Când coborî, observă că soţia lui o trase protector pe sora ei mai aproape. Dumnezeule, credea că e un monstru? Îşi micşoră paşii, pentru a avea mai mult timp să se apropie şi pentru a observa cea mai nouă sosire în casa lui. Semăna foarte bine cu Claire. Părul ei avea o nuanţă ceva mai deschisă, însă, pe măsură ce se apropie, văzu că ochii ei erau la fel de albaştri. Avea nasul mic al lui Claire, dar buzele nu erau la fel de pline şi generoase. Chiar şi aşa, era evident că erau surori, în timp ce el şi fraţii lui abia dacă semănau unul cu celălalt.

— Milord, spuse Claire, îţi aminteşti de sora mea, Lady Beth.

Cât de formal! Pentru că nu erau o familie. Nu erau intimi. Nu erau nici măcar prieteni.

— Desigur. Lady Beth, bine ai venit!

Se aplecă uşor, luă mâna tinerei şi o sărută, ceea ce o făcu să chicotească.

— Milord, mulţumesc că mi-ai permis să stau în casa ta. Claire mi-a spus că nu trebuie să te deranjez deloc şi îţi promit că nu o voi face. O să fiu tăcută ca un şoricel.

— Nu am văzut niciodată un şoricel care să fie tăcut.

Ochii ei se măriră şi chicoti din nou.

— Presupun că nu sunt, aşa e?

— Tăcută ca o pernă, poate, spuse Claire, sărind în ajutorul surorii ei.

Westcliffe îşi dădu seama că ea îşi proteja sora. Nu ştia de ce nu înţelesese asta mai devreme. Era motivul pentru care se afla acolo, să o salveze pe sora ei de Hester.

— Da, o pernă, repetă Beth cu mai multă exuberanţă

decât considera el că ar fi meritat comentariul. O imagine mult mai drăguţă, într-adevăr, decât un şoricel.

— Sau un mormânt, zise el solemn, iar ea clipi fără să înţeleagă. Am auzit de expresia tăcut ca un mormânt, îi explică el.

— E destul de macabru.

— Atunci o pernă o să fie îndeajuns.

Zâmbi – era un zâmbet inocent, zâmbetul unui copil. Câţi ani avea? Era mai mare decât fusese Claire în ziua când se căsătoriseră? Fusese atât de mică?

— Atunci o să fiu tăcută ca o pernă. Dar trebuie să-mi spui dacă te deranjez cât de puţin. Sunt atât de încântată să fiu aici, că abia pot să îmi ţin în frâu bucuria!

Era cât pe ce să îi sugereze să încerce, când Claire spuse:

— Hai, draga mea, să îţi ducem bagajele înăuntru.

— Toate astea sunt ale ei? întrebă Westcliffe.

— Sunt numai trei, spuse Beth. Şi câteva bagaje mai mici. Am nevoie de garderoba potrivită pentru sezon.

— Evident, nu ştiu nimic despre ce are nevoie o lady pentru sezon.

— Nu-ţi face griji, m-am ocupat de tot.

— Hai, Beth!

Claire o luă de braţ pe sora ei, ca şi cum cuvintele nu ar fi fost suficiente. Beth făcu doi paşi şi se întoarse atât de repede, încât Westcliffe fu surprins că nu ameţise şi nu leşinase.

— O să te vedem la cină, nu-i aşa?

— Sigur că da.

— Minunat!

Nu avea niciun motiv să nu le urmeze, însă aşteptă până când ambele doamne intrară în casă. Dumnezeu să-l ajute! Consideră că ar fi fost un lucru bun dacă măcar era la fel de tăcută ca un şoricel.

*

— Nu-mi vine să cred că sunt aici! Ar fi trebuit să-mi

vezi ochii în timpul călătoriei. Sunt sigură că erau rotunzi şi mari. Eram atât de mică când am vizitat Londra cu tata, că abia mi-o amintesc. Vreau să văd totul cât sunt aici!

Stăteau la masă: Westcliffe într-o parte, Claire în cealaltă, iar sora ei între ei. Era uimit că reuşise să mănânce ceva având în vedere cât de mult vorbea Beth. Nu era neapărat enervat, ci pur şi simplu uimit că tânăra putea vorbi atât de mult despre absolut nimic important. Obosea doar ascultând-o. Nu-şi putea imagina cum ar fi fost să încerce să poarte o conversaţie cu ea.

— Sper că o să am norocul să întâlnesc un peţitor potrivit. Presupun că nu ştii ce lorzi sunt disponibili.

Westcliffe tocmai lua o gură mare de vin când atenţia ei se răsfrânse asupra lui. Puse paharul jos şi scoase o listă din buzunarul jachetei.

— Ba da, chiar am făcut o listă.

Privirea lui o fixă pe Claire şi văzu o urmă de recunoştinţă în ochii ei. Se întrebă dacă şi ea şi-ar fi dorit o cină mai tăcută, la fel ca el.

— E absolut minunat! Claire, uite! Beth puse bucata de hârtie pe masă, între ea şi sora ei. Sunt atâţia! Cu siguranţă voi găsi unul care mi se potriveşte. Lacrimi îi străluciră în ochi când se uită la el. Nu îţi pot mulţumi îndeajuns.

Westcliffe nu fu prea mişcat de aprecierea ei.

— Îi consideri pe toţi aceşti bărbaţi atrăgători?

El încercă să nu se încrunte.

— Nu sunt atent la înfăţişarea lor.

— Claire, tu îi ştii? o întrebă.

— Mă tem că nu, aşa că vom descoperi împreună dacă sunt bărbaţi cu caracter.

— Prefer să fie bărbaţi cu avere. Westcliffe, le ştii situaţiile financiare?

— Nu.

— Beth, ai o zestre frumoasă, spuse Claire. Nu ai de ce să-ţi faci griji pentru finanţele lor.

— Bineînţeles că trebuie să fac asta. Nu vreau un bărbat care să mă ia de soţie pentru banii mei. Dacă are

avere, atunci voi şti sigur că se căsătoreşte pentru că mă vrea pe mine.

— Beth, chiar dacă e bogat sau sărac, tot o să te vrea.

— Tata nu îţi împărtăşeşte părerea.

— Nu exagera! Altfel nu ţi-ar fi oferit un sezon.

Surorile mâncară în linişte 15 secunde. Westcliffe ştia pentru că le numărase. Făcuse un pariu cu el însuşi că nu avea să treacă nici măcar un minut de tăcere înainte să se termine cina.

Apoi Beth anunţă:

— Nu mă pot gândi la nimic mai rău decât să fiu căsătorită cu Lord Hester.

— Este destul de înstărit, din câte îmi amintesc, spuse Westcliffe. Şi cred că are numai 40 de ani.

Beth îl privi.

— Viaţa mea ar fi distrusă.

Câtă dramă! Poate că ar fi trebuit să stea la un hotel pe perioada sezonului.

— Observ că Ainsley nu e trecut pe listă, spuse Claire, citindu-se amuzamentul în ochii ei.

Îl tachina? Sau simţea că îl enerva banalitatea situaţiei? E adevărat, Hester nu era neapărat fermecător, însă nu era niciun căpcăun.

— Pot băga mâna în foc pentru dorinţa lui de a nu se căsători, îi spuse Westcliffe.

— Ce păcat, rosti Beth. Ce distractiv ar fi fost dacă am fi făcut toţi parte din aceeaşi familie!

— Abia îmi pot imagina aşa ceva.

Auzi o tuse ce încerca să acopere un râset ce venea din partea cealaltă a mesei. Se uită la soţia lui. Claire era foarte amuzată, iar el îşi dori ca ea să dea frâu liber râsetului.

— Beth, draga mea, interveni Claire, cred că ar trebui să îţi temperezi entuziasmul, ca să nu îi pui pe tineri pe fugă.

— O să fiu foarte cumpătată în public. Dar acum suntem în familie. Cu siguranţă putem fi mai relaxaţi.

— Atât timp cât nu îi deranjezi digestia lui Westcliffe.

Nu cred că e obişnuit cu nestatornicia tinerelor.

— Aş spune că este, dacă e să cred zvonurile pe care le-am auzit de la verişoara noastră!

Westcliffe o privi pe Claire, care era concentrată asupra mâncării care îi mai rămăsese în farfurie, în timp ce obrajii i se înroşiseră.

— Te asigur, Beth, spuse el încet, dar ferm, nu există nicio urmă de adevăr în zvonurile despre mine şi tinere.

Femei mature, cu siguranţă. Tinere? Nu, nu de ceva timp.

Beth luă hârtia pe care i-o dăduse mai devreme, o împături şi o puse sub panglica din talie.

— Sunt încântată să aud asta. Oricum nu le-am crezut.

Îl fixă cu privirea.

— Să fim sinceri, de ce ai căuta compania altei femei când o ai pe Claire?

Exact, de ce ar face asta? El înţelese că, deşi ea auzise zvonuri despre aventurile lui, nu le ştia pe cele ale surorii ei. Nimic neobişnuit, din moment ce persoanele care ştiau asta, şi anume membrii familiei lui, nu bârfeau.

— Când Claire mi-a arătat casă, am observat că ai un pian. Ca să-ţi arăt aprecierea pentru tot ce ai făcut pentru mine până acum, pot să îţi cânt în seara asta?

Cu siguranţă nu putea vorbi în timp ce cânta.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

În cinci minute, Westcliffe îşi dădu seama că nu trebuia să facă presupuneri când era vorba de tinere. Beth putea cânta şi vorbi în acelaşi timp şi parcă voia să dezvăluie istoria fiecărei melodii care îi ieşea de pe vârful degetelor.

— Credeai că o să tacă în timp ce cântă? întrebă Claire încet, în timp ce îi dădu un pahar cu brandy.

— Mi-a trecut prin minte acest gând.

Ea zâmbi amuzată, şi ceva din el se cutremură, se zgudui, făcându-l să se simtă ca şi cum lumea lui se clătina. Întotdeauna îi plăcuse zâmbetul ei, însă simţi că acela era primul zâmbet sincer pe care i-l oferise de când venise. Nu

ştia ce să creadă despre asta sau despre ceea ce simţea. Se ţinu strâns de pahar, ştiind că era în pericol să îl facă bucăţi, însă avea nevoie de ceva de care să se prindă. Ochii ei erau blânzi, de parcă ar fi fost doi prieteni care aveau un secret intim. Westcliffe se întrebă dacă ar fi fost la fel dacă ar fi împărtăşit intimităţi mai întunecate. Simţi o dorinţă absurdă de a-i lua cu asalt gura, de a…

— Claire, te rog, întoarce partiturile pentru mine. Îmi întrerup cântatul dacă trebuie s-o fac eu. Ai putea chiar să cânţi cât eşti aici. Milord, ai auzit-o cântând? Are vocea unei privighetori.

Claire îşi dădu ochii peste cap. Era jenată de laude? Sau pur şi simplu nu era obişnuită să le primească? El cu siguranţă nu o complimentase. Anne nu rezista cinci minute fără să audă cuvinte de adoraţie, iar dacă el nu îi preamărea virtuţile, îi amintea ea în mod constant de valoarea sa.

Claire se aşeză la locul ei, destul de aproape de Beth, ca să poată urmări muzica şi să întoarcă partiturile. Studiindu-le pe cele două surori aproape, Westcliffe observă că Beth avea o tinereţe care o părăsise de mult pe Claire. Se gândi la conac şi la cât de bine erau administrate treburile acum. Nu erau acoperişuri sparte. Nu erau ferestre murdare. Nu erau grădini cu buruieni. Chiar cumpărase câţiva iezi. Potrivit spuselor naşului de căsătorie, lui Claire îi plăcea să călărească. Nu mersese niciodată la călărit cu ea. De fapt, nu făcuse nimic important cu ea.

Gândurile îi fură întrerupte când cea mai dulce voce umplu camera. Claire cânta. Niciodată nu crezuse că exista ceva mai frumos decât râsul ei. Se înşelase. În ultimul timp, descoperea că se înşelase în legătură cu o mulţime de lucruri. Zâmbetul ei larg era aproape identic cu al lui Beth, însă al lui Claire părea mai strălucitor. Avea o bucurie, o uşurinţă pe care nu le mai văzuse. Încă era precaută cu el.

Niciodată nu se jucase cu ea, abia îi vorbise. Întotdeauna i se păruse o copilă. Cu o noapte în urmă, când ea îi vorbise despre anii care îi despărţeau, avusese dreptate.

Abia de curând începuse să o privească ca pe o femeie. Chiar şi în ziua nunţii o considerase o tânără, nu o femeie.

Înghiţindu-şi băutura, se întrebă dacă şi el era la fel de responsabil ca ea pentru dezastrul mariajului lor.

*

Incredibil de epuizată, Claire se plimbă prin grădină, sub lumina lunii, câte un felinar luminându-i drumul din când în când. Uitase cât de mult o obosea Beth. O vreme, se temuse că entuziasmul surorii ei nu avea să se domolească pentru a putea dormi. Însă, în cele din urmă, închise ochii, iar la scurt timp, se opri din vorbit. În copilărie, împărţise patul cu Beth şi mereu fusese uimită că sora ei putea adormi vorbind şi începea să vorbească din nou imediat ce se trezea. Uneori, chiar termina o propoziţie sau un gând început cu o noapte în urmă.

Uitase cât de minunat era să cânte. Neavând public, nu mai cântase. Abia în seara aceea îşi dăduse seama că ea era tot publicul de care avea nevoie. Se sperie când văzu figura în umbră care stătea pe o bancă, lângă trandafiri.

— Westcliffe, credeam că ai plecat.

După ce se culcase Beth, coborâse şi nu îl văzuse în bibliotecă. Fu puţin supărată pe ea însăşi pentru că îi căutase compania. Bănuise că plecase să îşi petreacă restul serii cu Liliac sau oricare ar fi fost numele ei. O şocase faptul că rămăsese acasă cu o noapte în urmă. Se gândi că nu trebuia să se obişnuiască cu prezenţa lui, şi totuşi nu putu nega bucuria pe care o simţi când îl văzu.

— Nu, am ieşit la plimbare cu Cooper. Zilele astea, doar până aici poate să meargă.

Claire se plimbase prin grădină, mergând în direcţia opusă. Se întrebă de când stătea el pe bancă.

— Unde e?

— Sub tufişul de trandafiri de acolo. Nu ştiu de ce îl preferă.

— Poate că are vreun os îngropat în apropiere.

— Presupun că e o explicaţie la fel de bună ca oricare alta.

Spre marea ei surprindere, el se dădu într-o parte şi îi spuse:

— Eşti bine-venită să mi te alături.

Se gândi să se scuze şi să îşi continue plimbarea, însă era o noapte atât de frumoasă! Şi păreau să fi ajuns la un fel de armistiţiu. Se aşeză, însă banca era mai mică decât crezuse. El îşi ridică braţul şi îl puse pe spatele băncii, făcând ceva mai mult spaţiu pentru ea.

— Îmi pare rău pentru Beth, spuse ea blând. E atât de entuziasmată de Londra şi sezon! Nu o să mai vorbească atât de mult odată ce o să se calmeze.

Simţindu-i degetele care îi atingeau mâneca rochiei, se întrebă dacă mereu simţea nevoia să atingă femeia de lângă el. Îşi dorea ca el să o vrea pe ea, voia să ştie cum să facă acest lucru posibil.

— Pare foarte tânără. Câţi ani are? întrebă el.

— O să împlinească 18 ani în noiembrie.

— E mult mai mare decât tine când te-ai căsătorit.

Păru şocat de acest gând.

— Nu cu mult. În jur de o jumătate de an.

— Chiar şi aşa, nu păreai atât de tânără. Poate pentru că şi eu eram mai tânăr.

— Iar acum suntem groaznic de bătrâni.

Zâmbetul lui, atât de nevinovat, străluci în umbră. Claire îşi dorea să fi durat mai mult, ca să îl poată memora.

Degetele lui continuară să o mângâie pe braţ, iar ea ar fi vrut să îi purtat o rochie fără mâneci. Părea să fie o noapte a dorinţelor. Însă aerul nopţii era rece, şi ea deja tremura.

— Willoughby mi-a spus că ai venit cu un singur bagaj, spuse el, ca şi cum ea ar fi făcut un lucru neobişnuit.

Claire fu surprinsă.

— De ce ar vorbi cu tine despre bagajul meu?

— Pentru că am întrebat. Sora ta are nevoie de trei bagaje pentru sezon, iar tu, nu?

Ea râse uşor.

— Ea e în căutarea unui soţ. Eu, nu. Am o rochie pentru baluri şi una pentru cină. Îmi ajunge.

— Fă-ţi alta! Fă-ţi şase! Soţia mea nu are de ce să poarte aceeaşi rochie la evenimente.

— Nu am nevoie de ele. Nimeni nu o să-mi acorde atenţie.

— Nu-mi pasă. Mi le pot permite.

Claire se luptă cu dezamăgirea pe care o simţi, deoarece în secret sperase ca el să-i spună că el avea să-i acorde atenţie. Nu avea rost să continue discuţia. Pur şi simplu nu avea să meargă la croitoreasă.

— La moşie, văd stelele atât de clar! Aici nu e la fel. Când nu e ceaţă, luminile par să strice totul.

În jurul lor se lăsă liniştea. Claire se simţea bine. Abia îşi putea aminti de ce îi era teamă de el.

— Nu-mi amintesc dacă ţi-am spus vreodată cât apreciez felul în care administrezi moşia, spuse el.

— Nu credeam că ai observat.

— Am observat.

Claire simţi recunoştinţa din vocea lui, însă Westcliffe nu părea să se simtă confortabil lăudând-o, aşa că încercă să se relaxeze.

— Îmi face plăcere. Îmi umple zilele, îmi oferă un scop.

— Poate că data viitoare când vin în vizită nu o să te mai ascunzi.

Ea îşi ascunse zâmbetul.

— Poate că o să-ţi ofer un tur. Bănuiesc că sunt lucruri pe care le-ai trecut cu vederea.

— Mă îndoiesc. Ce am observat cel mai mult a fost... căldura. Dădu din cap. Nu pot explica, dar simt că se întâmplă şi aici. Trebuie să fie căldura creată de mutatul mobilei.

O tachina? Fu uimită de plăcerea pe care o simţi. Râzând, recunoscu:

— Nu ştiu de ce fac asta atât de des. Dar mereu am fost aşa. Probabil pentru că poziţia mobilei e ceva ce pot

controla. Niciodată nu am putut controla temperamentul tatălui meu sau forţa cu care mă lovea…

— Te lovea?

Claire simţi cum ruşinea îi ardea obrajii.

— Da, când nu era mulţumit de mine.

— Credeai că şi eu o să te lovesc? De asta ţi-era frică de mine?

— Nu. Tu mă îngrozeai, însă nu în felul în care o făcea tatăl meu. Cu tine, era mai degrabă… o senzaţia de disconfort în ceea ce privea intimitatea pe care o împărţeam. Voiam pur şi simplu să te cunosc ceva mai bine.

Mâna lui se opri pe ceafa ei, mângâind cu un deget zona delicată de sub bărbie. Fierbinţeala pe care o simţi îi ajunse până la degetele de la picioare. O rochie fără mâneci ar fi fost îndeajuns până la urmă.

— Spune-mi, Claire, dacă ai fi avut un sezon, ce ai fi căutat la peţitor?

Se uită la el, surprinsă de interesul lui. Se întrebă în ce măsură sosirea lui Beth îl făcuse să privească situaţia lor dintr-o altă perspectivă.

— Cred că aş fi vrut pe cineva care să mă facă să râd.

— E ciudat că spui asta, pentru că râsul tău întotdeauna mi s-a părut cea mai captivantă trăsătură. Lui Stephen îi plăcea să te facă să râzi.

— Da, reuşea să facă asta. Era atât de distractiv, deşi putea să fie şi un nemernic.

— Mai degrabă un ticălos. Însă întotdeauna le fermeca pe domnişoare.

— Nu mai mult decât tine.

— Se pare că am eşuat în privinţa asta când a venit vorba de tine.

— Asta pentru că eram la graniţa dintre a fi o fată şi o lady.

Westcliffe îşi plimbă degetele uşor peste obrajii ei.

— Uitându-mă la sora ta în seara asta, mi-am dat seama exact cât de tânără erai când ne-am căsătorit. Însă acum nu mai eşti o fetiţă.

Stătură acolo o eternitate, cel puţin aşa părea, singura mişcare fiind a degetului lui, care îi mângâia faţa. Erau ascunşi de umbre, numai o lumină îndepărtată schiţându-le siluetele. Cu toate acestea, ea putea simţi intensitatea privirii lui, ca şi cum ar fi încercat să o înţeleagă, de parcă nimic nu conta mai mult decât acel moment dintre ei. Începea să înţeleagă cum cădeau femeile atât de repede sub vraja lui.

Când o lady avea parte de atenţia lui, atunci o avea pe toată.

— Probabil ar trebui să mergem înăuntru, spuse el încet.

Ea încuviinţă.

— În curând o să se lase ceaţa, continuă Westcliffe.

Ea încuviinţă din nou, fără să se simtă neliniştită din cauza plecării, dorind să exploreze ce se întâmpla între ei fără cuvinte, ca şi cum comunicau la un nivel primar. Inima îi bătea nebuneşte şi îşi dori cu disperare ca el să o sărute.

Se apropiase? Avea să o…

— E târziu, spuse el, ridicându-se brusc şi rupând vraja.

Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să-şi arunce braţele în jurul lui şi să-l sărute. Westcliffe spusese că nu o mai dorea, deşi acţiunile lui recente păreau să indice contrariul. Însă, dacă el ar fi refuzat-o, ar fi murit din pricina umilinţei.

Westcliffe fluieră şi auzi foşnetul plantelor în timp ce câinele ieşi din tufiş şi păşi lângă stăpânul lui. Era uimită de atenţia pe care Westcliffe i-o acorda lui Cooper, în timp ce câinele mergea cu paşi mici pe lângă stăpânul lui.

— De ce nu îl iei în braţe? întrebă ea.

— Când este vorba de scări, o fac. Altfel, băiatul ăsta bătrân are mândrie.

„La fel ca tine”. Nu se gândise niciodată cât îl afectase pe el faptul că avusese nevoie de zestrea ei, iar apoi o găsise cu fratele lui în pat. Cum se făcea că, în numai câteva nopţi, ajunsese să îl înţeleagă mult mai bine decât în anii ce trecuseră?

Capitolul 10

Cina era extrem de plictisitoare. Se întrebă cum de nu observase asta înainte. Singurul zgomot era scrâşnetul tacâmurilor pe farfurii. Fu tentat să-i sugereze lui Anne să angajeze o orchestră pentru următoarea lui vizită. Nu îi veni să creadă că îi lipsea conversaţia continuă din timpul cinelor cu Claire şi Beth, deşi ştia că râsul lui Claire îi plăcea cel mai mult. Claire râdea mai des. Uneori, suna precum clinchetul candelabrelor de cristal mişcate de o briză uşoară, iar alteori părea că venea din adâncul sufletului ei.

Nu se aşteptase să îi fie atât de dor când se hotărâse să i se alăture lui Anne pentru cină. O neglijase şi începuse să se simtă vinovat. Această schimbare în planurile lor pentru acel sezon nu era vina ei.

— Am putea merge la Paris, spuse ea dintr-odată, iar el îşi mută atenţia de la vinul care era aproape la fel de roşu ca buzele lui Claire, dându-şi seama cu părere de rău că, deşi era prezent, reuşise să-şi neglijeze iubita.

— Am putea merge la Paris, repetă ea, de parcă şi-ar fi dat seama că el nu fusese atent. Soţia ta şi sora ei pot sta în casa ta, să se bucure de sezon, iar noi vom reveni când ele se vor întoarce la vaci.

— Asta e părerea ta despre moşia mea?

— Nu am vrut să te insult. Nu am fost niciodată la moşia ta, prin urmare nu am nicio părere despre ea. Îi zâmbi. Paris?

— Nu pot, am lucruri de care trebuie să mă ocup aici.

Observă nemulţumirea de pe chipul lui Anne. Începu să-şi pună unt pe pâine.

— Atunci stai cu mine aici cât timp ea este în Londra.

— Nu o să permit să mă dea afară din propria mea casă, spuse el.

Plătise un preţ mare ca s-o aibă.

— Nu cred că vrei să fiu geloasă. Îşi puse pâinea pe

farfurie, iar cuţitul zdrăngăni lângă ea. Nu-mi place că este aici. Timpul nostru împreună a fost deja redus. Oftă. Poate că ar trebui să o invit la cină.

Dintr-un motiv inexplicabil, Westcliffe simţi un nod în stomac.

— Nu vreau să etalez ce avem prin faţa ei.

— Te temi că o s-o răneşti?

Westcliffe nu spuse nimic, iar Anne râse.

— Ai putea s-o răneşti doar dacă ea ar ţine la tine, însă nu e cazul.

Îi ignoră cuvintele tăioase. Un lucru era sigur despre Anne, şi anume că nu era sfioasă. Era cea mai carnală creatură pe care o cunoscuse vreodată, deschisă să încerce orice. Sexualitatea ei pâlpâia dincolo de suprafaţă şi era nevoie de foarte puţin ca s-o trezească la viaţă. Ea spunea că abilităţile lui din dormitor erau responsabile de asta, însă el bănuia că avea mai mult de-a face cu spiritul ei aventurier şi cu faptul că nu avea inhibiţii.

Anne îşi luă paharul cu vin şi învârti conţinutul roşu.

— O să rămâi peste noapte, nu?

— Nu, nu în seara asta.

— Atunci ai face bine să-mi trimiţi o bijuterie frumoasă mâine.

Se ridică şi, cu un foşnet supărat de fuste, se îndreptă spre ieşire.

Westcliffe o prinse de braţ.

— Anne…

Ea se uită în jos spre el, iar lacrimile i se strânseră în ochi, ameninţând să dea pe dinafară. El scoase din buzunarul jachetei o cutie din catifea şi o puse pe masă.

— O să mă revanşez, îţi promit.

Capitulând repede, Anne luă cutia şi o deschise, găsind un colier cu diamant.

— Ai gusturi atât de fine! Îl privi. O să mă înţelegi că trebuie să mă plâng puţin.

Ieşi din cameră, iar el se întrebă de ce, dintr-odată, era atât de dificil să împace două femei: una cu care voia să fie, alta cu care nu voia. Ar fi trebuit să fie simplu.

În schimb, părea groaznic de complicat.

*

În a patra după-amiază de la sosirea lui Beth, aceasta fu prezentată la curte. Rangul tatălui ei îi garantase prezentarea. Următoarele zile induseră o mulţime de activităţi. Deşi venise cu trei bagaje, Beth se plânse de lipsa unei rochii cu adevărat minunate pentru primul bal la care mergeau. Nu fusese nevoie de mult ca Westcliffe să fie de acord să îi cumpere una, cu condiţia ca şi Claire să îşi ia o rochie. Soţia lui nu se împotrivi, deoarece, după noaptea din grădină, se hotărî că rochiile pe care le avea nu erau la modă. De asemenea, era hotărâtă să-i atragă atenţia soţului ei, iar pentru asta avea nevoie de o colecţie de haine care să o scoată în evidenţă. Croitoreasa şi ajutoarele ei lucrau din greu pentru a fi sigure că toate hainele aveau să fie terminate cât mai repede. Aşa că ea şi Beth îşi petrecură o parte a zilelor la probe. După care merseră la cumpărături de pălării, mănuşi şi pantofi.

Claire era bucuroasă să o vadă pe Beth atât de fericită şi plină de speranţă. Însă primul bal urma să fie adevăratul indiciu al posibilităţii de a-şi găsi un peţitor.

Cum tocmai se trezise dintr-un somn scurt, o rugă pe Judith să o ajute să se îmbrace şi să-şi aranjeze părul. Fu recunoscătoare pentru cât de ocupată era, ajutând-o pe Beth să se pregătească pe sezon. Westcliffe pleca deseori cu afaceri. Serile erau un amestec straniu. Cu rare excepţii, lua cina cu ele. Ce o surprinsese cel mai mult fusese toleranţa lui faţă de compania lui Beth. Uneori, juca şah cu ea. Mai des îi distra cântând la pian. În puţinele seri când pleca, acest lucru se întâmpla târziu, după ce se culca Beth. Claire stătea în pat, ascultând zgomotele pe care le făcea când se întorcea. În unele nopţi, era tăcut ca… un mormânt. Iar în altele, gălăgios ca un bivol. În acele nopţi, bănuia că era beat.

Ajunseseră să fie îngăduitori unul cu celălalt. Însă, din noaptea în grădină, nu mai rămăsese singură cu el. Asta nu

însemna că ea nu încercase. Era greu de crezut că, într-o perioadă aşa scurtă, Claire se hotărâse să-l evite. El încă se încrunta prea des, era mult mai serios decât considera ea că ar fi fost cazul, însă nu putea nega că o atrăgea.

După ce Judith îi aranjă părul, Claire coborî în dormitorul lui Beth, însă îl găsi gol. Evident, sora ei se trezise mai devreme. După câteva întrebări discrete puse servitorilor, se îndreptă spre bibliotecă. Îi spusese de atâtea ori să nu îl deranjeze pe Westcliffe când era acolo, însă sora ei nu păruse să o asculte. Nu înţelegea că, dacă îl supăra, sezonul ei se putea termina brusc.

Însă, când se apropie de uşa deschisă, fu enervată, dar şi surprinsă de râsul adânc şi masculin care se auzi – enervată pentru că nu era un sunet pe care să îl audă în preajma ei, surprinsă pentru că era plin de viaţă.

Intrând în bibliotecă, o văzu pe sora ei fluturând un evantai. Îl deschidea şi îl închidea, atingându-l pe Westcliffe pe umăr.

— Te rog, spuse ea.

Westcliffe zâmbi şi clătină din cap. Îl văzuse oare vreodată atât de relaxat, simţindu-se atât de bine?

— Cei pe care îi ştiu eu nu sunt persoane cu care trebuie să devii familiară.

Dintr-odată, privirea lui trecu dincolo de ea, ajungând la Claire, iar inima ei o luă razna.

— Roag-o pe sora ta!

Beth se uită la ea, îşi dădu ochii peste cap şi oftă.

— Nu o să fie de ajutor. Nu a avut un sezon. Nu ştie nimic despre flirt.

Se simţi stânjenită sub privirea lui intensă. O studia ca şi cum tocmai descoperise ceva profund.

— Ce puneţi la cale? întrebă Claire, încercând să relaxeze atmosfera ce devenea tensionată.

— Încerc să învăţ limbajul evantaiului, iar soţul tău nu mă ajută. Susţine că nu ştie nimic din ce i-ar putea fi de folos unei femei respectabile.

— Bănuiesc că e adevărat.

Claire se forţă să vorbească pe un ton relaxat, iar

după mişcarea gurii lui, se părea că el aprecia ce nu spusese, şi anume că femeile respectabile nu erau punctul lui forte.

— Dar ai noroc, draga mea surioară, pentru că eu cunosc diversele mesaje pe care le poate transmite poziţia unui evantai.

— Serios? Mă surprinzi.

În timp ce vorbea, Beth îşi deschise evantaiul.

— Dacă nu am avut un sezon nu înseamnă că nu eram pregătită.

Însă nu era pregătită pentru soţul ei, care se aşeză pe un colţ al biroului, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un spectacol. Hai, Beth, sunt sigură că soţul meu e ocupat. Ar trebui să mergem în salon, unde…

— Stai! Prezintă-ţi lecţia aici! Poate că o să învăţ şi eu ceva, spuse el scurt.

— Mi-e greu să cred că nu ştii deja tot ce trebuie despre evantai.

— Aşa cum i-am mărturisit lui Beth, nimic din ce ştiu eu nu ar putea fi folosit în societatea civilizată.

Ochii lui erau plini de provocare şi de amuzament.

Cu o mişcare a încheieturii, deschise evantaiul şi îl închise rapid.

— Eşti crud.

Expresia lui se întunecă.

— Sunt?

La început, crezuse asta, pentru că el păruse dur şi neiertător, însă nu făcuse nimic care să-i strice şederea lui Beth. Nici măcar propria ei şedere nu era atât de neplăcută pe cât anticipase. Westcliffe avea o blândeţe pe care nu şi-o închipuise. Înghiţi în sec.

— Asta sugerează gestul.

— De ce aş folosi asta vreodată? întrebă Beth.

— Pentru că unii bărbaţi sunt cruzi. Profită de tine şi te rănesc.

— Mă gândesc că, dacă au profitat sau m-au rănit, ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să flutur un evantai în direcţia lor, spuse Beth. Aş prefera mai degrabă

să le dau un pumn.

Westcliffe râse.

— Nu e nevoie. Pur şi simplu îmi spui mie şi o să mă ocup de problemă pentru amândouă.

Ştia ce fel de bătaie şi-ar lua un nefericit dacă Westcliffe nu ar fi fost mulţumit, însă nu putea nega căldura pe care o simţi pentru că el voia să-i apere onoarea.

Îşi atinse obrazul drept cu evantaiul.

— Da.

Îl atinse pe cel stâng.

— Nu.

— Care sunt întrebările? întrebă Beth.

— Un bărbat care se află în cealaltă parte a camerei ţi-a atras atenţia, apoi îşi îndreaptă capul spre terasă şi vrea un răspuns.

— Înţeleg.

— Răspunsul trebuie să fie mereu nu, mormăi Westcliffe. Dacă vrei să îţi păstrezi reputaţia, lucru pe care îl recomand. Asta dacă vrei să îţi găseşti un soţ potrivit.

— Dacă aş spune da, presupun că te vei ocupa de el pentru că m-a invitat să păcătuiesc, comentă Beth.

— Cu siguranţă, o asigură el.

Claire era uimită că sora ei se simţea în largul ei alături de acest bărbat. Ea de ce nu reuşise să vadă adevărul despre el când era de vârsta lui Beth? Închise evantaiul.

— Vreau să vorbesc cu tine. Îl întinse către sora ei. Închiderea evantaiului înseamnă că vrei să vorbeşti cu cineva. Şi acum vreau să vorbesc cu soţul meu, în privat. Vom continua lecţiile mai târziu.

— Dar…

— Mai târziu, Beth. Ne vedem în salon.

— Nu-mi imaginez ce ai putea spune…

— Beth.

Sora ei se bosumflă puţin.

— Fie. Dar va trebui să continuăm mult mai târziu, pentru că mergem în parc. Noi aşteptam să te trezeşti.

— Noi? repetă Claire.

— Da. Westcliffe a fost de acord să ne însoţească. Ne-ar face bine să fim văzute în lume înaintea balului de mâine-seară. Mă duc să iau eu pălăriile şi umbrelele de soare în vreme ce voi vorbiţi.

Dând din evantai, ieşi din cameră.

— Va trebui să o urmăreşti îndeaproape, zise Westcliffe.

— Da, mă tem că aşa e.

Ca şi cum ar fi vrut să stea la distanţă pentru că rămăseseră singuri, el se ridică, ocoli biroul şi se aşeză pe scaun. Se lăsă pe spate, iar privirea lui întunecată o năuci. Ridică o sprânceană.

— Voiai să vorbim?

Ea uitase orice ar fi vrut să discute cu el, deoarece avea un singur gând.

— În parc? Mergem în parc? Acolo vor fi oameni, nu-i aşa?

— Destul de mulţi.

Dădu din cap absentă. Se pregătise pentru bal, care urma să fie dificil, ştiind că aventurile soţului ei nu erau secrete. Însă acel moment păru să vină prea devreme.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Westcliffe spuse încet:

— O să facă seara de mâine mai uşoară.

— Am sperat că toată atenţia va fi îndreptată asupra lui Beth, dar bănuiesc că vor fi ceva speculaţii despre mine… despre noi.

— Mai mult ca sigur că ai anticipat asta înainte să accepţi să-i oferi un sezon.

— E foarte greu să o refuzi.

Îi zâmbi crispat.

— Am aflat asta.

Cum gura i se uscă dintr-odată şi avea noduri în stomac, rosti:

— Tu şi Beth aţi putea merge fără mine.

— Va trebui să-i înfrunţi mai devreme sau mai târziu, Claire. Nu e mai bine să se întâmple când nu e aşa de dificil?

Claire îşi dădu seama că el se gândise la asta şi la

poziţia scandaloasă în care o pusese. În acel moment, îl urî pentru că nu fusese discret. Însă nu putu nega rolul pe care îl jucase chiar ea în provocarea scandalului din cauza comportamentului copilăresc pe care îl avusese cu ani în urmă.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, sigur că da. Văd care ar fi avantajul.

— Dacă te simţi incomod, putem să plecăm imediat.

— Bine atunci. Să mergem în parc.

Landoul era minunat, negru cu roşu, tras de doi cai gri. Claire şi Beth mergeau cu faţa înainte, în timp ce Westcliffe şi Cooper stăteau cu spatele la birjar. Câinele se urcase pe scaun şi era mai prezent decât îl văzuse de la sosirea ei.

Beth abia putea sta locului.

— Să-mi spui dacă vezi pe cineva important!

— Toată lumea de aici e importantă, o asigură Westcliffe.

— Crezi că oamenii se întreabă cine sunt?

Hotărâtă să se concentreze asupra surorii ei, nu asupra propriei persoane, Claire o strânse de mână.

— Sunt sigură că se întreabă, draga mea.

— Dar sunt atâţia oameni! Ce ne poţi spune despre ei, milord?

— Nu sunt genul care bârfeşte, dar vezi cuplul din landoul alb cu cai albi?

— Femeia cu părul roşu?

— Da. Sunt ducele şi ducesa de Greystone. La ei acasă vom merge mâine-seară.

— De la distanţă par destul de drăguţi.

— Până să se căsătorească cu ducele, a fost contabilă la un club al gentlemanilor.

Beth făcu ochii mari.

— Cât de scandalos!

— Sunt apropiaţi de cei cu un trecut controversat. O să cunoşti multe asemenea persoane la bal. Nici ducele şi nici ducesa nu sunt de acord ca în casa lor cineva să vorbească de rău pe altcineva. Dacă tu cauţi bârfe, Beth,

mă tem că am sugerat balul greşit la care să mergem.

Claire era prea şocată ca să vorbească. Privirea lui o întâlni pe a ei pentru o fracţiune de secundă. Văzu o înţelegere în adâncurile întunecate, poate chiar o scuză, deşi era posibil să fie numai imaginaţia ei. Ce ştia cu siguranţă era că la primul bal la care trebuiau să meargă nu avea să fie ţinta bârfelor şi a speculaţiilor, aşa cum se temuse. După aceea, sigur avea să se întâmple asta, însă acolo alte persoane implicate în scandaluri aveau să distragă atenţia. Observă că soţul ei sugerase acel bal ca să o cruţe de umilinţă. Cel mai probabil, se simţea mai confortabil cu cei care provocau un scandal cu aceeaşi uşurinţă cu care o făcea şi el. Însă ea nu se mai temea de bal atât de mult ca în urmă cu o oră.

Un bărbat pe un cal murg se apropie, iar birjarul opri trăsura. Zâmbind larg, ducele de Ainsley îşi dădu jos pălăria şi făcu o plecăciune.

— Contesă, e o plăcere să te întâlnesc.

— De asemenea, Excelenţă.

— Lady Beth, când ai crescut? întrebă el.

— Cam în acelaşi timp cu tine bănuiesc, spuse Beth zâmbind.

Apoi Ainsley se întoarse spre fratele lui.

— Westcliffe.

— Ainsley.

Claire fu foarte surprinsă de comportamentul formal dintre cei doi fraţi.

— Cooper, ce faci, bătrâne? zise Ainsley mângâind câinele. Am auzit că Lord Chesney are nişte pui.

— Mă întreb cum de a reuşit Chesney acest miracol, spuse Westcliffe laconic. Ar trebui să fie studiat. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un bărbat să nască nişte câini.

Claire îşi muşcă buzele ca să nu râdă. Soţul ei părea să aibă un simţ ciudat al umorului. Nu se manifesta des, dar exista.

Ainsley îl privi fix.

— De ce trebuie să iei totul ad litteram? Câinele lui collie i-a născut. Drăguţi pui. Mă gândeam să iau unul, dar

aş prefera un setter. Se uită la Beth. Ţie îţi plac câinii, Lady Beth?

— Cu siguranţă, mai ales cei din specia setter.

— O să am asta în vedere când o să mă hotărăsc ce aleg. Mă bucur că ne-am văzut. Îşi înclină pălăria. O zi bună.

Se îndepărtă. Beth se întoarse după el.

— Beth, nu te întoarce ca să te uiţi după el! o certă Claire.

— De ce? Este un bărbat atât de frumos! Crezi că a observat cineva că s-a oprit la noi? Nu ar fi rău dacă s-ar crede că e interesat în peţit.

— Să curtezi este un ritual îndelungat, Beth. Trebuie să ai mai multă răbdare.

— Dar e atât de greu…

Înainte ca landoul să pornească din nou, o caleaşcă se opri lângă ei. Claire o recunoscu pe Lucy Stuart, acum Lady Morrow. Era prietenă cu Charity, verişoara lui Claire. Uneori, se jucaseră împreună. În sezonul anterior, se căsătorise cu contele de Morrow şi îi făcuse o vizită lui Claire, să o informeze că nu era de acord cu aventurile lui Westcliffe. Era una dintre doamnele care îi spuneau lui Claire să îşi controleze soţul, de parcă ar fi fost un lucru atât de uşor!

— Contesă, ce plăcere să te văd în Londra… cu soţul tău.

Clipi din ochii căprui în mod repetat, ca şi cum i-ar fi intrat praf în ei. Părul negru era aranjat sub o pălărie care avea borul atât de mare, încât soţul ei era nevoit să stea aplecat într-o parte ca să-l evite. Acesta salută pe toată lumea, după care se concentră asupra priveliştii, ca şi cum era un simplu ornament al soţiei lui.

— Lady Morrow, ce mă bucur să te văd! Îţi aminteşti de sora mea, Lady Beth?

— Bineînţeles. Asemănarea e evidentă. Nu auzisem că ai venit pentru acest sezon, comentă Lady Morrow.

— Nu ştiam că soţia mea trebuie să îţi spună ce face, interveni Westcliffe.

Beth scoase un icnet, Lucy îşi dădu ochii peste cap,

Morrow continuă să se uite în altă parte, iar Claire simţi că i se face rău. Cu toate astea, se văzu obligată să spună ceva.

— Eu şi Beth am fost foarte ocupate.

Se ura pentru asta, însă ştia că, spre deosebire de ducesa de Greystone, Lucy avea să răspândească zvonuri. Tocmai de aceea Lady Morrow trebuia să creadă că ea şi soţul ei încercau să se împace.

— Eu şi Westcliffe ne facem portretul şi e o treabă foarte obositoare, care consumă mult timp.

— Da. Aşa e.

Se uită la Westcliffe, după care o privi din nou pe Claire.

— Mă bucur că totul pare să fie bine. Trebuie să vii în vizită.

Îşi luă rămas-bun şi porniră la drum.

— Niciodată nu mi-a plăcut de ea, mormăi Beth.

— Beth, îţi poate influenţa sezonul!

— Ainsley îl poate influenţa mai mult.

Claire era conştientă de tensiunea pe care o emana soţul ei. Dacă învăţase ceva important în timpul scurt cât fusese în Londra, acela era că lui Westcliffe nu îi plăcea să îi fie îndatorat fratelui mai mic.

— Cred că Westcliffe îţi oferă toată influenţa de care ai nevoie. Până la urmă, datorită lui avem un bal la care să mergem.

Vocea lui fu mai relaxată când îi spuse birjarului să pornească la drum. Plimbarea prin parc fusese mai plăcută decât se aşteptase. Nimeni nu se mai oprise să vorbească cu ei, însă existaseră saluturi ocazionale adresate lui Westcliffe. Pentru că era însoţit de ele, nu avea niciun dubiu că unii aveau să creadă că mariajul lor merge bine. Alţii puteau privi momentul ca un început de probă. Iar ceilalţi era posibil să vadă adevărul, şi anume că totul era o prefăcătorie.

Deşi, oricât ar fi încercat, Claire nu vedea totul ca fiind o prefăcătorie. Pentru ea, era mai degrabă un început de probă.

Capitolul 11

Când stătea în bibliotecă, bând whisky şi aşteptându-le pe Beth şi pe Claire să termine pregătirile pentru bal, Westcliffe căzu pe gânduri. Nu luase niciodată în considerare efectele pe care aventurile lui le-ar fi avut asupra lui Claire dacă ea s-ar fi întors în Londra. Cum nu o mai văzuse, nu îi trecuse prin minte aşa ceva. Dar observase neliniştea care o cuprinsese când Beth menţionase mersul în parc. Şi îşi recunoscu partea de vină în provocarea neliniştii ei. Privind în urmă, îşi dădu seama că trebuia să-şi dea seama că acţiunile lui aveau să o afecteze.

Cu trei ani în urmă, ca şi ea, era mai tânăr, îi lipsea discernământul şi fusese cuprins de temeri, însă, spre deosebire de ea, avusese ambiţii. Teama lui era că îi lipsea acel ceva de care era nevoie ca să păstreze o femeie lângă el. Masculinitatea îi fusese ameninţată, ca şi părerea lui despre el însuşi. Încercase să se îngroape în plăcere sub toate formele sale ca să uite de trădare, să nu se mai gândească la soţia pe care o lăsase la moşie. Voia ca toate defectele lui, indiferent care ar fi fost acelea, să devină nesemnificative.

În schimb, acestea fuseseră amplificate.

Mândria lui nu i-ar fi permis niciodată să se dea la o parte pentru fericirea altcuiva. Însă Claire exact asta făcuse. Văzuse acest lucru când acceptase să meargă în parc şi se aştepta să-l observe din nou în acea seară. Claire îi cunoştea reputaţia controversată. Şi totuşi, în acea seară, avea să stea alături de el, fără îndoială cu capul sus, ca sora ei să evite căsătoria cu un bărbat pe care nu-l alesese ea.

Soţia lui era extraordinară. Acea seară nu avea să fie uşoară pentru ea. Cu toate că bârfitorii nu erau bine-veniţi la evenimentele ducesei de Greystone, zvonurile tot apăreau în colţurile întunecate şi la balcoane. Nu-şi invidia soţia pentru ce avea să îndure de dragul surorii ei. Îl făcea să se simtă umil, întrebându-se dacă ar fi acceptat

vreodată asta de dragul fraţilor lui.

Ştiind că surorile aveau să i se alăture în scurt timp, renunţă la obiceiul de a închide uşa, aşa că râsetele lor, chicotelile şi paşii ajunseră la el înainte ca Beth şi Claire să intre. Punându-şi whisky-ul deoparte şi ridicându-se în picioare ca să le întâmpine, rămase fără cuvinte când le văzu.

Beth era minunată într-o rochie albă, cu trandafiri albi ce îi decorau părul prins. Însă Claire era uluitoare într-o rochie de mătase de culoarea lavandei, cu un decolteu care îi lăsa la vedere umerii şi puţin din rotunjimea sânilor. Perlele îi înfrumuseţau părul.

— Nu îţi plac, spuse Beth.

Westcliffe încercă să-şi revină.

— Poftim?

— Rochiile noastre. Le deteşti? Arătăm groaznic?

— Dimpotrivă. Amândouă sunt incredibile de minunate.

— Atunci trebuie să plecăm. Altfel, vom întârzia.

— Ţi-am spus, Beth, e la modă să întârzii, comentă Claire, aruncându-i un zâmbet indulgent surorii ei.

— E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. De ce să trimiţi o invitaţie cu o anumită oră dacă nu vrei ca oamenii să ajungă la timp?

— Mă tem că vom întârzia puţin, spuse Westcliffe, deoarece trebuie să mă ocup de o treabă.

— Dumnezeule, se plânse Beth în timp ce-şi dădu ochii peste cap.

Indiferent cât de tânără fusese Claire când se căsătoriseră, nu şi-o putea imagina făcând ifose din cauza celor mai mici inconveniente. Nu şi-o închipuia făcând ifose deloc. Se duse la birou, deschise un sertar şi scoase o cutie neagră din catifea.

— M-am gândit că o lady care urmează să participe la primul bal al primului ei sezon ar trebui să aibă ceva de care să-şi amintească.

Întinse cutia către Beth.

Ea făcu ochii mari şi zâmbi cu tot sufletul.

— Pentru mine?! Mulţumesc!

Se apropie în grabă şi îi luă cutia din mână. O deschise şi rămase fără aer.

— Este minunată. Uite, Claire! O brăţară cu perle. Ajută-mă să mi-o pun, te rog!

Claire îi zâmbi blând, iar în ochii ei albaştri văzu recunoştinţa pentru ceva ce el considera un gest neînsemnat, însă care pentru ea era mult mai mult. Îi dădu o senzaţie de împlinire pe care nu o mai simţise înainte.

— Desigur, te ajut eu, spuse Claire, stând între el şi Beth, destul de aproape ca parfumul ei de trandafiri să ajungă la el.

Westcliffe putea vedea perlele din păr mişcându-se uşor odată cu ea, când îşi aplecă uşor capul ca să-şi ajute sora. Cum rămânea cu ea?

Când Claire termină, Beth continuă să se minuneze de frumuseţea darului şi se duse lângă o lampă, întorcându-şi încheietura pe o parte şi pe alta pentru a o admira mai bine în lumină. Claire se uită la el şi îi şopti:

— Mulţumesc.

— E şi primul tău bal în primul sezon, nu-i aşa? întrebă el, scoţând altă cutie din catifea din sertar.

Lacrimile îi umplură ochii şi observă mişcările gâtului ei delicat când înghiţi.

— Nu mă aşteptam…

El îşi dădu seama că reacţia ei făcea ca momentul în care îi oferi darul să fie şi mai plăcut. Toate celelalte femei din viaţa lui se aşteptaseră să primească bijuterii.

— Ei bine, deschide-o Claire, să vedem ce este înăuntru, îi spuse Beth.

— Bineînţeles.

Reuşise să-şi ţină lacrimile în frâu clipind, însă mâna îi tremura când luă cutia. Pe un pat de catifea, era o brăţară de safire.

— Este minunată, şopti ea uimită.

— Ai spus că albastru e culoarea ta preferată, spuse el.

Zâmbind cald, Claire încuviinţă.

— Aşa e.

— Este foarte frumoasă, spuse Beth. Păcat că nu o poţi purta în seara asta dacă nu îţi schimbi rochia.

— Nu fi ridicolă! Ceva atât de fin poate fi purtat cu orice.

Scoase brăţara din cutie.

— Permite-mi, spuse el, prinzându-i brăţara de încheietură.

Deşi Claire purta mănuşi lungi, care ajungeau mai sus de coate, el putea jura că îi simţise pulsul bătându-i nebuneşte când îi închise bijuteria. Apoi se uită în ochii ei şi simţi cum era studiat. Nu ştia ce îl determinase să cumpere cadourile. Mersese la cumpărături pentru Anne, voia s-o recompenseze pentru răbdarea ei, dar când văzuse brăţara, se gândise la Claire. Nu voia ca ea să înţeleagă mai multe din gestul lui, aşa că luase o brăţară şi pentru sora ei.

— Ceva care să vă amintească de această noapte.

Claire făcu un pas în spate, încuviinţând.

— Din nou, mulţumesc.

— Acum putem să plecăm? întrebă Beth, vădit nerăbdătoare.

În timpul călătoriei cu trăsura, Claire îşi tot atingea brăţara. Îi dăduse un cadou şi în ziua nunţii, dar era sigură că fusese din obligaţie. Ce semnificaţie avea însă acest cadou?

O lăsase fără aer când intrase în bibliotecă şi îl văzuse cu pantalonii negri mulaţi, vesta gri şi haina albastră. Arăta magnific. Chiar şi cu părul lui negru aranjat, emana o asprime care atrăgea la nivel primar. Nu-şi putea imagina că ar fi existat o femeie în toată ţara care să nu-l fi dorit. Ea cu siguranţă era atrasă de el. Însă nu îi plăcea doar înfăţişarea lui. Nu se aşteptase la grija şi atenţia lui faţă de Beth. Cu siguranţă, nu se aşteptase la acea schimbare subtilă din relaţia lor.

Atinse din nou brăţara. Se temea foarte tare de ceea ce îi putea aduce acea seară. Milă, ruşine, bârfe. Însă gestul lui simplu o liniştise. Avea să treacă de acea seară cu bine. Beth avea să se bucure de bal şi de sezon şi urma să

găsească pe cineva cu care să-l înlocuiască pe Hester.

Trăsurile erau aliniate pe aleea care ducea către casa familiei Greystone, şi dură câteva minute bune până ce ajunseră în faţă, timp în care Beth sugerase în mod repetat să lase trăsura şi să meargă pe jos. Un servitor deschise uşa şi le ajută să coboare. Stomacul lui Claire se încleştă când urcă scările către intrare. Inima i se linişti după ce Westcliffe îşi puse mâna pe spatele ei. Fu doar o atingere scurtă, însă era îndeajuns.

Îşi lăsară hainele în salon, după care se îndreptară către sala mare, unde avea loc dansul.

Claire ştia că nu era politicos să te holbezi, însă, când văzu încăperea pentru prima oară, nu se putu abţine. Sala de bal era mai impresionantă decât orice îşi imaginase ea vreodată. Candelabrele de cristal erau aprinse cu o mie de lumânări. Şi erau atâtea flori care înmiresmau încăperea, încât era sigură că nu se mai găsea niciun boboc în toată Londra. Însă nu era vorba numai de oglinzile aurite, de orchestra care cânta de la balcon, de rochiile frumoase şi de diamantele strălucitoare. Era atmosfera de bucurie şi de veselie. Acolo nu existau griji, ci numai voie bună.

Tresări când auzi:

— Lord şi Lady Westcliffe şi Lady Beth Michaels!

Dacă înainte fusese copleşită de realitatea poziţiei ei, în acea seară avusese un neaşteptat sentiment de mândrie când coborî scările cu mâna lui Westcliffe odihnindu-se uşor, aproape posesiv pe spatele ei. Dacă anii continuau să fie la fel de blânzi cu el cum fuseseră până atunci, pe măsură ce înainta în vârstă, doamnele aveau să leşine la simpla menţionare a numelui său.

La capătul scărilor, le prezentă formal pe ea şi pe Beth gazdelor: ducele şi ducesa de Greystone. Erau un cuplu arătos, iar Claire nu avu nicio îndoială că se adorau. Se vedea clar în fiecare privire, în fiecare atingere.

Westcliffe le conduse apoi către nişte scaune aranjate lângă câteva ghivece.

— Mă întorc imediat, spuse el, şi plecă înainte să i se răspundă.

Realitatea situaţiei lor începu să fie evidentă când nimeni nu se apropie.

— Ştii pe cineva căruia m-ai putea prezenta? întrebă Beth după o vreme, iar Claire auzi panica din ce în ce mai mare din tonul ridicat al vocii ei.

— Mă uit.

— Nimeni nu o să mă invite la dans.

— Ai răbdare, Beth!

Până şi ea începuse să-şi piardă speranţa, când ducesa de Greystone veni cu un tânăr gentleman.

— Lady Westcliffe, Lady Beth, Lord Bentley a dorit să fie prezentat.

Prezentarea lui păru să dea startul unei competiţii nebuneşti, pentru că, dintr-odată, Beth atrase atenţia fiecărui tânăr eligibil din cameră. Într-o jumătate de oră, avuseseră loc atâtea prezentări, încât carnetul ei de bal era plin.

— Lady Beth, am venit prea târziu pentru un dans?

Întrebarea fu pusă delicat, ca şi cum un răspuns afirmativ echivala cu trecerea săgeţii lui Cupidon prin inimă.

Beth se lumină când îl văzu pe Ainsley.

— Excelenţă, mă tem că ai venit, într-adevăr, prea târziu. Îi flutură carnetul de bal în faţă. Îţi vine să crezi?

Claire o apucă de încheietură pe sora ei şi îi trase mâna în jos.

— Beth, nu fi nesuferită!

— Dar nu îmi vine să cred cât de populară sunt. Ah, auzi!

Îşi puse mâna dramatic la ureche.

— Primul vals. Lord Bentley.

De parcă l-ar fi chemat cu entuziasmul ei, Lord Bentley apăru şi o însoţi pe sora ei pe ringul de dans. După toate grijile pe care şi le făcuse, lui Claire nu îi venea să creadă cât de bine decurgea seara.

— Şi cu tine cum rămâne? întrebă Ainsley.

Claire dădu uşor din cap.

— Nu este sezonul meu. Îi atinse braţul şi se uită în

ochii lui verzi. Îţi mulţumesc foarte mult! Ştiu că ai promis că te vei implica pentru a o ajuta pe Beth. Nu mă aşteptasem să apari.

— Poate că pentru mama nu contează valoarea promisiunilor, însă pentru mine contează. Iar dacă fratele meu e prea tont ca să-şi invite soţia la dans, fă-mi onoarea.

Aplecându-se uşor, îşi întinse braţul.

Ea clătină din cap mai puternic.

— Nu, nu cred că ar fi înţelept.

— Te temi că o să fie gelos?

— Mai degrabă că nu o să fie. Ridică din umeri. Nici măcar nu sunt sigură ce am vrut să spun cu asta. Însă, în orice caz, cred că unul din noi va fi rănit.

— Dacă e să ne luăm după această logică, ar trebui să vină valvârtej aici pentru simplul motiv că vorbesc cu tine. Apropiindu-se, îi făcu cu ochiul. I-am promis gazdei noastre că voi dansa o dată înainte să plec. Aş prefera să fie cu o femeie căsătorită. Nu vreau să le dau speranţe celor nemăritate. Iar dacă nu dansezi cu mine, sunt blestemat să petrec o seară destul de plictisitoare aici. În plus, dacă se află că nu am…

— Bine, spuse ea râzând. Deşi, ca să fiu sinceră, Westcliffe primeşte invitaţii la baluri.

— Dar nu atât de multe ca mine.

Din păcate, muzica se opri. Beth se întoarse lângă ea, apoi îşi făcu apariţia fermecătorul conte de Greenwood şi o luă.

— O să fie marchiz într-o zi, spuse Ainsley în timp ce o însoţea galant pe Claire pe ringul de dans. Presupun că deja ştiai asta.

Lăsând o distanţă potrivită între ei, o luă în braţe şi începură să danseze în cerc pe ringul de dans.

— De fapt, cunosc foarte puţini nobili, numai pe cei pe care i-am întâlnit când ţi-am vizitat moşia şi câţiva cunoscuţi în ziua nunţii.

— Bătrâni, deci.

Claire zâmbi.

— În mare parte, da.

— Majoritatea prieteni de-ai lui Lynnie.

Lynnie. Contele de Lynnford. Tutorele lor.

— Ar trebui să te referi la el aşa de colocvial?

— Da. Mi-am ocupat locul în Camera Lorzilor. Se aşteaptă la asta.

— Cum rămâne cu Westcliffe? Presupun că e tot acolo.

Nu se gândise la asta înainte.

— E acolo de ceva timp. Îşi ia datoriile în serios. E motivul pentru care s-a căsătorit cu tine, nu-i aşa?

Claire ridică din umeri.

— Te întrebi vreodată dacă a existat alt motiv? întrebă el.

— Cum ar fi?

— Poate că îi plăcea de tine.

— A avut un mod ciudat de a arăta asta. Nu a vorbit niciodată cu mine.

— Să ştii că e destul de timid.

Claire aproape că izbucni în râs şi surprinse o sclipire de tachinare în ochii lui.

— Da, sunt sigură că în momentul acesta se ascunde în spatele ghivecelor.

— Dimpotrivă, e în colţ şi se holbează destul de vizibil.

Claire fu cât pe ce să se împiedice.

— Nu te uita, îi ceru el, tocmai când ea începuse să întoarcă capul.

— Ar trebui să terminăm dansul acum, spuse ea.

— Nu fi naivă! Mă distrez prea bine.

— Îţi place să-l tachinezi.

— Şi asta.

— Te rog!

Îi aruncă un zâmbet indulgent.

— Nu am nevoie să mă protejezi. Sunt destul de capabil să am grijă de mine.

— Are un pumn puternic.

— Pe care nu l-ar ridica niciodată asupra ta.

— Dar l-ar ridica asupra ta.

— Nu dacă îi ţin piept. Asta e treaba cu Westcliffe.

Niciodată nu îşi varsă furia pe cei care îl înfruntă. Ar trebui să încerci uneori.

Din fericire, după încă două ritmuri, muzica se opri. Uşurată, îi permise lui Ainsley să o conducă înapoi în zona în care avea să o întâlnească pe Beth. Pe furiş, se uită după Westcliffe, însă nu era la fel de înaltă ca Ainsley şi, cu atâţia oameni în jur, îi era greu să îl vadă.

Când ajunseră la locul lor, Ainsley îi sărută mâna.

— Îţi mulţumesc că mi-ai permis să-mi îndeplinesc obligaţiile aici. Cunosc o lady care va aprecia faptul că voi ajunge mai devreme decât plănuisem.

O lady care nu era la bal? Se întrebă cât de lady putea să fie, după care se certă pentru că făcuse exact ceea ce nu voia să facă.

— Mama ta o cunoaşte?

Ainsley îi aruncă un zâmbet devastator.

— Dumnezeule, sper că nu!

Ainsley plecă, iar exact în acel moment, în partea cealaltă a camerei, îl văzu pe Westcliffe. Speră că Ainsley mergea repede, pentru că, după expresia soţului ei, era capabil de crimă.

Westcliffe luă două pahare de şampanie de la un lacheu. Nu făcuse decât câţiva paşi, când Ainsley aproape dădu peste el.

— Aşadar, ai de gând să dansezi cu ea? întrebă Ainsley.

— Cu ea? repetă Westcliffe. E primul bal al sezonului, sunt probabil peste o sută de femei prezente. Ai o anume *ea* în minte?

— Soţia ta.

— Ai dansat tu cu ea. Cred că e suficient.

— E destul de pricepută.

— Am observat.

Ainsley zâmbi. Dorise ca Westcliffe să observe.

— Să ştii că nu a vrut, murmură Ainsley.

— Ce anume?

— Să danseze cu mine. Se temea că o să te supere.

— Fată deşteaptă.

— Nu fată. Mai degrabă femeie, aş spune.

Maxilarul i se încordă şi trebui să se forţeze pentru a-l descleşta.

— Presupun că ştii, având în vedere cum o ţineai.

— Am fost foarte respectuos. Biata de ea, se temea că o să mă loveşti!

— Încă e posibil s-o fac.

— Nu, n-o s-o faci. O seară plăcută!

În timp ce fratele lui se îndepărta, îndreptându-se spre scări, Westcliffe regretă că nu putea merge cu el, că avea obligaţii acolo. Continuă în direcţia în care o luase înainte să fie întrerupt de Ainsley.

Când se apropie de Claire, fu din nou uimit de frumuseţea ei. Când sosiseră acolo, fusese surprins de uluirea ei, de ochii ei albaştri care se măriseră când păşiseră în sala de bal. Sincer, nu putea înţelege de ce o femeie ar fi vrut un sezon dacă nu avea nevoie de unul. Claire fusese promisă în căsătorie. De ce să mai treacă prin toată tevatura asta? Crezuse că o salvase de la o soartă mai groaznică decât moartea.

Ca şi el, bănuia că mulţi bărbaţi se gândeau să arunce o frânghie peste cel mai apropiat candelabru şi să se spânzure când participau la un astfel de eveniment.

Ea îi zâmbi când el i se aşeză alături.

— Şampanie? întrebă el.

— Ultima oară când am băut şampanie, judecata mea nu a fost cea mai bună. Cu toate astea, acceptă şi bău delicat.

Westcliffe nu era încă pregătit să glumească despre acea noapte, încă îl durea, aşa că schimbă vorba:

— Văd că sora ta dansează.

— Da, îţi vine să crezi? Carnetul ei de bal e plin ochi.

— Şi al tău?

— Niciun nume, dar e bine. Nu am venit aici să dansez. Vreau doar s-o văd pe Beth fericită.

Orchestra începu să cânte altă melodie, una pe care Westcliffe o recunoscu. Ştia că exista o şansă să o invite cineva pe Claire la dans înaintea lui, însă era convins că era

nevoie doar de o privire îndelung exersată ca să-l îndepărteze pe bietul nenorocit. Privirea lui o speriase până şi pe Claire când fusese mică. Speria pe toată lumea, cu excepţia fraţilor lui. Probabil pentru că Stephen – la naiba cu el! – îl surprinsese pe Westcliffe în timp ce exersa privirea în oglindă şi îi spusese asta lui Ainsley. Amândoi hotărâseră că furia prefăcută nu era, de fapt, furie. Din păcate, încă nu învăţaseră când era nervos cu adevărat şi cum să nu îi trezească acea latură.

— Mă onorezi cu acest dans? întrebă el.

Ea făcu ochii mari. Îşi recăpătă cumpătul rapid şi încuviinţă.

Îi aşeză paharul într-o parte, alături de al lui. O însoţi pe ringul de dans şi, dintr-odată, Claire era în braţele lui. Westcliffe nu-şi aducea aminte când dansase ultima oară, însă era convins că nu simţise niciodată că partenera i se potrivea perfect. Se întrebă dacă ar fi fost mai bine să nu o fi invitat la dans.

— Iubesc *Greensleeves,* spuse ea încet, de parcă tăcerea dintre ei începuse să o neliniştească.

— Ştiu.

Ochii ei se măriră din nou. Westcliffe speră ca ea să nu încerce vreodată jocurile de cărţi, pentru că ar fi pierdut o avere.

— De unde ştii? întrebă ea.

— La fiecare vizită a ta, era singurul cântec pe care îl cântai la pian.

Ea zâmbi şi îl răvăşi. Râsul ei mereu avusese un efect ciudat asupra lui, îi oferise confort şi îl făcuse să îşi dorească mai multe lucruri în acelaşi timp.

— E singurul cântec pe care l-am învăţat vreodată, spuse ea. Cred că m-am născut numai cu degete mari, nu cu unele normale.

Îşi strânse mâna în jurul mijlocului ei, simţindu-i degetele răsfirate pe umărul lui.

— Te asigur că ai degete minunate, chiar dacă nu se înţeleg cu clapele pianului.

— Un compliment şi un dar. Îndrăznesc să spun că

este o noapte magică.

El se încruntă.

— Te-am mai complimentat.

— Da?

Ea ridică o sprânceană, ca şi cum ar fi aşteptat un exemplu.

La naiba, mintea lui se golise!

— Sunt sigur că am făcut-o.

Ea îi aruncă un zâmbet ciudat, care era fie trist, fie acuzator sau poate puţin din fiecare.

— Mi-ai vorbit foarte rar înainte să ne căsătorim şi cu siguranţă nu prea des după aceea.

Dacă ar fi stat jos, s-ar fi mişcat incomod în scaunul lui şi ar fi luat paharul de whisky.

— Ce ar fi de discutat?

— Lucrurile care îţi plac. Speranţele tale, visurile, planurile de viitor. Nu ştiu. Despre ce vorbesc cuplurile? Am auzit destule zvonuri ca să ştiu că nu am fost prima ta doamnă. Despre ce vorbeai cu celelalte?

— Nu am vorbit niciodată. Gurile noastre erau prea ocupate cu alte lucruri.

Avea o plăcere perversă de a o face să roşească. Apropiindu-se, spuse cu o voce joasă:

— Nu ar trebui să pui întrebări al căror răspuns nu vrei să-l afli.

Ea îşi înălţă capul.

— Poate că vreau răspunsurile, dar acesta nu e locul potrivit unde să le pun.

— Biblioteca, la miezul nopţii, ar fi un loc mai potrivit.

— E o invitaţie? întrebă ea cu sufletul la gură.

— Mai degrabă o provocare, aş spune.

Claire încuviinţă, şi el se întrebă care era, de fapt, răspunsul ei. Apoi îşi dădu seama că se opriseră din dans. Din fericire, şi muzica se oprise.

Aproape că ajunseseră în micul ei colţ din sala de bal când Greenwood îi opri.

— Milord, spuse tânărul.

Westcliffe simţi cum îi strecoară ceva în mână.

— Lady Beth e o femeie interesantă. Se întoarse către Claire. Contesă, sper că îmi vei permite să o vizitez pe sora ta.

— Da, ar fi minunat.

— Prea bine.

Făcu o plecăciune.

— Milord. Milady.

Plecă, iar Westcliffe încercă să bage obiectul în buzunar, însă nu fu suficient de subtil. Claire îl apucă de mână. O sclipire de furie i se aprinse în ochi. Dintr-un motiv inexplicabil, lui Westcliffe îi plăcu.

— Te-a plătit? şopti ea dur.

— Eu l-am plătit pe el. O bancnotă de cinci ca să danseze cu ea.

— Tu l-ai plătit.

— I-am plătit pe toţi. Un tânăr singur întotdeauna are nevoie de fonduri pentru plăcerile proprii. Ai vrut ca noaptea ei să fie memorabilă, nu-i aşa?

Înainte să poată răspunde, Westcliffe se îndepărtă.

Era îngrozită de gestul lui. Iniţial, el plănuise să rămână şi să discute cu ea, însă nu voi să înceapă o ceartă.

Observă că nişte doamne în vârstă se apropiară de ea. Bănuia că fuseseră mai interesate de ea când dansase cu Ainsley decât atunci când fusese pe ringul de dans cu el. Fără doar şi poate, voiau să îi fie prezentate fiicele lor. Un duce burlac era întotdeauna la mare căutare. Nu era de mirare că Ainsley plecase devreme. Westcliffe nu îl invidia că trebuia să evite atâtea…

Anne îl atinse cu cotul, apoi se aşeză lângă el.

— Te-am văzut dansând cu soţia ta. Mi-ai spus că nu dansezi niciodată la genul acesta de petreceri.

Nu încercă să-şi ascundă nemulţumirea din ton. Chipul ei lăsa însă impresia că erau prinşi într-o conversaţie minunată. Era mult mai pricepută la minciună decât Claire.

— E soţia mea. Mi s-a părut potrivit.

— Nu am mai văzut-o. Trebuie să recunosc că sunt surprinsă de înfăţişarea ei. E destul de… neimpresionantă.

Neimpresionantă? Westcliffe o considera cea mai

fascinantă femeie de la bal. Nu era blazată. Încă avea o doză de naivitate. Era puternică, hotărâtă. Ieşea în evidenţă pentru că nu era nimeni ca ea.

— E o noapte plăcută pentru o plimbare prin grădină, şopti Anne, întrerupându-i gândurile.

Îşi închise evantaiul, îl ridică la gură şi îşi plimbă limba pe marginea lui. Westcliffe se îndoia că soţia lui ştia semnificaţia acelui mesaj.

Însă el o ştia. Abia îi veni să creadă ce spunea.

— Nu în seara asta.

Anne ridică o sprânceană.

— Te temi că o să fim prinşi? Asta face totul mai distractiv.

El nu îşi luă privirea nici măcar un moment de la Claire. Doamnele plecaseră şi alte trei se plimbau pe lângă ea.

— De ce eşti interesat de ea? Anne răbufni pentru că el nu-i răspunsese la prima întrebare. Te asiguri că nu dispare cu altcineva?

Replica ei batjocoritoare îi făcu stomacul să se încordeze, însă nu credea că soţia lui ar fi dispărut cu alt bărbat pentru o întâlnire clandestină. Dacă Stephen ar fi fost acolo… dar nu era. Se părea că era cu armata, undeva în India.

Anne îi atinse braţul delicat, aproape ezitant. Nu îi stătea în fire să facă asta. Westcliffe se uită la ea.

— Aş putea face o scenă, ameninţă ea.

— Să nu faci aşa ceva! spuse el ferm.

Nu avea de gând să strice primul bal al lui Claire.

— Atunci hai să ne întâlnim în grădină! Vreau să-ţi mulţumesc cum trebuie pentru brăţara cu diamante pe care mi-ai dat-o. Îşi ridică mâna. E frumoasă.

— Nu e locul potrivit. O să vin să te văd mai târziu, spuse el încet.

Putea citi nemulţumirea de pe faţa ei. În cele din urmă, ea încuviinţă aproape imperceptibil.

— O să te aştept nerăbdătoare.

Capitolul 12

Claire nu putea nega că-şi dorise ca primul bal al lui Beth să fie memorabil. Dar să îi plătească pe tineri…

— Seara asta a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea, spuse Beth în timp ce se învârtea în dormitorul ei, ca şi cum ar fi retrăit momentul când un tânăr o ţinuse în braţe. Cine ar fi crezut că voi fi atât de populară? Nu ştiu dacă mai e vreo lady care să fi dansat la fel de mult ca mine.

Claire simţi un nod în gât. Nu voia să-i spulbere iluzia, însă sigur urma o dezamăgire. Westcliffe nu îi putea plăti pe toţi bărbaţii de la toate balurile.

— Beth, seara asta e posibil să fi fost o excepţie. Bărbaţii erau curioşi. Tu erai faţa nouă din mulţime.

Beth se aruncă în pat, aşa cum se aruncau în zăpadă când erau mici, în încercarea de a face îngeri.

— Cu siguranţă voi fi cruţată de căsătoria cu Lord Hester. Nu am nicio îndoială.

— Nu vreau să fii dezamăgită dacă carnetul tău de bal nu va fi plin la următorul eveniment.

Beth îi zâmbi.

— Îţi faci griji pentru anumite lucruri înainte să existe vreun motiv de îngrijorare.

Ocoli patul şi sună din clopoţel, chemându-şi camerista.

— Ţi-ai făcut griji că traiul aici cu Westcliffe va fi groaznic, şi nu e, continuă ea. Ţi-ai făcut griji că nu vom primi invitaţii, şi avem o mulţime. O atinse pe Claire pe nas. Îţi faci griji, dar totul va fi bine. Chiar şi între tine şi Westcliffe. Se pare ca acum i-ai atras atenţia.

Ar fi vrut să fie şi ea la fel de sigură. Dar nu voia să vorbească despre îndoielile ei cu Beth, aşa că îi spuse scurt:

— Somn uşor, surioară.

Ieşi din cameră tocmai când intră camerista.

Era epuizată din pricina emoţiilor care o cuprinseseră.

Dansase de două ori. În mod ciudat, întotdeauna se simţise confortabil cu Ainsley, însă ce o marcase fusese dansul cu soţul ei. Puterea pe care o simţise în felul în care o ţinea, siguranţa pasului său. Când avea 17 ani, i se păruse un fanfaron, iar acum îl vedea ca pe un bărbat. Unul cu responsabilităţi din faţa cărora nu dădea înapoi.

Ştia care era cântecul ei preferat. Îi dăduse o brăţară ca să marcheze primul ei bal. Şi îl văzuse vorbind cu cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Făcuse greşeala să întrebe cine era pe una dintre doamnele de lângă ea.

— Lady Anne Cavill. Până de curând, a fost văzută prin oraş cu soţul tău.

Fu cât pe ce să întrebe: „Cât de recent?”

Se gândi să se pregătească de culcare, însă erau cuvinte care trebuiau spuse. Iar Westcliffe o provocase, chiar dacă era cu mult trecut de miezul nopţii.

Coborî scările. Singurul sunet era ticăitul ceasului de la intrarea principală. Trecu holul care ducea spre bibliotecă. Era fericită că nu se aflau lachei sau servitori în preajmă.

Poate că nu era nici soţul ei.

Însă, când deschise uşa şi se uită înăuntru, îl văzu pe Westcliffe stând pe un scaun, aproape de ferestre, cu un pahar de whisky într-o mână şi cu loialul Cooper ghemuit la picioarele lui.

Westcliffe o urmări în timp ce se apropia. Îi spusese lui Anne să îl aştepte, însă îi făcuse o invitaţie soţiei lui şi, din motive necunoscute, curiozitatea îl făcuse să stea puţin mai mult, să vadă dacă avea să apară. Claire se aşeză pe scaunul de lângă el. El se întinse după al doilea pahar de whisky pe care îl turnase mai devreme, anticipând sosirea ei, şi i-l dădu. Claire îl luă şi bău din el delicat.

— Beth… Claire oftă. Ea crede că fiecare noapte va fi ca asta.

— Nu e niciun motiv să nu fie.

Îl privi enervată.

— Ai de gând să plăteşti bărbaţii de la fiecare bal ca

să danseze cu ea?

— Îmi permit să o fac.

— Nu asta e ideea. Beth crede că ei văd ceva la ea…

— Poate chiar văd. Greenwood nu a fost singurul care mi-a dat înapoi banii.

Claire se aplecă spre el.

— Serios?

Cu doar două lămpi aprinse, ea stătea mai mult în umbră, însă se puteau observa multe lucruri la ea în acel moment: strălucirea din ochii ei, care întrecea lumina lămpilor, linia sânilor ei, pielea mătăsoasă, roşeaţa din obraji. Însă lui îi atrăgea atenţia cel mai mult felul în care o buclă ce îi cădea peste faţă se oprise la cicatricea care îi traversa sprânceana delicată. Fără să se gândească, o prinse între degete şi o dădu după ureche, mâna lui bucurându-se de luxul de a-i mângâia pielea.

Respiraţia ei se opri, însă nu dădu înapoi. El se întrebă ce se întâmpla dacă ar fi rămas la fel de nemişcată, la fel de curajoasă dacă şi-ar fi apropiat gura de ea. Nu semăna deloc cu Anne, iar în acel moment, se bucura de acest lucru. Fiecare moment petrecut cu Anne era un joc al seducţiei, al încercării de a o satisface. Anne se plictisea uşor. Nu avuseseră momente tăcute. Totul era ca o aluzie. Fiecare conversaţie era încărcată de imoralitate şi de ipoteze.

Îşi dădu seama că rămăsese acolo gândindu-se la Claire, deoarece ea nu aştepta nimic de la el.

— De câţi admiratori are nevoie? întrebă el, plimbându-şi degetele pe gâtul ei, simţindu-i pulsul, după care se retrase, nedorind să recunoască plăcerea pe care i-o oferise o explorare atât de simplă şi de scurtă.

Îi privi mişcările gâtului când înghiţea şi, ca şi cum gura i s-ar fi uscat, Claire luă o gură mai mare din pahar, înghiţind din nou. Fusese oare vreodată atât de ispitit de gâtul unei femei?

— Unul, presupun, dacă e cel potrivit.

— Cum o să ştie că e cel potrivit?

— O să se îndrăgostească de el.

Westcliffe nu se putu stăpâni şi râse. Se părea că inocenţa ei nu avea limite.

— Dragostea este o emoţie visată de femei. Bărbaţii doresc. Ei au nevoie. Femeile îi fac pe bărbaţi să le dorească. Ele numesc asta dragoste.

— Eşti destul de cinic.

Îşi lovi paharul de al ei.

— Destul.

Lui Claire nu îi plăcu să audă asta. Ceva din Westcliffe o atrăgea, fără ca el să încerce măcar.

— Am observat că în seara asta i-ai acordat multă atenţie lui Lady Anne Cavill.

O studie preţ de o secundă, după care spuse încet şi fără niciun fel de emoţie:

— Ar trebui să ştii că am de gând să-i cer să se căsătorească cu mine.

Evident, Claire înghiţise prea mult whisky şi mult prea repede. Cuvintele lui nu aveau sens şi nici cele care ieşiră din gura ei.

— Ai de gând să o ceri? Să îi oferi o perioadă de curtare pe care mie nu mi-ai oferit-o niciodată?

El nu spuse nimic.

— Presupun că nu este un subiect relevant, având în vedere că eşti deja căsătorit, sublinie ea.

— Da, va trebui să vorbim despre asta după ce se termină sezonul.

— Putem vorbi acum.

Se mişcă în scaun ca să fie cu faţa spre ea.

— Ei bine, propun să divorţăm.

Îl privi şocată. Brăţara, dansul, sărutul, felul în care se uitase la ea în ultimul timp nu însemnaseră nimic. Fuseseră doar un joc elaborat.

— O iubeşti?

— Ţin la ea, da.

— Nu asta am întrebat. O iubeşti?

Westcliffe luă sticla şi îşi puse mai mult whisky.

— Nu sunt capabil de dragoste.

— De ce?

Râse aspru.

— Ajunge să ştii că nu sunt. Şi, înainte să întrebi, nu, nici ea nu mă iubeşte.

— Cum poate să nu o facă?

Clătinând repede din cap, bău restul băuturii şi îşi umplu paharul din nou.

— Sunt sigur că poţi ghici destul de uşor răspunsul.

Numai că nu putea. Bărbatul cu care se căsătorise fusese aspru, dur, însă nu l-ar fi descris ca fiind crud. Ea îi făcuse asta. Ea îl făcuse nemilos.

— Nu sunt uşor de iubit, îi răspunse el în cele din urmă, fiecare cuvânt fiind apăsat.

„Dar ai putea fi”. Însă ea nu spune nimic şi abordă o problemă mai importantă.

— Dacă divorţăm, o să fiu complet ruinată. Niciun bărbat nu o să mă vrea. Nu o să am niciodată copii.

— Nu-mi pasă. M-am săturat de viaţa asta, de singurătate, de…

Fără să ştie ce o apucase, aruncă băutura din pahar pe el. Furia îi puse stăpânire pe chip. Cu trei ani în urmă, ar fi dat înapoi, acum însă voia să apuce sticla şi să-l lovească în cap cu ea. Era sătul? Era singur? Trăia în mijlocul oamenilor, în timp ce ea era înconjurată numai de pământ. Viaţa ei…

Tresări şi se ridică din scaun când whisky-ul lui o udă.

— Ticălosule! Şi te mai numeşti gentleman?

— Tu crezi că eşti o lady?

— Du-te naibii! Sper că o să putrezeşti în iad!

Nu ştia sigur unde voia să-l lovească sau dacă avea de gând să o facă. Ştia numai că ridicase mâna…

El se ridică feroce şi o apucă de încheietură, întorcându-i braţul la spate şi trăgând-o lângă el.

— Ca să-ţi împrumut cuvintele, crezi că nu sunt deja acolo? întrebă el.

Ea respira greu, furia ţâşnind din adâncul fiinţei ei. Îşi dădu seama că nu o afectase faptul că aruncase băutură pe ea, ci gândul că urma să renunţe la ea după tot ce se întâmplase între ei. Într-un timp atât de scurt, începuse să

creadă că exista o speranţă pentru ei. Vorbiseră, mutaseră mobila, comunicaseră pentru a-i oferi lui Beth o noapte memorabilă. Fusese blând cu Claire. Generos. O făcuse să îl dorească.

— Te urăsc! rosti ea.

— Ştiu.

Apoi el făcu un gest ciudat. Îi atinse bucla de păr, cea care nu stătea niciodată prinsă, cea care mereu se juca pe cicatricea ei, şi o dădu delicat după ureche.

— Ştiu, repetă el, după care linse lichidul de culoarea chihlimbarului de pe sânii ei.

Fierbinţeala se învârtea prin ea, odată cu mişcarea limbii lui catifelate ce se plimba pe pielea ei. Genunchii i se înmuiară şi, dacă braţul lui Westcliffe n-ar fi fost prins în jurul taliei ei, era sigură că s-ar fi făcut de ruşine, căzând pe podea. De ce făcea el asta, iar ea de ce-şi dorea ca el să nu se oprească?

Cuvintele lui îi răsunau în mine: „Ce ai trăit înainte a fost sărutul unui băiat. Acesta este sărutul unui bărbat”.

O lăsase cu o dorinţă arzătoare după acel sărut fierbinte pe care i-l dăduse, însă îi oferise numai o probă. Focul, furia, pasiunea din el de care se temuse mereu, atunci când erau eliberate, o răvăşeau în moduri pe care nu şi le imaginase niciodată. Nu crezuse că un trup, un suflet şi chiar o inimă ar putea simţi aşa ceva.

În prima noapte, îi arătase ce putea stârni cu o simplă atingere de deget. Iar acum, descoperea atingerea catifelată a limbii lui. Dar se săturase de degustări. Claire voia tot meniul.

Westcliffe râsese de ce spusese ea mai devreme despre dragoste, însă cum era posibil ca un om să fie cuprins de o asemenea dorinţă, oferind şi primind, şi să nu existe niciun pic de dragoste?

Asta nu era numai dorinţă carnală… Dar, dacă era, ea voia mai mult.

În cele din urmă, el se opri, iar când îşi înălţă încet capul, ea gustă whisky-ul de pe bărbia lui. Era mai gustos, aroma fiind mai intensă datorită pielii lui sărate.

El o privi mult timp, însă Claire nu ştia exact ce căuta. Când îi dădu drumul, ea căzu pe scaun, iritată de abilitatea lui de a o lăsa fără vlagă, în timp ce el părea să capete putere din confruntările lor.

— Vom continua discuţia după ce se termină sezonul, spuse scurt, punându-şi armura la loc şi ţinând emoţiile în frâu.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

Uitându-se în jos, Claire îşi dădu seama că el lăsase în urmă o picătură. Îi veni să-l cheme înapoi ca s-o vadă. În schimb, se ghemui pe scaun şi se uită în întunericul grădinii.

Nu voia să divorţeze. Westcliffe vorbise despre asta de parcă ar fi fost o chestiune simplă, însă era costisitoare şi scandaloasă. Auzise de un singur cuplu căruia îi fusese acordat divorţul, iar femeia se mutase în Franţa ca să scape de umilinţă. În plus, nu voia ca acest mariaj să se termine.

Poate că era mândră, nedorind să fie dată la o parte atât de uşor pentru altă femeie. Dar era mai mult de atât. În ultimul timp, începuse să afle lucruri despre bărbatul cu care se căsătorise şi nu putea nega că era fascinată de el. Voia să îl cunoască cât de mult îşi putea cunoaşte o femeie soţul.

Chiar dacă asta ar fi însemnat că ea era cea care trebuia să seducă.

*

El nu îşi dorea soţia!

La naiba, nu o voia! Dar se gândea numai la ea.

Westcliffe se aşeză într-un colţ întunecat de la Dodger’s, bând whisky-ul aproape la fel de repede cum îi era turnat. Intenţionase să meargă la Anne, dar ajunsese acolo. Mirosul trandafirilor plutea în jurul lui şi nu voia să îl înlocuiască cu aroma de liliac. Ce gând absurd!

Cu toate astea, era acolo. Claire era în mintea lui şi nu ar fi fost corect faţă de Anne să o caute în aceste circumstanţe.

De ce băuse de pe pielea lui Claire mai devreme?

Din cauza focului din ochii ei. Îl văzuse destul de des înainte să se căsătorească, atunci când se certa cu Stephen. Acel foc îl intriga. Fusese cu totul absent în ziua nunţii lor, de parcă, atunci când îi luase numele, Claire îşi pierduse esenţa.

Însă în acea seară, entuziasmul lui Beth la balul acela blestemat făcuse ca un dram de vinovăţie să i se strecoare în conştiinţă. Ar fi fost un lucru aşa îngrozitor să îi dea voie lui Claire să aibă un sezon? Nu văzuse rostul. Ea îi fusese promisă înainte să se nască. Nu avea nevoie de un peţitor. Chiar şi Ainsley fusese de acord că nu avea nimic de câştigat dacă evita inevitabilul. Deşi, privind în urmă, poate că fratele lui pur şi simplu se săturase să îi tot dea bani lui Westcliffe. Sau, nefiind interesat de căsătorie, considera balurile o pierdere de timp.

Claire fusese atât de frumoasă în acea seară! Se bucurase că nu se schimbase de rochie când venise mai târziu în bibliotecă. Îi plăcuse să se uite la ea, până când începuse să vorbească despre Anne. Când Claire aruncase cu whisky în el…

Râse încet. Reacţionase fără să gândească. Ce gentleman aruncă băutura într-o femeie? Ce fel de gentleman se răzbună?

Trebuia să-şi ceară scuze. Poate reuşea să o convingă că se scuzase când o ştersese cu limba, însă fiecare atingere îi făcuse trupul să se întărească. Faptul că reuşise să plece era o dovadă a hotărârii lui.

Fusese surprins de furia ei când menţionase divorţul. Da, era ultima variantă, însă câţi ani mai trebuiau să trăiască separat ca să admită că nu aveau să locuiască împreună niciodată? Credea că ea avea să îşi dorească sfârşitul mariajului lor. Era destul de tânără, iar după ce se termina totul, încă putea să se căsătorească. Cu siguranţă, îşi dorea pe cineva cu care să îşi petreacă nopţile.

Da, divorţul avea să fie învăluit în scandaluri. Acest lucru era imposibil de evitat. Însă deja erau ţinta bârfelor, pentru că el locuia în Londra, iar ea stătea la moşie. Cel

puţin sfârşitul căsătoriei avea să pună capăt bârfelor.

La început, nu avea să fie uşor, dar... Ei bine, în ultimul timp nimic nu părea să fie uşor.

Capitolul 13

Florile începură să sosească în prima parte a zilei, în timpul micului dejun. De la şase gentlemani. Beth era pur şi simplu extaziată.

Claire îi aruncă lui Westcliffe o privire întrebătoare. El pur şi simplu ridică din umeri, sperând că ea înţelegea că nu avea nimic de-a face cu ce se întâmpla. Ştia că, atunci când un gentleman era interesat de o lady, îşi exprima interesul trimiţându-i flori. Şi el trimisese flori altor femei, niciodată soţiei lui.

În timp ce Beth se ridica de la masă ca să primească fiecare buchet, Westcliffe se foia în scaun. Graba lui de a se căsători îi negase lui Claire această bucurie, asigurarea că era dorită.

Nu intenţionase să fie crud, însă acest lucru era un alt cui înfipt în coşciugul vinovăţiei sale.

Claire păru să se bucure de flori la fel de mult ca sora ei, însă, când atinse părul lui Beth şi o îmbrăţişă, Westcliffe îşi dădu seama că o bucura faptul că sora ei atrăsese atenţia mai multor gentlemani.

Era fericită pentru sora ei şi deoarece Beth era extaziată.

Îşi dădu seama cu întristare că el nu simţise niciodată asta pentru succesele fraţilor lui, niciodată nu se bucurase de realizările lor. Mai degrabă ura libertatea lui Stephen, care nu avea responsabilităţi care să-l tragă în jos, şi poziţia şi averea lui Ainsley, pe care le primise fără să facă vreun efort.

Claire îşi iubea sora cu adevărat, voia ca aceasta să aibă tot ce îi oferea bucurie. Iar în acel moment, era un buchet de trandafiri. Doar o bestie nu ar fi ştiut că un

gentleman îi trimite trandafiri unei femei ca semn al afecţiunii lui.

Westcliffe se simţi ca o bestie.

— Beth, vino să termini micul dejun, spuse Claire.

— Nu-mi mai e foame. Îţi vine să crezi câte flori mi-au fost trimise? Unde să le punem pe toate?

— Nu o să avem probleme în a le găsi locul potrivit, dar trebuie să mănânci.

— O să fac o listă cu cine mi-a trimis flori şi o să scriu tot ce îmi amintesc despre el.

Spunând asta, ieşi din cameră. Westcliffe nu crezu că Beth văzuse zâmbetul indulgent al surorii ei.

— Eşti sigur că nu eşti responsabil pentru avalanşa asta de flori? întrebă ea.

— Cu siguranţă nu, nu mi-aş putea permite aşa ceva. Îşi drese gâtul şi începu să amestece în ceai, un gest fără sens din moment ce nu pusese nici zahăr, nici lapte. Cel puţin nu de vreo trei sau patru ani.

Privirea ei o surprinse pe a lui, iar Westcliffe citi întrebarea în ochii ei. Deşi era greu pentru el, se auzi mărturisind:

— Fiecare ban pe care l-am cheltuit era de la Ainsley.

Ea privi repede în jos, însă nu înainte ca el să vadă în ochii ei înţelegerea şi compasiunea. Era motivul pentru care nu spusese niciodată nimic. Nu era sigur care îi displăcea mai mult.

Când se uită din nou la el, ea îşi controlă expresia feţei.

„Da, draga mea, o să ştiu mereu ce gândeşti”.

— Acesta e motivul pentru care zestrea mea era atât de importantă, motivul pentru care nu ai anulat căsătoria imediat după… Clătină din cap, ca şi cum cuvintele ar fi fost prea dureroase. Încep să înţeleg mai bine cum te-ai simţit. Cu greu pot suporta gândul că aseară ai mers la ea…

— Nu am făcut asta.

Gura ei se deschise încet.

— Am fost la club, adăugă el. M-am îmbătat. Sincer să fiu, am vizitat-o o singură dată din noaptea în care am stat

amândoi jos în bibliotecă. Şi atunci doar pentru cină.

— De ce?

Westcliffe clătină din cap.

— Nu ştiu. Scuzele tale, sinceritatea ta… Mi s-a părut greşit să continui ca şi cum tu nu ai fi fost aici.

Era şi mai greu să continue cu ea acolo, prezenţa ei aducându-i aminte în mod constant că avea o soţie. Întotdeauna plănuise să-şi onoreze jurămintele. Ştia că tatăl lui nu o făcuse, iar mama lui suferise din cauza asta.

— Mulţumesc, spuse ea încet.

— Pentru ce?

— Pentru că ai avut grijă de sentimentele mele. O să fie mai uşor să stau aici, să continui.

— Nu mă înţelege greşit, Claire. Încă vreau să divorţăm.

— Nu înainte de a se termina sezonul. Cu cât sunt mai puţine bârfe despre noi, cu atât Beth are mai multe şanse să-şi găsească un partener.

— Dumnezeule! Bârfele ar putea să înflorească, şi ea şi-ar putea găsi un soţ. Nu ai văzut florile?

Claire râse.

— Într-adevăr, începutul e promiţător. Ce ai spune să mergem la grădinile Cremorne în seara asta? Ar fi bine pentru Beth să fie văzută în lume.

El îşi înclină uşor capul.

— Presupun că vrei să mergem devreme, înainte de sosirea oamenilor cu reputaţie proastă.

— O să mergem foarte devreme. Îi aruncă un zâmbet pus pe şotii. Dar poate că o să stăm până târziu.

— Nu trebuie să facem asta dacă vrei să se căsătorească. Reputaţiile sunt distruse odată cu trecerea orelor.

— Atunci vom încerca să nu stăm mai mult decât e prudent.

*

Anne se bosumflă. Nu era prima oară când o vedea

aşa. Prima dată îl abordase în urmă cu aproape doi ani, dorindu-l ca amant. Însă în acea perioadă, ea era căsătorită cu fiul cel mic al unui conte. Ştiind ce înseamnă pentru un bărbat să-şi găsească soţia cu altcineva, nu putu avea o aventură cu o femeie căsătorită. Apoi soţul ei se îmbolnăvi şi muri. Fusese partenera lui Westcliffe în ultimele şase luni, după ce terminase cu doliul.

— Am aşteptat o jumătate de noapte sosirea ta, spuse ea caustic. Presupun că o să mi te alături la cină diseară.

Niciodată nu o considerase atât de neatrăgătoare. Înainte, îi tolerase micile crize, considerând că erau dreptul unei femei. Doar fusese martorul multor asemenea momente din partea mamei lui în copilărie.

Însă în acea zi, Anne părea meschină. Rece. Se gândi la Claire, cum aruncase cu whisky pe el. Furia trebuia să fie însoţită de foc. Putea face faţă acestui lucru. Însă răceala… Niciodată nu-şi dăduse seama cât de tare îi displăcea.

— Din păcate, îmi duc soţia şi pe sora ei la grădinile Cremorne. Anne se întinse pe canapea, uitându-se pe fereastră cu atâta intensitate, încât Westcliffe fu surprins că geamul nu se sparse.

— Ai venit să mă vezi numai o dată de când uşuratica ta de soţie…

— Claire nu e o uşuratică.

— A fost în pat cu fratele tău. Nu-mi spune că ai iertat-o!

— Asta nu e treaba ta, Anne.

— Nu mă descurc bine singură, Westcliffe.

Încercă să nu-şi compare soţia, care avusese trei ani de singurătate, cu această femeie. Claire nu se plânsese niciodată, deşi ar fi avut dreptul s-o facă.

— Cu cât se căsătoreşte sora ei mai repede, cu atât mai rapid vor reveni lucrurile la normal, spuse el, nedorind să recunoască că poate nu mai voia ca lucrurile să revină la normal.

— La normal? Se ridică de pe canapea cu o siguranţă de sine care se vedea în fiecare mişcare. I-ai spus că vrei să divorţezi?

De ce îl enerva faptul că era furioasă? Anne avea dreptul să fie. Era amanta lui, însă acea vară nu era ce sperase ea că avea să fie. Westcliffe ştia asta. Ştia că era nevoie de toleranţă. Încă.

— Da, spuse el.

Anne se dădu în spate – din cauza surprinderii, presupuse el.

— Ce a spus?

Vocea ei era din nou blândă, dulce.

Westcliffe se apropie de fereastră şi se uită afară.

— Se teme de scandal.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte.

— Înainte era un copil.

Fu surprins de cât de uşor îi luă apărarea lui Claire.

— Nu pot să cred că îi scuzi comportamentul!

El se întoarse.

— Nu, nu i-l scuz. Dar, până când nu se rezolvă problema cu sora ei şi nu mă ocup de încheierea căsătoriei mele, cred că e mai bine să nu te mai vizitez.

— Crezi că o să te aştept cu sufletul la gură?

— Mă aştept să înţelegi cât de dificil e totul şi că e nevoie de toată atenţia mea ca să pot duce totul la bun sfârşit.

Se apropie de ea, o privi plin de dorinţă şi îi atinse uşor obrazul.

— Anne, o să fim împreună în curând, îţi promit!

— Nu cred că înţelegi cât de mult te doresc. Mi-e dor de ce aveam. Mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor.

O luă în braţe şi o strânse. Înainte, simţea mereu fiori de dorinţă. Era ciudat că în acea clipă simţea doar că voia să plece.

Capitolul 14

Claire auzise de grădinile Cremorne, dar nu le vizitase

niciodată. Tatăl ei nu fusese niciodată dornic să le arate fiicelor lui împrejurimile Londrei. Iar mătuşa care o crescuse după moartea mamei ei nu era încântată de mersul pe jos. O dureau încheieturile. Iar grădinile erau făcute pentru a te plimba prin ele.

Se pregătise cu grijă pentru seară, alegând o rochie mai puţin decoltată decât cea purtată cu o noapte înainte, dar tot avea o croială puţin adâncă. Beth se îmbrăcase mai simplu, dar era încă necăsătorită, în timp ce Claire era o femeie măritată, una hotărâtă să îi atragă atenţia soţului ei. În acea clipă, se plimbau braţ la braţ.

— Dacă vezi un gentleman care i s-ar potrivi lui Beth, presupun că le vei face prezentarea, şopti Claire.

— Niciun gentleman pe care îl cunosc nu ar fi potrivit.

Purta o jachetă de un roşu-închis şi pantaloni gri. Faptul că era văzută cu el îi aducea lui Claire mândrie şi plăcere. Westcliffe se plimba prin grădini cu atâta încredere! Nu-şi amintea să fi avut această atitudine în tinereţe, poate din pricină că întotdeauna fusese în umbra lui Ainsley. Însă nu şi l-ar fi putut imagina pe Ainsley purtându-se cu superioritate faţă de fratele lui.

Însă şi-l putea imagina pe Westcliffe urând să îi ceară fratelui lui mic orice lucru, oricât de neînsemnat ar fi fost. Se gândise numai ce însemnase căsătoria pentru ea, nu luase în considerare ce însemnase pentru el. El câştigase un anumit grad de libertate, poate absolută, să fie pe picioarele lui.

Iar la doar câteva ore după ce îşi asumase responsabilitatea unei soţii şi voia să îşi asume responsabilităţile care veneau odată cu această poziţie, o găsise în braţele fratelui lui mai mic. Atunci Claire se gândise numai la propriile ei spaime şi nevoi. Cât de puţine ştia despre Westcliffe şi cât de multe afla!

Trebuia să vină la Londra mai devreme. Nu trebuia să accepte docilă ordinul lui, să rămână la moşie.

— Pot să-mi iau nişte limonadă? întrebă Beth, întinzând mâna ca un copil, înainte să primească un răspuns.

Westcliffe se uită la Claire.

— Tu vrei?

— Nu, mulţumesc.

Westcliffe scoase o monedă din buzunar şi i-o dădu lui Beth, care ţopăi uşor către masa unde erau vândute băuturile.

— Nu cred că am fost vreodată atât de tânără, spuse Claire.

— Ai fost.

Se uită întrebătoare la Westcliffe. Maxilarul lui se încordă, ca şi cum şi-ar fi dorit să nu fi spus nimic.

— Când am fost? întrebă ea blând.

El clătină din cap, ca şi cum n-ar fi avut un răspuns, după care spuse:

— Aveai 15 ani când mi-am dat seama că puteai merge. Întotdeauna îl urmăreai pe Stephen, alergai după sora ta, săreai peste flori…

— Dansam, spuse ea arogant.

El ridică o sprânceană, iar ea se bucură de acel moment de tachinare dintre ei. În ciuda faptului că el spunea că vrea divorţul, Claire spera că avea să se răzgândească.

— Cum ai observat toate astea? Erai în preajmă atât de rar!

— Eram destul de des.

— De ce nu ni te alături?

— Eram cel mai mare. Joaca nu era pentru mine. Tata nu a fost cu noi mult timp, dar m-a învăţat că rangul meu vine cu o mare responsabilitate. Nu trebuia să fac niciodată ceva ce ar fi lăsat impresia că nu merit titlul pe care îl voi moşteni într-o zi şi titlul cu care m-am născut. L-am invidiat pe Stephen pentru libertatea lui de a se juca – de a se juca cu tine. Aveai cel mai uimitor râs. Dintr-odată, păru că se simte stânjenit. Nu i-aş fi dat surorii tale o monedă dacă aş fi ştiut că îi va lua atât de mult să cumpere o limonadă.

Claire nu ştia ce să spună. Cuvintele lui o flatau. Cu siguranţă, Westcliffe se aşteptase ca, odată ce erau căsătoriţi, râsul ei să îi umple casa.

— Nu ştiam, spuse ea, devastată de tot ce îi dezvăluise el. Nu ştiam că te uiţi, nu ştiam… nu te ştiam pe tine.

Înainte ca el să poată răspunde – dacă ar fi putut să răspundă –, se întoarse Beth.

— Arătaţi atât de melancolici! Jur că sunteţi cele mai plictisitoare fiinţe. Hai să ne distrăm!

Îi conduse, ca şi cum ar fi fost liderul unei parade.

Westcliffe păru să considere conversaţia terminată, poate chiar uitată. Însă Claire voia să-şi amintească de acel moment. Îl strânse de braţ, iar când se uită la ea, îi aruncă un zâmbet discret.

— Dacă o să mai vrei să auzi râsul acela, ar trebui să ştii că mă gâdil foarte uşor. Din păcate, într-un singur loc. Mă întreb dacă vei avea noroc să-l găseşti.

Înainte ca el să poată răspunde, ea îi dădu drumul la braţ şi se grăbi să o prindă din urmă pe sora ei, luând-o de mână şi mergând ca pe vremea când erau mici. Când se uită în urmă, îl văzu pe Westcliffe stând ca o statuie în mijlocul drumului, uitându-se la ea. Nu îi putea interpreta expresia, dar spera că-i dăduse ceva la care să se gândească.

Westcliffe o studia pe Claire în umbrele din întuneric, când primele artificii umplură cerul. Oricine s-ar fi uitat ar fi putut crede că avea bucuria unui copil, însă nu era nimic copilăresc la ea. Se maturizase de când o luase de soţie.

Văzu plăcere în expresia ei, plăcerea unei femei, şi se întrebă dacă aceeaşi plăcere îi umplea faţa când era satisfăcută, după ce făcea dragoste. Îşi aminti cum arătase când o sărutase, în noaptea când o găsise aranjând mobila. Sedusă şi răvăşitoare, ca o femeie căreia i se treziseră simţurile. Cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată fusese să iasă din acea cameră.

Nu avea să o ducă în pat. Nu voia să caute locul unde se gâdila. Nu avea să facă asta.

Ea îl făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă – o emoţie delicată, care îl putea distruge dacă nu era reciprocă. Anne era o alegere mult mai bună. Ochii ei nu se

umpleau de lacrimi niciodată din cauza unor cadouri. Nu zâmbea când el ajuta pe cineva. Flirturile ei nu aveau nicio urmă de inocenţă. Furia ei nu stârnea dorinţă în el.

Nu avea un loc în care se gâdila. Era mai sigură. Dacă l-ar fi părăsit, dacă ar fi găsit-o cu alt bărbat...

Ar fi fost furios. Poate chiar l-ar fi lovit pe individ. Însă ar fi plecat foarte uşor şi nu s-ar fi uitat înapoi. Nu şi-ar fi pus la bătaie inima şi sufletul.

Din momentul în care o lăsase pe Claire la Lyons Place, se uitase mereu în urmă. Acesta era motivul pentru care avusese multe amante. Ca s-o uite, ca să înlocuiască speranţa de fericire pe care şi-o pusese în ea.

Iar acum ea era acolo, seducându-l cu zâmbetele ei, cu râsul şi cu flirtul. Până şi furia ei îl atrăgea. Avea dreptul să îşi facă de cap cu ea în pat. Încă era soţia lui. Dar, odată ce ar fi făcut asta, ea ar fi devenit un bun stricat. Ce bărbat ar mai fi vrut-o? În urmă cu trei ani, nu i-ar fi păsat. Nici măcar în urmă cu o lună nu i-ar fi păsat. S-ar fi gândit că ea merita să sufere.

Însă acum voia să o protejeze de bârfe, de scandal şi de el însuşi, un bărbat care nu putea iubi.

Când îşi dădu seama că sora ei era fermecată de spectacolul de culori care umplea cerul, Claire se strecură până ce ajunse lângă el. Punându-şi mâna pe braţul lui, îl trase departe de mulţime, ca să fie singuri în întuneric.

— Mulţumesc că ne-ai adus. Beth a fost dezamăgită fiindcă Greenwood nu a venit în vizită azi. Cred că ieşirea asta a fost remediul perfect pentru melancolia ei.

Ridicându-se pe vârful picioarelor, îl sărută aproape de colţul gurii. Westcliffe avu nevoie de toată hotărârea de care era în stare pentru a rămâne nemişcat şi a nu-i lua cu asalt gura, pentru a-i da sărutul înflăcărat pe care i-l cerea corpul.

— Te-ai simţit bine în seara asta? întrebă ea.

În mod ciudat, chiar se simţise. Nu fusese în grădini când erau persoane decente în preajmă. Era mult mai distractiv mai târziu sau cel puţin aşa i se păruse în tinereţe. Dumnezeule, îşi dădu seama că îmbătrânea

pentru că îi plăceau rochiile modeste la fel de mult precum cele indecente.

Sau poate că nu era vorba neapărat de rochie, ci de femeia care o purta. Nu era la fel de decoltată ca rochia de bal pe care o purtase Claire în noaptea balului, însă era la fel de ispititoare. Poate pentru că limba lui ştia exact cât de mătăsoasă era pielea ei.

Nu, nu mai era o fetiţă. Se vedea în modul în care stătea în faţa lui şi îl provoca, nu ştia încă la ce anume. Poate să o sărute. Ori să o ducă şi mai adânc în umbre. Era tentat.

Sute de lumini albe străluciră pe cer, iar datorită lor, Westcliffe văzu firele rebele de păr care întotdeauna scăpau din agrafe sau din piepteni. Le aranjă la loc.

Un alt foc de artificii, urmat de o bubuitură…

Westcliffe simţi o durere intensă în braţ.

— La naiba!

Apucându-şi braţul, simţi o fierbinţeală ce i se întindea spre degete.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Dumnezeule, cred că am fost împuşcat!

Fusese împuşcat.

Bănuiala lui fu confirmată doar când ajunseră acasă, pentru că bărbatul încăpăţânat nu o lăsase pe Claire să se uite la braţul lui. O lăsase doar să-i lege batista în jurul rănii, oricât de puţin ar fi ajutat asta.

După ce se uită la mulţime, se hotărî că era prea întuneric şi că se afla prea multă lume acolo ca să înceapă să îl caute pe cel care ar fi tras cu pistolul. Le spuse doamnelor să stea aproape de el în timp ce se îndreptau spre trăsură, după care se decise că apropierea lui le punea în pericol şi le spuse să o ia înainte.

Beth se plânse încontinuu pentru că plecau înainte ca focurile de artificii să se termine, însă Claire nu-i spuse motivul plecării în grabă, pentru că nu vru s-o îngrijoreze. Ea însă era împietrită. Nu ştia cum reuşea să mai meargă. Se uită înapoi la Westcliffe, spunându-i să se grăbească, fiind prinsă între grija pentru sora ei şi dorinţa de a merge

la el şi de a-l proteja.

Abia când ajunseră în casă, Claire îi spuse lui Beth ce se întâmplase, dar numai pentru că fu nevoie ca sora ei să se retragă în dormitor, în timp ce ea îşi îngrijea soţul. Beth fu cât pe ce să leşine, însă Claire o scutură şi îi spuse să se controleze. Nu avea timp să se ocupe de drame. Trebuia să vadă cum se simţea Westcliffe.

El îşi chemă imediat servitorul şi se retrase în dormitor. După ce o linişti pe Beth, se duse la el în dormitor. Era cu bustul gol şi stătea pe un scaun, în timp ce Mathers îi îngrijea rana de pe braţ.

Westcliffe se uită la ea ca şi cum ar fi meritat la fel de multă atenţie ca o gâză care îi intrase pe proprietate.

— E doar o zgârietură. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Du-te la culcare!

— Nu am de ce să-mi fac griji? Cineva încearcă să te omoare…

— Nu ştim asta.

— De ce te-ar împuşca?

— Nici măcar nu ştim că trăgea în mine. Pur şi simplu, s-a întâmplat ca eu să fiu cel lovit.

— Nimeni nu a auzit nimic din cauza artificiilor, iar dacă ar fi auzit cineva, s-ar fi gândit că era zgomotul spectacolului, speculă ea. Acoperirea perfectă. Însă tot nu avea sens să vrea cineva să te omoare.

Se apropie şi luă pânza din mâinile servitorului.

— Ar trebui să trimitem după un doctor.

— E doar o rană.

Westcliffe îi luă pânza din mână şi o apăsă pe rană.

Claire luă altă bucată.

— Ar trebui să o văd. Sunt soţia ta.

— O să te murdăreşti de sânge pe rochie.

— Deja am sânge pe mine.

El se uită la ea, o privi cu adevărat. Îngrijorarea care îi străluci pentru un moment în ochi era mai profundă decât orice văzuse ea vreodată. Ştia că Westcliffe era un bărbat care dădea dovadă de emoţii puternice, îi văzuse furia şi pasiunea când era alimentată de mânie sau băutură, însă

ce se întâmpla în acea clipă era altceva. Claire îşi dădu seama că soţul ei era capabil de mai multe emoţii puternice decât îşi imaginase.

Luându-i pânza din mână, Westcliffe se ridică uşor în picioare şi începu să şteargă sângele de pe pieptul ei. Fiecare atingere era atât de delicată, însă mâna lui era mai mare decât pânza, iar marginea ei îi mângâia pielea. Claire se gândi că era o femeie slabă, vicioasă pentru că era atât de distrasă de atingerea lui într-un moment ca acela, când braţul lui sângera – sau sângerase. Se părea că rana se închisese. Chiar şi aşa, tot trebuia bandajată. Voia să se ocupe de asta imediat, odată ce el avea să termine ce făcea.

Ea văzuse pieptul şi înainte, însă numai în umbră, de la distanţă sau printr-o cămaşă desfăcută. Era minunat în lumină, fără cămaşă. Ferm şi cu muşchi. Se întrebă ce făcea ca să se menţină într-o asemenea formă. Avea o zonă cu păr care se îngusta şi dispărea sub talia pantalonilor. Pantaloni în care observă o parte mai bombată şi îţi dădu seama că şi el era afectat de faptul că o atingea, la fel cum şi ea era pătrunsă de atingerea lui.

Îşi ridică privirea spre el, tulburată de intensitatea cu care se concentra, de parcă nu ar fi permis nici unui strop de sânge să rămână pe pielea ei. Atingerea lui era atât de neaşteptată, atât de delicioasă!

Făcându-şi curaj, îşi puse mâna pe pieptul lui, surprinsă de felul în care firele de păr se înfăşurară în jurul degetelor ei, de parcă ar fi vrut să le ţină acolo pentru totdeauna.

Se întristă când el se opri.

— Deja avem un obicei mai degrabă imoral, pentru că iar trebuie să te curăţ. Recunosc că preferam whisky-ul.

— Cum poţi fi atât de calm? întrebă ea.

— Ce aş câştiga dacă aş fi altfel?

— Cel puţin m-ar face să mă simt bine dacă aş şti că eşti furios sau scandalizat.

— Eram înainte să vii tu şi să-mi distragi atenţia.

Făcu un pas înapoi.

— Lasă-mă să-ţi bandajez rana, îl îndemnă ea.

— Servitorul meu poate să o facă.

— Pare să fi dispărut.

Servitorii erau instruiţi în privinţa asta. Nu se aşteptau ca Westcliffe să comenteze. Pur şi simplu luă pânza pe care servitorul o lăsase deoparte şi începu să-i bandajeze braţul. Claire simţi mirosul dulce de transpiraţie. Poate că până la urmă chiar era om, având în vedere că transpirase şi nu fusese complet calm.

— De ce îţi faci griji, contesă?

Îşi ridică privirea spre el. Ce întreba, de fapt?

Îi mângâie faţa cu mâna lui mare.

— Dacă aş muri, multe dintre problemele tale ar fi rezolvate. Fără divorţ, fără scandal.

— Idiotule! Chiar crezi că aş prefera să fii mort?

Înainte ca Westcliffe să răspundă, convinsă că ar fi zis ceva mai ridicol decât spusese deja, se ridică pe vârfuri şi îi acoperi gura cu a ei. Nu ştia de unde găsise curajul să facă asta şi se aştepta ca el să o refuze.

Însă o cuprinse cu un braţ şi o ridică puţin mai sus, în timp ce gura lui începu să o devoreze pe a ei. Ea îşi plimbă mâinile prin părul lui, apăsându-se de el până când sânii i se lipiră de pieptul lui.

Dumnezeule, voia să simtă fiecare parte din el, voia libertatea de a-şi plimba mâinile pe toată pielea lui. Voia ca în seara aceea el să îi dea ceea ce nu trăise niciodată, voia să simtă.

În mai puţin de o secundă, într-o bătaie a inimii, totul putea fi pierdut. Totul, pentru că îi fusese prea frică să dea o şansă relaţiei lor. Pentru că se uitase la Stephen şi văzuse ceva familiar şi nu fusese destul de curajoasă să descopere necunoscutul.

Nu ştia sigur când începuse să-i pese de acest bărbat. Poate când simţise durerea pe care i-o provocaseră acţiunile ei egoiste. Poate când îl zărise plimbându-se singur, numai cu câinele, prin mlaştini. Poate când o primise pe sora ei în casa lui. Poate când văzuse tandreţea ascunsă în spatele unei faţade încruntate. Nu se putea

gândi la un singur moment, însă cumva toate momentele puse la un loc îi oferiseră o imagine despre cum putea fi viaţa ei. În acea seară, acest lucru aproape îi fusese luat.

Mormăitul lui i se răsfrângea în piept şi vibra prin al ei. Lui Claire îi căzu părul pe spate. Nici măcar nu simţise când el îi scosese agrafele, atât de pierdută era în senzaţiile pe care le avea. Sărutul lui era la fel de puternic ca al ei – cerea, insista, obliga plăcerea să se ridice şi să fie celebrată.

Depărtându-şi gura de a lui, îşi plimbă buzele pe gâtul lui, gustând sarea transpiraţiei lui. Insistă asupra zonei sensibile de la claviculă. Respirând greu, Westcliffe îşi lăsă capul în jos.

— Ar trebui să pleci.

Ea făcu un pas nesigur către el.

— Nu, vreau să se întâmple asta.

— Dacă te fac a mea... Dădu din cap. Nu ar fi drept faţă de tine ca apoi să înaintez divorţul.

— Nu vreau să divorţăm.

Westcliffe clătină din cap şi închise ochii.

— În seara asta, emoţiile sunt la cote maxime. Mâine-dimineaţă, o să rămână doar regretul.

— Te înşeli. Vreau.

— Eu, nu.

Lovi marmura cu palma, după care o cuprinse din nou.

— Eu, nu. Nu aşa, doar pentru că întâlnirea cu moartea ne-a făcut să vrem să ne simţim vii. Meriţi un bărbat care să te vrea pentru că eşti tu. Mi-a luat foarte mult să înţeleg asta.

— Şi nu eşti tu acel bărbat?

— Nu ştiu. Ce ştiu însă e că ar fi o greşeală să ne culcăm împreună în seara asta. Iar dacă nu pleci, exact asta o să se întâmple.

— Nu o să plec.

— Fie.

Westcliffe se întoarse. Agonia de pe faţa lui aproape o îngenunche. Apoi trecu pe lângă ea, ieşind din cameră şi

lăsând-o în urmă.

Capitolul 15

Onorabilul Stephen Lyons îşi dorea să fi fost mort. Oricum stătea, i se părea că o să-i explodeze capul într-o mie de bucăţi. Camera avea mirosul de mosc al unei partide reuşite de sex. Ca un orb, căută printre cearşafuri fundul dezgolit al minunatei domnişoare cu care petrecuse noaptea, însă aceasta se părea că deja plecase. Nu conta. Trebuia să se prezinte la Biroul de Război în acea dimineaţă. Se întrebă cât era ceasul.

Cu ochii mici, se întoarse să-şi ia ceasul şi văzu un bărbat care stătea în umbră. Se ridică imediat când zări vizitatorul neaşteptat, după care se apucă de cap, în timp ce durerea trecea prin el.

— La naiba! Ce faci aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, puiule, spuse Ainsley. Ar trebui să fii în India.

— La naiba cu tine! Ţi-am spus să nu îmi mai zici aşa.

— Dar ţi se potriveşte. Se uită la camera neîngrijită. Nu-ţi invidiez locuinţa.

— E temporară.

Era doar un loc unde stătea când avea puţin timp liber. Aruncând cearşafurile, fără să îşi facă griji din cauza goliciunii, se dădu jos din pat şi se îndreptă către lavoar. Avea un comportament arogant, pentru care era bine cunoscut şi care îi scotea din pepeni pe fraţii lui – fraţi care aveau singurul lucru pe care el nu-l putea obţine vreodată: un titlu. Ura puterea şi influenţa lor. Spălându-se cu apă rece pe faţă, tremură şi se întinse după prosop. Se aşeză apoi pe pat şi îşi trase cearşaful peste şolduri.

— Cum m-ai găsit?

— Am metodele mele.

— Mereu am bănuit că eşti mai mult decât ce se vede la suprafaţă. De ce ai simţit nevoia să mă cauţi? Nu ţi-am

frecventat cercurile.

De fapt, am încercat din greu să nu atrag atenţia asupra mea. Aşa că de ce ai făcut efortul acesta?

— Westcliffe a fost împuşcat.

— Dumnezeule, acum eu sunt conte?

Îşi dorise titlul de foarte mult timp, dar nu se aşteptase să-l obţină. Nu-şi dorise să plătească preţul acesta pentru el. Dumnezeule! Dădu din cap.

— De ce l-ar omorî cineva? A fost un accident la vânătoare?

— Nu am spus că e mort.

Se uită la fratele lui, care îl examina cu acei ochi verzi tăioşi. Cunoştea femei care cumpăraseră smaralde doar pentru că se asortau cu nuanţa ochilor lui Ainsley. Femei care se gudurau pe lângă fratele lui încă din adolescenţă.

— Chiar ai fost luat prin surprindere, spuse Ainsley încet.

— Bineînţeles. Nu se întâmplă în fiecare zi ca… La naiba! Eşti aici deoarece crezi că eu am făcut-o.

— Mi-a trecut acest gând prin minte.

— De ce aş face aşa ceva?

— Cum ai spus şi tu. Pentru titlu.

— E fratele meu.

— I-ai pus coame.

Oftă adânc.

— Nu a fost aşa.

— I-ai lăsat pe toţi să creadă că aşa a fost. Explică-mi!

Îşi dorea să nu-l mai doară capul, să plece fratele lui, voia ca femeia să fi rămas.

Ainsley se lăsă pe vine, punându-şi coatele pe coapse şi îşi împreună mâinile. În ciuda faptului că era cel mai mic dintre fraţi, întotdeauna lăsase impresia că era bătrânul familiei. Avea cel mai prestigios titlu, moştenirea familiei şi avere. Îi dăduse lui Stephen o alocaţie generoasă până la acea întâmplare cu Claire.

— De ce ai făcut-o, Stephen? Nu aveai cum să crezi că familia îţi va ierta o astfel de trădare…

— Mama a făcut-o.

— Ea e motivul pentru care încă eşti în Anglia?

Era o întrebare retorică.

— E incredibil ce influenţă are! Nu aveam nici cea mai vagă idee.

— De *ce* ai făcut-o? insistă Ainsley.

Stephen oftă.

— Claire nu voia să se căsătorească. Era îngrozită de Westcliffe. Ca şi mine, să fiu sincer. Întotdeauna a fost atât de serios! Mă gândeam că, dacă o să mă prindă cu ea în pat, o să facă exact ce a făcut. O s-o exileze la moşia de la ţară. Avea nevoie disperată de zestrea ei, deci ştiam că nu va anula căsătoria. Când Claire urma să fie pregătită să-i fie soţie, îi putea explica ce s-a întâmplat de fapt.

— Şi chiar ai crezut că o va ierta?

— Aveam 21 de ani şi eram beat. Când sunt beat, cred în invincibilitatea şi înţelepciunea mea.

— Nu-mi vine să cred că ea a fost de acord cu aşa ceva.

— Tocmai împlinise 17 ani. Niciodată nu fusese la balurile din Londra. Nu era sofisticată. Şi eu… nu i-am spus tot.

Aisnley îl privi.

Stephen expiră adânc.

— Nu i-am spus că o să mă sui în pat lângă ea până în clipa în care am făcut-o. Dar ştiam că asta l-ar convinge pe Westcliffe că intenţiile mele nu erau onorabile.

— Te-a bătut până când nu ai mai ştiut de tine.

— Ştiu. Eram acolo. Am rămas cu o cicatrice pe bărbie şi cu una lângă ochi.

— Eşti un tont.

— O iubesc, Ainsley. Nu cu pasiune sau cu dorinţă, ci cu o puritate care nu îmi caracterizează experienţele cu alte femei. E un devotament frăţesc faţă de o soră. Întotdeauna a fost prietena mea, iar eu prietenul ei.

— De ce nu i-ai spus lui Westcliffe cum se simţea Claire?

— Nu m-ar fi ascultat. Întotdeauna a existat o tensiune între noi.

— Puteai să-mi spui mie.

— Eşti fratele meu mai mic.

— Idiotule! mormăi Ainsley.

— Privind în urmă, îmi dau seama că trebuia să fac asta.

Aisnley îl examină.

— E în Londra, să ştii.

— Claire?

Ainsley încuviinţă.

— Aşadar, situaţia dintre ea şi Westcliffe e bună?

— Nu chiar, dar nu e nici groaznică. Abia îşi putea lua ochii de la ea la balul de seara trecută.

Ainsley nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— Atunci poate că totul s-a terminat eu bine.

— Trebuie să stai departe de ea, puiule!

— Cu siguranţă. Vreau să fie fericită. Asta mi-am dorit mereu. Se încruntă. Cine crezi că l-a împuşcat? Şi, mai important, de ce?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

*

Râsul care se auzea dincolo de ferestre îi distrase atenţia lui Westcliffe. În mod normal, s-ar fi supărat că fusese întrerupt, însă acum era mai degrabă atras. Părea să transmită o strălucire care îi făcea biroul să pară mai puţin întunecat. Râsul dispăru, lăsând în urmă o tăcere care nu era la fel de apăsătoare ca înainte.

Abia când auzi trilul din nou îşi dădu seama că făcuse o pauză de la muncă şi că se rezemase de scaun, aşteptând să se audă din nou sunetul vesel. Niciodată nu adusese domnişoare, nici măcar pe Anne, la el acasă. Era doar un loc unde să îşi studieze conturile, să se gândească la investiţii, să facă afaceri cu doritorii. Un loc unde dormea, bea şi se gândea.

Însă totul era foarte diferit eu Claire în casă. Deşi nu se auzea numai râsul ei, era destul de sigur că îl recunoscuse pe al ei. Îi atingea o coardă sensibilă şi nu voia

ca acest lucru să se schimbe.

Ridicându-se de pe scaun, se apropie de fereastră şi se uită în grădină. Lord Greenwood sosise mai devreme. După zece minute destul de plictisitoare de stat în salon, ascultând ticăitul ceasului de pe raft şi răspunzând la întrebările ocazionale despre preferinţele literare, Claire sugeră să meargă în grădină pentru a se bucura de soare. Nu era surprins că prefera lumina soarelui.

Westcliffe se scuză spunând că trebuia să se ocupe de nişte treburi. Afaceri. Afacerile erau întotdeauna prioritatea lui. Fusese ordinul tatălui său. Chiar şi când avea 5 ani, Westcliffe pusese la suflet cuvintele tatălui său, hotărât să se ridice la nivelul aşteptărilor lui. Abia acum înţelegea că de atunci căutase aprobarea lui, dovada că era la fel de vrednic precum copilul care se bucura de tot devotamentul mamei lor.

Şi continuă să fie aşa. Află de la Ainsley că mama lor aranjase ca Stephen să nu părăsească Anglia, deşi, spre norocul lui, avea un alibi pentru noaptea în care Westcliffe fusese împuşcat. În cele două zile care trecuseră de atunci, el şi Ainsley făcuseră mai multe investigaţii, însă nu aflaseră nimic. Din câte ştia Westcliffe, nu avea niciun duşman. Dacă un văr voia titlul, trebuia să-i omoare şi pe Westcliffe, şi pe Stephen. Acest lucru părea puţin probabil.

Vorbiseră cu un inspector de la Scotland Yard, Sir James Swindler. Pe baza informaţiile pe care i le dăduseră, nu le putu spune decât să fie atenţi. Nimic nu indică faptul că vreo persoană l-ar fi vrut pe Westcliffe mort. Putea fi un accident.

Vreun tânăr care se jucase în zonă cu un pistol. Fără să deţină mai multe dovezi, inspectorul nu avea ce să facă şi, deşi avea reputaţia de a fi cel mai bun, nu-l putea ajuta. Iar Westcliffe nu avea de gând să se poarte ca şi cum viaţa i-ar fi fost în pericol.

Nu-i veni să creadă că avusese tăria să plece când Claire dorise să fie a lui, însă ar fi fost nedrept să facă dragoste cu ea, având în vedere că voia în continuare să încheie mariajul. Era o atitudine stranie, pentru că el nu

refuza plăcerea oferită de o femeie doritoare. Însă Claire merita să fie tratată cu mai mult respect. Deşi sugerase că se răzgândise, el nu o făcuse. Ea voia să evite scandalul. El dorea o soţie în care putea avea încredere. În privinţa ei, mereu avea îndoieli.

Claire ţinea în mână un ciocan de lemn. De la distanţă, îi putea vedea zâmbetul indulgent. Se părea că Beth nu reuşise să îşi ţină propriul ciocan cum trebuia, având în vedere că Lord Greenwood stătea în spatele ei, ghidându-i mâinile. Crochetul era ocazia perfectă pentru flirturi inocente, iar Greenwood era un bărbat care profita de astfel de momente.

Când Beth lovi stângace mingea, trimiţând-o departe de locul unde trebuia să ajungă, râsul lui Claire răsună tare, iar Westcliffe se uită din nou la ea. Se întrebă unde era locul unde se gâdila.

Era îmbrăcată simplu, fusta legănându-se în timp ce mergea să lovească mingea. Îşi imagină cum o înghesuia în spatele unui spalier, plimbându-şi mâinile pe glezna ei, degetele lui jucându-se în spatele genunchilor ei. Da, probabil acolo se gâdila. Sau era locul sensibil de mai sus ori pe interiorul coapselor.

Cum descoperise că avea un loc care o gâdila? Cine o învăţase? Poate Stephen? Furia îl copleşi odată cu acest gând, uitând de plăcerea care începuse să crească în el.

Nici nu-şi dăduse seama că se îndreptase spre uşă şi o deschisese până când ajunse pe terasă. Claire se dăduse la o parte, oferind cuplului un moment să discute despre strategie, cu toate că Westcliffe se îndoia că discuţia lor avea vreo legătură cu jocul. Zâmbetul lui Beth şi roşeaţa din obraji îi spuneau că Greenwood îi şoptise cuvinte dulci ca să o farmece.

Claire se uită peste umăr la Westcliffe, trimiţându-i o invitaţie din priviri. În mod normal, i-ar fi răspuns cu o simplă mişcare a capului şi s-ar fi întors în birou, asta dacă invitaţia nu s-ar fi transformat dintr-odată într-o provocare. Oricum avea nevoie să ia puţin aer proaspăt, aşa că se îndreptă spre ea ca şi cum nu avea nimic important de

făcut.

Însă, pe măsură ce se apropie, se întrebă dacă atingerea zonei de sub sânul stâng, care e mai aproape de inimă, ar face-o să chicotească. Însă nu voia ca ea să chicotească, ci să râdă. Un râs sănătos, bogat şi vibrant.

— Ce ştii despre Lord Greenwood? întrebă ea când Westcliffe era destul de aproape ca să-i poată vorbi încet, fără să fie auzită.

— Stă bine pe cal.

Ea râse. Sunetul care îl desfătase cu câteva minute mai devreme îl irită, pentru că fusese provocat de el şi nici măcar nu ştia ce făcuse.

— Am fost la o vânătoare de vulpi cu el, spuse scurt. E important să stai bine pe cal.

Râsul ei se domoli, însă zâmbetul i se mări până când ochii ei albaştri străluciră. Dacă ar fi fost noapte, ar fi concurat cu stelele.

— Asta nu îmi spune cum s-ar purta cu sora mea.

— Ba da, replică el, mai mult decât realizezi. Un bărbat care stă bine în şa fără doar şi poate ştie cum…

Vocea lui se pierdu înainte să termine gândul necuviincios: „Să călărească bine o lady”.

— Tu stai bine pe cal, spuse ea, strălucirea din ochi întunecându-se cu pasiune, ca şi cum ar fi ştiut exact în ce direcţie urma să ducă conversaţia. Te-am urmărit când ai vizitat moşia. Ai atâta încredere şi control asupra calului! Presupun că ai aceeaşi stăpânire de sine în toate situaţiile.

— Cotul tău, zise el pentru a schimba subiectul, însă fără să reuşească să schimbe drumul pe care călătoreau gândurile lui.

Ea făcu ochii mari.

— Poftim?

— Interiorul cotului. Acela e locul unde te gâdili?

Nu credea că o mai văzuse triumfând într-un asemenea mod.

— Milord, nu o să-ţi spun niciodată. Dacă vrei să afli, trebuie să explorezi.

Se îndepărtă. Apucând-o de braţ, o trase din nou spre

el.

— Claire, nu mă tachina! Fă asta doar dacă eşti dispusă să accepţi consecinţele!

Claire se apropie de el, ridicându-se pe vârfuri până ce ajunse aproape de faţa lui. Respiraţia ei era greoaie. Dacă ar fi fost un spalier în apropiere, ar fi dus-o în spatele lui într-o fracţiune de secundă.

— Cum să te conving că sunt?

Capitolul 16

Spre dezamăgirea lui Claire, Westcliffe o lăsase în grădină fără să îi dea ocazia să îl convingă. Întinsă în pat, se întrebă la ce se gândea când se întorcea în birou. Nu îşi dăduse seama când plecase. Ştia doar că nu venise la cină.

Când era mai mică, aflase de la Stephen că cea mai eficientă seducţie era subtilă, avea loc fără ca o persoană să-şi dea seama că se petrecuse decât când era prea târziu. Era ciudat că acum, când Westcliffe era dispus să îi ofere libertatea, ea nu o mai voia.

Nu mai vedea căsătoria doar ca nişte cătuşe legale. Westcliffe nu mai era tânărul arogant de odinioară. Anii îl temperaseră. Fusese ca un minereu topit şi remodelat, însă în mijlocul lui tot se afla o rămăşiţă din ce îi făcuse ea, o urmă a durerii pe care i-o provocase.

Nu îl putea învinovăţi că nu avea încredere în ea. Dar nu voia să pună punct mariajului lor. Sfârşitul ar fi adus cu sine umilinţa. În privinţa asta, nimic nu se schimbase în anii ce trecuseră.

Cu excepţia ei. Nu mai era dispusă să fie soţie doar cu numele.

Erau atâtea lucruri de luat în considerare, atâtea planuri de făcut! Însă era aşa de obosită! Puţin lapte cald. Un somn bun. Iar de dimineaţă avea să o ia de la capăt şi să pună la cale strategia pentru a rămâne contesa de Westcliffe.

Casa se liniştise, era cufundată în tăcere, aşa că nu îşi mai luă halatul. Pur şi simplu ieşi din cameră şi coborî scările. Se opri în faţa uşii dormitorului soţului ei. Nu-şi aminti să fi auzit vreo mişcare în cameră. Nu voia să se gândească la mândria ei afectată de faptul că Westcliffe îşi găsea consolare în braţele alteia. Nici nu vru să recunoască faptul că îşi dorea cu disperare ca ea să fie acea femeie. Dacă avea să cadă vreodată pradă farmecelor ei, urma să-i ceară fidelitate. Poate că tocmai de aceea o tot refuza, ştia că ar fi acceptat doar un angajament total.

Coborî în grabă scările, întrebându-se dacă trebuia să intre în bibliotecă, să vadă dacă era acolo.

Ce mai conta? Singurul lucru care conta era că nu se afla în patul ei.

Se îndreptă spre bucătărie, surprinsă să vadă o lampă pe masa unde bucătăreasa pregătea de obicei masa. Lăsase mizerie. Carnea prăjită rămăsese în tigaie. Până dimineaţă avea să se râncezească, deşi aroma era ademenitoare.

Însă nu era nimeni în cameră care să lucreze. Poate că cineva aştepta un vizitator întârziat. Însă, când se duse să aşeze lampa pe masă, auzi un mormăit uşor.

Se gândi să plece, dar curiozitatea era prea mare. Aplecându-se şi ascultând cu atenţie, găsi zona camerei din care veni sunetul. Uitându-se după colţul mesei, îl văzu pe Westcliffe stând pe podea, cu o sticlă de whisky alături.

Cooper era ghemuit lângă piciorul lui, cu o farfurie de resturi de carne – unele crude, altele gătite – aşezată în faţă. Mâna lui Westcliffe era îngropată în blana lui Cooper, în zona gâtului. El era cel care şoptea, încurajându-l pe câine să mănânce. Claire se gândi că probabil el pregătise masa şi nu strânsese vasele.

Încercase să nu facă zgomot, însă nu reuşise de vreme ce Westcliffe se uită la ea. Simţi că i se rupe inima când îi văzu ochii roşii, înainte ca el să-şi mute privirea. Păşi cât de încet şi de discret putu şi îngenunche lângă Westcliffe.

— Cooper e bolnav?

Mâna i se odihnea greoaie pe spatele câinelui. Încuviinţă din cap.

— E pur şi simplu prea bătrân. Veterinarul a spus că organismul nu îi mai funcţionează cum trebuie. Are dureri, se simte mizerabil. S-a oferit să-l eutanasieze, dar m-am gândit că merită o ultimă masă. Nu vrea să mănânce.

Claire îi atinse mâna liberă pe care şi-o ţinea pe coapsă şi, spre surprinderea ei, îşi trecu degetele printre degetele ei, ţinând-o strâns.

— Acolo ai fost mai devreme? La veterinar?

El încuviinţă din nou.

— Apoi l-am dus la o plimbare lungă cu trăsura, dar nici măcar asta nu l-a entuziasmat.

Claire îşi dorea să fi venit la ea. Voia atât de mult să nu simtă că trebuia să treacă prin asemenea momente singur!

— Cincisprezece ani a fost tovarăşul meu, spuse el încet. Loial peste măsură. M-a acceptat cu tot cu defecte. Întotdeauna era fericit să mă vadă.

Lacrimile îi ardeau ochii şi gâtul. Nu-i văzuse niciodată această latură blândă, suferindă.

— Cum i-ai pus numele Cooper?

— James Fenimore Cooper. Scriitorul meu preferat. Mereu m-am gândit că, dacă m-aş fi născut al doilea, aş fi călătorit în America şi aş fi trăit aventurile coloniştilor.

— Presupun că e mult mai romantic în carte decât în realitate.

El schiţă un zâmbet.

— Bănuiesc că ai dreptate.

Expiră adânc şi îi dădu drumul la mână.

— O să-l duc afară.

Simţi un nod în piept.

— Şi ce o să faci cu el?

— Cred că i-ar plăcea să stea puţin în locul lui preferat, sub trandafiri. O să trimit după veterinar de dimineaţă.

— Pământul o să fie rece la ora asta din noapte. Stai aici până ce aduc nişte pături.

— Nu fi ridicolă! Du-te să dormi!

— Nu o să te las să treci singur prin asta.

Înainte ca el să poată obiecta, Claire se ridică şi se grăbi să ia nişte pături din dulapul de pe hol. Când se întoarse în bucătărie, Westcliffe ţinea câinele în braţe şi îi şoptea ceva.

Îi spusese că era incapabil de dragoste, însă în faţa ei avea dovada contrariului. Avea o mare capacitate de a iubi.

Claire luă lampa şi îi deschise uşa, urmându-l în grădină. Tufa de trandafiri spre care se îndrepta era într-un colţ îndepărtat, lângă un zid, aproape de banca unde stătuseră şi vorbiseră într-o seară. Claire se aşeză pe jos şi se rezemă de piatră, în timp ce Westcliffe îl aşeză pe Cooper şi se asigură că stătea confortabil. În aer se simţea mirosul trandafirilor.

— Ar trebui să mergi înăuntru, spuse Westcliffe încet când se aşeză lângă ea.

— Mi-e bine.

Lampa făcea suficientă lumină ca să vadă capul lui Cooper, care se odihnea pe piciorul lui Westcliffe, în timp ce el îşi plimba degetele prin blana câinelui. Pe neaşteptate, simţi că Westcliffe o trase mai aproape.

— Vino mai aproape, cred că ţi-e frig, spuse el, iar ea se întrebă dacă adevăratul motiv era să o încălzească sau avea nevoie şi el de alinare. Se lipi de el, sub jacheta lui, unde era toată căldura corpului său.

— Sora ta pare să se înţeleagă destul de bine cu Lord Greenwood, spuse el încet, iar ea înţelese că avea nevoie să îşi distragă atenţia de la gândurile dureroase.

— Şi el cu ea. Sinceră să fiu, mă temeam că o să fie dezamăgită de sezon. Spune că sunt pesimistă, pentru că întotdeauna mă tem de ce-i mai rău.

— Cu toate astea perseverezi.

— Trebuie să recunosc că nu am venit la Londra doar pentru ea. Am venit şi pentru mine.

— Ca să ai sezonul pe care nu l-ai avut?

— Nu, spuse ea încet, inima ei bătându-i cu puterea adevărului, întrebându-se cum avea să reacţioneze el. Ca

să fiu cu adevărat soţia ta, nu cum am fost până acum.

Crezu că el avea să se încordeze, poate chiar să se îndepărteze, însă o ţinu aproape.

— Niciodată nu ţi-am mulţumit pentru ce ai făcut cu Lyons Place, şopti el. De când te ocupi de conac, este o plăcere să vin în vizită. E aproape exact ce sperasem că poate fi.

— Ce lipseşte?

— Zgomotul. Paşi mici al căror ecou să se audă pe holuri. Râsete. Secrete şoptite. E prea linişte acolo.

— Nu îţi place tăcerea? Mă gândeam că majoritatea bărbaţilor o apreciază.

— Tăcerea îmi aminteşte prea mult de momentul când am stat în faţa coşciugului tatălui meu. Aveam numai 5 ani, dar am stat acolo toată noaptea. M-am gândit că poate se va întoarce dacă voi sta. Ştiam că mamei nu îi păsa de el, dar nu am avut niciodată vreo îndoială în privinţa afecţiunii lui pentru mine.

— E greu să pierzi un părinte, spuse ea. Eu nu am avut voie să merg la înmormântarea mamei mele. Mereu m-am temut că ştia asta, că o întristase, că o făcuse să se îndoiască în privinţa iubirii mele pentru ea.

— Copiii nu ar trebui să-şi piardă părinţii, spuse el încet.

— Părinţii nu ar trebui să-şi piardă copiii. Îl strânse de mână. Iar oamenii nu ar trebui să-şi piardă câinii.

— Nu, dar eu am făcut-o.

Ridicându-se, ea văzu lacrimi în ochii lui.

— A murit?

Westcliffe încuviinţă.

— Cel puţin nu a fost singur.

— Dar acum eu o să fiu. Râse amar. Sunt un nemernic egoist, nu-i aşa? Te superi dacă mă laşi câteva momente singur?

— Nu, sigur că nu. O să chem un servitor, să te ajute să-l îngropi.

— Spune-i să aducă o lopată. O să-l îngrop pe Cooper sub trandafiri.

Gâtul i se umplu cu lacrimi, se ridică în picioare şi se îndreptă spre casă. Ar fi vrut să facă mai mult, dar ştia că el nu era pregătit pentru mai multă afecţiune din partea ei. El credea că de acum avea să fie singur, iar ea îşi dădu seama că trebuia să încerce şi mai mult să-l facă să înţeleagă cât de mult ajunsese să ţină la el.

Trebuia să-i arate, să-l facă să înţeleagă că nu era singur. Că un collie pe nume Cooper nu era singura fiinţă care îl iubise.

Capitolul 17

— Lord Greenwood are un simţ al umorului incredibil, spuse Beth, în timp ce trăsura lor mergea pe Regent Street.

Vizitaseră o modistă şi o croitoreasă. Beth voise o nouă rochie pe care s-o poarte la balul contesei de Claybourne de săptămâna viitoare. Şi avea nevoie de o pălărie nouă pentru plimbările prin parc cu Lord Greenwood.

Ambele obiecte cumpărate aveau ceva ce niciun alt obiect din garderoba ei nu avea: o nuanţă de albastru, culoarea preferată a lui Lord Greenwood. Claire se întrebă care era culoarea preferată a lui Westcliffe. Crezuse că era maro, însă nu mai era atât de sigură. De fapt, nici nu şi-l putea imagina gândindu-se la ceva atât de banal.

— Mă face să râd mereu, continuă Beth.

Din momentul în care ieşiseră din casă în acea dimineaţă, îl lăudase pe Greenwood.

— Crezi că e înţelept să te opreşti la un bărbat chiar la începutul sezonului? întrebă Claire.

Beth îi aruncă o privire care spunea că ar fi preferat să oprească la Bedlam, ca s-o lase pe sora ei acolo.

— Bineînţeles, când e perfect.

— Niciun bărbat nu e perfect, Beth.

— Ce vrei să spui?

— Poate ar trebui să vezi care sunt defectele lui.

— Iar începi, mereu te gândeşti la ce-i mai rău. Dacă insişti să cauţi, vei găsi.

— Pur şi simplu, cred că defectele unui bărbat îţi arată dacă e uşor să trăieşti cu el sau nu.

— Şi care sunt defectele lui Westcliffe?

— Este foarte pasional în toate privinţele.

— Iar asta îl face dificil?

— Când e furios, dar nu îl face de nesuportat. Tatăl nostru, în schimb, când e supărat…

— Dumnezeule, nu îl asemăna pe Greenwood cu tatăl nostru! Nu se compară.

— Îţi arată partea lui mai bună numai pentru că te curtează. Dacă te-ai căsători cu el, i-ai vedea toate laturile. Cred că e mai bine să îi vezi toate laturile înainte să te căsătoreşti cu el.

— Dacă ai fi văzut toate laturile lui Westcliffe, te-ai fi căsătorit cu el?

Claire se uită pe geam la magazine şi la drumurile aglomerate, în timp ce birjarul ghida trăsura de pe o stradă pe alta.

— Da, cred că aş fi făcut-o.

Şi nu s-ar fi temut de el deloc.

— Înseamnă că ai ajuns să-l iubeşti? întrebă Beth.

— Am descoperit că e mult mai diferit decât credeam.

— Acesta nu e un răspuns.

— E tot ce sunt dispusă să-ţi spun acum.

— Mi se pare incredibil că Westcliffe are o personalitate mult mai întunecată decât Ainsley, şi totuşi sunt fraţi. Mă aşteptam să semene mai mult.

Se opriră să-l viziteze pe Ainsley înainte să meargă la croitoreasă. Avea un fel de a le face să se simtă bine-venite. Claire voia să-l întrebe ceva şi, spre uşurarea ei, Ainsley ştia răspunsul.

— Au taţi diferiţi, iar moştenirile lor au fost foarte diferite, iar asta le-a oferit vieţi diferite.

— Greenwood o să moştenească titlul tatălui său. O să fie marchiz.

— Foarte lăudabil.

— Nu cred că mă vrea doar pentru zestrea mea.

Spre deosebire de Westcliffe… Nu s-ar fi căsătorit fără zestre, lucru în privinţa căruia fusese foarte clar. Dar asta nu însemna că nu puteau fi fericiţi.

— Sper că nu.

— De unde poate să îşi dea seama o femeie?

— Cred că întrebarea mai importantă ar trebui să fie alta: oare contează?

— În ceea ce priveşte respectul meu pentru el, nu. Îmi place compania lui. Se uită pe geam când trăsura o luă pe aleea din faţa unei case. Pe cine vizităm?

— Pe Lord Chesney.

— De ce mergem la el?

Claire zâmbi când trăsura se opri.

— Îţi aminteşti când Ainsley a pomenit că Lord Chesney avea pui de câine?

— Nu.

— Ei bine, asta a spus. În acea zi în parc.

Acesta era motivul pentru care se opriseră mai devreme la Ainsley, ca să obţină adresa lordului.

— Iar eu am nevoie de un căţeluş.

Westcliffe nu era genul de bărbat care să se lase controlat de emoţii, însă, în cele trei zile de la moartea lui Cooper, nu putu nega faptul că melancolia îl ciupea de călcâie exact cum o făcea Cooper când era mic: întotdeauna i se băga printre picioare şi îi punea piedică.

Îşi tot spunea că fusese doar un câine, însă Cooper devenise prietenul lui. În afară de Cooper, nimeni nu fusese mereu la fel de fericit să îl vadă.

În timp ce stătea în bibliotecă, se gândea că o parte din greutăţile lui fuseseră atrase de raportul de investiţii pe care tocmai îl primise. La naiba, una dintre investiţii îi crea probleme! Trebuia să rezolve acea situaţie imediat, pentru că nu avea de gând să întindă iar mâna la Ainsley. Cu hârtii împrăştiate pe birou, luă o foaie din sertarul biroului, înmuie tocul în cerneală şi începu să scrie soluţiile pentru problemele lui cu investiţiile. Ce putea vinde, în ce putea investi cu mai mult succes.

Uşa se deschise, şi Westcliffe încercă să nu mormăie când concentrarea lui fu spulberată. Din păcate însă, păru să fie singurul conştient de asta.

Se ridică în picioare când soţia lui intră în cameră, ţinând ceva la spate. Orice ar fi fost, avea nevoie de ambele mâini. În timp ce se apropia de el, arăta ca o fetiţă pusă pe şotii. Înainte să îi rănească sentimentele, îi spuse:

— Claire, acum nu e un moment bun pentru vizită.

Ea îi zâmbi glumeţ.

— Dar am ceva pentru tine.

Se opri în faţa biroului lui.

— Vrei să ghiceşti ce e?

Şi-ar fi dorit să nu fie aşa, însă nu avea chef de glume.

— Claire…

Apoi Claire scoase de la spate un căţeluş alb cu maro – un collie. Recunoştea rasa imediat. Reacţia lui fu iute şi furioasă, fără pic de atenţie faţă de ea.

— De ce Dumnezeu mi-ai luat un câine?

Şocată, Claire dădu din cap.

— Ei bine… ca să-l înlocuieşti pe Cooper.

— Crezi că ceva ce am iubit aproape jumătate din viaţă poate fi înlocuit atât de uşor?

— M-am gândit că Fenimore ar ajuta la umplerea golului…

— Nu poate fi umplut, şi clar nu este treaba ta!

Picăturile care căzură pe hârtie îl opriră din vorbit, în timp ce groaza se putea citi pe faţa lui Claire. Ea luă câinele, însă bietul de el nu se opri şi se uşură cu boltă spre colţul biroului lui Westcliffe.

— I-ai dat să bea un afurisit de lac înainte să-l aduci? întrebă el.

— Îmi pare atât de rău…

Se uită la mizeria de pe birou. Dulcea batjocură a vieţii. Viaţa lui era o mocirlă.

— La naiba!

Ştiind că un servitor avea să cureţe totul, trecu pe lângă Claire.

— Unde pleci? îl întrebă.

— Să călăresc.

— Şi câinele?

— Nu-l vreau.

În momente ca acelea, lui îi era dor să fie la ţară. Era dificil să meargă la galop când oamenii şi trăsurile împânzeau străzile. Nici măcar parcurile nu-i permiteau să călărească aşa cum voia.

Dumnezeule, se simţea groaznic!

În cele din urmă ajunsese la marginea oraşului, unde erau mai puţine case, clădiri şi oameni. Mână calul şi îl lăsă să alerge de-a lungul drumului, de parcă se grăbeau să ajungă undeva şi aveau o anumită oră la care să ajungă.

Când calul începu să spumege, lui Westcliffe i se făcu milă de el. Se opri, descălecă şi îl duse la un râu. Ghemuindu-se când calul se adăpa, Westcliffe privi Londra de la distanţă. Nu călărise destul de departe, însă adevărul era că ar fi fost imposibil să facă asta.

Încerca să fugă de el însuşi.

Nu voia ca soţia lui să facă un gest frumos pentru el, pentru că i-ar fi fost şi mai greu să renunţe la ea. Se hotărâse să demareze procedurile de divorţ la sfârşitul sezonului, ca să înceapă viaţa alături de Anne, însă nu şi-o putea imagina pe Anne stând pe pământul rece în timp ce el aştepta ca dragul lui câine să moară. Nu-şi putea imagina bucuria ei când i-ar fi adus un pui.

Dacă nu s-ar fi înfuriat, ar fi plâns din cauza gestului ei.

Luptase atât de mult timp să fie puternic, să nu aibă nevoie de nimeni, mai ales de cei din familia lui, pentru că mereu păreau să îl dezamăgească, şi totuşi avea nevoie de Claire.

Acel gând îl sperie, deoarece îl făcea mai vulnerabil decât şi-ar fi dorit să fie.

Lui Anne îi păsa numai de Anne. Se raporta numai la persoana ei, întotdeauna făcea asta. Îi uneau puţine sentimente. Pe ei îi lega partea fizică.

În relaţia cu Claire, erau mai multe lucruri la mijloc. Era ca un râu care curgea prin faţa lui. Ar fi putut studia

suprafaţa toată după-amiaza, însă, dacă nu intra în el, nu avea cum să ştie ce era înăuntru.

Flirtul lui Claire era inocent, naiv şi emoţionant. Nu era sofisticată precum alte femei cu care fusese intim, şi totuşi simţea că ea i-ar fi adus mai multă satisfacţie. Gândul că putea face un pas ca să afle adevărul îl înspăimânta. Cu toate acestea, trebuia să recunoască că, pe măsură ce petrecea mai mult timp cu ea, îşi dorea să o aibă. Însă totul avea să se schimbe.

Ridicându-se în picioare, apucă frâiele.

— Haide băiete, trebuie să ne întoarcem în oraş.

*

— Fen, te rog, culcă-te!

Era ora 2 dimineaţa, iar puiul de câine plângea de i se rupea sufletul. Claire îl aşezase pe nişte pături, într-o cutie din dormitor, pentru că micul ştrengar o cucerise deja şi nu ar fi suportat gândul să îl lase pe mâna unui servitor care l-ar fi putut ignora.

Era limpede că Westcliffe nu îl voia. Ajunsese acasă la mult timp după cină şi, după mirosul de ţigări de pe hainele lui şi privirea apatică, îşi dădu seama că fusese la club. Se întâlniseră pe hol şi îi spusese doar noapte bună.

Cel puţin îi spusese ceva. Acest lucru o liniştea puţin.

Însă acum, când stătea pe podea în cămaşa de noapte, mângâind căţeluşul, încercând să-l liniştească, era epuizată şi nedormită. Reuşise să aţipească în total doar o jumătate de oră.

Se auzi o bătaie în uşă. Probabil era Beth din nou, care îi cerea să liniştească odată câinele.

— Da?

Uşa se deschise, iar Westcliffe intră înăuntru. În picioarele goale, purta numai pantaloni şi o cămaşă pe jumătate închisă. Nu era nici măcar băgată bine în pantaloni. Avea părul ciufulit. Era răvăşit, dar ei i se păru că nu arătase niciodată mai delicios.

— Îmi pare atât de rău! Şi pe tine te-a ţinut treaz? Am

încercat orice. Lapte cald, scos la plimbare. Am ajuns la capătul răbdării.

Paşii lui nici nu se auziră în timp ce înainta pe covor, lucru ce o surprinse, pentru că avea picioarele atât de mari şi de lungi. Se aşeză pe podea lângă ea şi îşi scoase ceasul de buzunar.

— Ce e? întrebă ea caustic. Trebuie doar să-i arăt cât e ceasul?

El îi zâmbi cu o urmă de autoironie, care îi frânse inima. După care îşi puse ceasul sub păturile din cutie. Căţeluşul se linişti şi se ghemui lângă el.

— Unde ai învăţat acest truc?

— De la servitorul care s-a ocupat de moşia lui Ainsley. Când l-am luat pe Cooper, era la fel de nefericit ca micuţul acesta, iar mama îl izgonise în grajd. Bineînţeles că nu l-am putut lăsa să doarmă singur, aşa că m-am dus cu el.

Se întinse către cutie, însă ea îl apucă de mână.

— Nu îl trezi.

— Am auzit bine mai devreme când ai spus că-l cheamă Fenimore?

Ea încuviinţă.

— După James Fenimore Cooper. Nu mi s-a părut potrivit să îi spun Cooper, dar, cum e scriitorul tău preferat, m-am gândit că alt nume de-al lui ar fi la fel de bun.

Cu degetele ei încă pe încheietura lui, Westcliffe o mângâie pe obraji.

— Îţi datorez nişte scuze pentru mai devreme. Primisem nişte veşti proaste…

— Mai proaste decât faptul că ţi-a murit câinele?

— Nu, nu erau mai proaste de atât, însă nu le-am primit prea bine. Unele investiţii au luat o întorsătură nefericită. Asta m-a scos din sărite.

— O să se schimbe situaţia.

— Credeam că eşti pesimistă.

— Doar când altcineva e optimist. Îmi place să fiu diferită.

— Întotdeauna ai fost aşa.

Claire nu îl văzu când se mişcă, însă dintr-odată era mai aproape de ea, suficient ca respiraţia lui să îi ridice uşor firele de păr rebele şi să o gâdile la tâmplă. Lăsase numai o lampă aprinsă, dar era îndeajuns ca să îi vadă seriozitatea din privire.

— Nu a fost vorba numai de zestrea ta, spuse el blând.

Ea se încruntă, iar degetul lui îi mângâie cutele de pe frunte.

— Poftim? întrebă ea.

— Nu m-am căsătorit cu tine doar pentru zestrea ta sau din cauza unui contract vechi semnat de taţii noştri. Voiam râsete în viaţa mea.

— Şi nu ai avut parte de asta.

Claire se apropie de el şi îl sărută cu o îndrăzneală care o uimi.

Dar obosise să îi tot aştepte iertarea, obosise să aştepte să se întâmple ceva măreţ între ei, obosise să-l aştepte în patul ei. Faptul că venise în dormitorul ei o încurajă.

În ciuda împletiturii strânse, degetele lui începură să se plimbe prin părul ei, învăluind-o la spate şi ţinând-o locuiţii în timp ce gura lui o explora pe a ei cu mai multă dorinţă şi mai puţină decenţă. Limba lui devoră şi cuceri fiecare colţ. La rândul ei, Claire îndrăzni să pornească în propria ei explorare. Ca întotdeauna, gustul lui era bogat şi aromat.

Îndepărtându-şi gura de a lui, o plimbă pe chipul lui, apoi pe gât, până ce ajunse să îl muşte de lobul urechii. Westcliffe scoase un geamăt, iar mâinile lui, pe spatele ei, îi despleteau părul.

— Westcliffe, căţeluşul e singurul motiv pentru care eşti aici? întrebă ea pe o voce care spera să fie seducătoare.

— Nu.

— Atunci eşti aici…

— Pentru că m-am gândit întruna numai la tine.

O cuprinse o bucurie imensă. Nu o putea ascunde, nu

voia să facă asta. Îşi dorea ca el să vadă tot ce simţea ea.

Însă înainte de asta, trebuia să-l sărute din nou. Buzele ei se lipiră de ale lui, iar Westcliffe o trase în poala lui. Încă o dată, el decise direcţia în care o lua sărutul, iar ea se trezi pe un teritoriu necunoscut. Câte moduri diferite de a săruta puteau exista? De data asta îi sugea limba – mătase şi catifea în acelaşi timp.

Claire îi dădu jos cămaşa şi se aşteptă ca gura lui să se întoarcă la a ei, însă se duse spre gâtul ei.

Exact sub locul unde era gura lui, degetele îi desfăceau nasturii, iar pe măsură ce materialul începu să se depărteze, gura lui urmă drumul până ce îi ajunse la buric, în timp ce limba lui gusta acea zonă, sânii ei se odihneau pe părul lui moale şi des. Îşi plimbă degetele prin el.

Ridicându-şi capul, Westcliffe îi dădu rochia jos de pe umeri şi de pe braţe. Claire văzu speranţă şi sensibilitate în ochii lui întunecaţi.

Fără să o avertizeze, se ridică în picioare şi o trase după el, lăsându-i rochia pe podea. Fără niciun fel de modestie, îşi dădu jos pantalonii şi îi aruncă într-o parte. Înainte să îl poată admira, gura lui o copleşi din nou pe a ei, în timp ce o trase aproape, fierbinţeala şi duritatea lipindu-se de abdomenul ei catifelat. Claire era copleşită de senzaţii incredibil de intense, dar nu se temea, poate pentru că nu avea reţineri sau îndoieli.

Luând-o cu o mână de spate şi cu una din spatele genunchilor, o ridică şi o duse în cealaltă parte a camerei. O urmă când o aşeză pe pat, acoperind-o pe jumătate cu corpul lui, cu piciorul aşezat între coapsele ei. O mângâie.

— Unde este mai exact? întrebă el.

— Ce anume?

— Zona în care te gâdili.

— Eşti nebun! Nu pot să râd într-un asemenea moment.

— Vreau s-o faci. Doar o dată.

Râzând, Claire se ridică şi îşi plimbă limba pe clavicula lui, delectându-se cu gustul sărat al pielii lui. El o trase mai

aproape, cu mâna sub capul ei, ca să o lipească de el. Ea îl muşcă, după care îi alină locul cu limba. Westcliffe respira din ce în ce mai sacadat, gemetele lui fiind mai adânci. Lipindu-se de el, îi mângâie piciorul cu talpa.

Avea pielea atât de fermă! Când era mic, fusese deşirat, mai puţin în ziua în care se căsătoriseră. Acum însă era bărbat – tare şi musculos.

Lipind-o cu spatele de pat, acum era rândul lui să o tortureze sărutându-i gâtul într-o parte, plimbându-se în zona delicată de sub bărbie, apoi sărutând în cealaltă parte a gâtului. Fiecare atingere trezea ceva profund în ea, ceva ce fusese în stare latentă, deşi nu era sigură că asta era descrierea potrivită pentru ceea ce simţea. Nu ţinea nimic în ea. Nu se temea de el şi de ce ar fi putut face. Pentru prima dată, simţi că putea oferi la fel de mult pe cât primea.

Îl considera un zeu, un bărbat care ştia cum să se poarte cu femeile, în timp ce ea era o începătoare. Însă acum ştia că nu conta că nu mai atinsese în intimitate un bărbat. Important era doar că voia să îl atingă, să îl simtă, să îi ofere plăcere.

Chiar dacă era lipsită de experienţă şi stângace, era sinceră. Bărbatul pe care îl crezuse a fi ar fi râs, poate chiar ar fi ridiculizat-o. Dar cel pe care îl ştia acum avea să o aprecieze şi să o îndemne să continue explorarea plăcerii.

El ajunse la sânul ei drept, sărutându-i partea interioară, părul lui aspru zgâriindu-i pielea şi înteţind plăcerea. Încercui sfârcul cu limba. Se întări ca o perlă care dorea cu ardoare ceva. Claire îşi ridică şoldurile, lipindu-se de coapsele lui. Plăcerea ţâşnea din feminitatea ei până la sâni, creând o tensiune care o făcu să tremure.

El îşi lipi gura de sfârcul ei, iar ea gemu când dorinţa o copleşi. Terminaţiile ei nervoase dansau. Pielea ei nu fusese niciodată atât de sensibilă. Îşi simţi sânii umflaţi şi grei. Ţinându-i în mână sânul pe care îl sugea, el începu să îl frământe, dând frâu unei pasiuni care voia mai mult.

Ea îşi înfipse degetele în umerii lui, zgâriindu-l pe spate. Gemând, Westcliffe îşi apăsă masculinitatea rigidă

de coapsele ei, iar ea se întrebă dacă acele senzaţii erau la fel de greu de suportat şi pentru el. Voia să ajungă la finalul călătoriei şi, cu fiecare atingere a limbii lui, cu fiece atingere a degetelor, îşi dorea ca el să îşi continue drumul până ce se transforma în ceva de nesuportat.

Era atât de aproape, atât de aproape! Pielea lor devenise lucioasă de la fierbinţeala pasiunii. Îl strânse aproape în timp ce el îşi plimbă limba între sâni şi h oferi atenţie celuilalt. O muşcătură, o pişcătură, o mângâiere.

Claire îşi plimbă unghiile peste sfârcurile lui întărite, iar el şopti:

— Da.

Ridicându-şi capul, linse ce atinsese, iar el gemu de parcă l-ar fi chinuit.

Acele momente nu semănau deloc cu ce îi descrisese mătuşa ei. Nu stătuse pe spate în timp ce el îi ridicase cămaşa de noapte. Erau mişcări constante, mângâieri continue. Oferirea şi primirea plăcerii. Erau suspine când el mormăia, scâncete în timp ce el gemea. Plăcere şi satisfacţie.

El preluă din nou controlul. O luă de încheieturi, i le ridică deasupra capului şi i le ţinu cu o singură mână. Ochii ei îi fixară pe ai lui. Văzu cum privirea lui i se plimba încet pe corp, cum pasiunea ardea şi mai intens în timp ce nările lui se umflau, şi maxilarul i se încorda. Propria respiraţie devenise sacadată. Crezuse că s-ar fi simţit ruşinată sau jenată să fie expusă în aşa fel, dar se simţi dorită întru totul. El o privi ca şi cum nu mai văzuse niciodată o creatură mai frumoasă.

Westcliffe o sărută din nou, iar limba lui se plimbă mai adânc, mai pasional. Încet, îşi plimbă mâna pe şoldul ei, pe coapsă şi se opri între picioarele ei, degetele lui alunecând în zona intimă.

Ea icni în timp ce plăcerea ţâşni prin ea ca şi cum Westcliffe i-ar fi atins tot corpul. Continuă să o sărute şi îi înghiţi scâncetele şi gemetele. O tachina, dar era cea mai plăcută tortură posibilă.

Gura lui se întoarse la sânii lui Claire, în timp ce

degetele lui îi provocau noi senzaţii şi scâncete. Când fu aproape, atât de aproape să explodeze ca o mie de artificii pe cer, el eliberă presiunea dintre coapse şi h acapara gura cu o sete uluitoare, în timp ce ea dădu dovadă de mai multă îndrăzneală decât s-ar fi aşteptat. Cu el, nu exista o singură mişcare, nu existau repetări. Fiecare sărut era diferit. Uneori superficial, alteori profund. Fiecare atingere era o surpriză – o dezmierdare delicată, o mângâiere fermă, o presiune disperată. Dansul corpurilor lor dicta ritmul. Ce o uimi cel mai mult era faptul că păreau să asculte aceeaşi muzică, nu existau paşi greşiţi, nu simţeau niciun fel de stânjeneală. Era ca şi cum fuseseră împreună de o mie de ori înainte, deşi acum erau împreună, cu adevărat împreună, pentru prima dată.

Îi plăceau aroma lui bogată, întunecată, mirosul lui înţepător încins de pasiunea lor. Pielea lui era netedă şi catifelată sub degetele ei, umezită de o peliculă fină de transpiraţie.

Ridicându-se deasupra ei, îi depărtă picioarele cu genunchii, în timp ce degetele lui o explorau intim. Îşi odihni gura aproape de urechea ei, respiraţia lui sacadată răsfrângându-se în pernă.

— Să-mi spui dacă te doare. O să mă opresc.

Ea încuviinţă, deşi ştia că, dacă s-ar fi oprit acum, ar fi murit din cauza lipsei de împlinire, fiind sigură că şi lui i s-ar fi întâmplat la fel. De ce se temuse de asta? De ce se temuse că un bărbat ar aprecia-o în aşa fel?

Simţi presiune când el o penetră, după care urmă repede o senzaţie de disconfort.

Apoi el împinse puternic, iar ea scânci. Amândoi se opriră. Claire se uită la faţa lui deasupra ei şi îi observă agonia din trăsături. Scoţându-şi mâinile din prinsoarea lui, îl mângâie.

— Sunt bine.

— Nu am vrut să te rănesc.

— E mai bine acum. Îi zâmbi timid. Asta a fost? Aşa se termină?

El zâmbi.

— E departe de a fi gata, draga mea.

Înainte ca ea să răspundă, el o ridică puţin de mijloc, intrând şi mai mult în ea. Era gros şi greu, iar ea nu credea că putea să primească şi mai mult, însă cumva corpul ei se adaptă la mărimea lui. Apoi el începu să se mişte, ieşind din ea, intrând din nou, puţin mai mult, puţin mai insistent, puţin mai repede.

Disconfortul făcu loc plăcerii din ce în ce mai intense, iar ea îşi aminti de apa care curgea pe pietre într-un pârâu de la moşie. Cu cât pietrele erau mai mari, cu atât apa ţâşnea mai sus.

Corpul ei se încordă. Îl îmbrăţişă pe Westcliffe, după care îşi coborî mâinile pe fesele lui ferme. Îi întâmpină fiecare penetrare cu înflăcărare.

Îşi ridică privirea şi îl văzu uitându-se concentrat la ea. Avea maxilarul încordat şi respiraţia greoaie. Trăsăturile lui aveau o aură sălbatică, iar mormăitul lui era ca o ferocitate că îi zvâcnea din gât. Claire nu mai văzuse niciodată ceva aşa magnific.

Uitându-se la el, plăcerea ei se intensifică, până ce deveni aproape de nesuportat. Voia să închidă ochii, dar Westcliffe era splendid! Deodată, ea îşi dădu seama de ce era atât de concentrat asupra chipului ei. Voia să vadă cum o copleşeşte plăcerea.

Apoi corpul ei explodă, o mie de artificii în toate culorile posibile străluceau, dansându-i prin vene, gâdilându-i pielea. Simţi cum corpul ei pulsa în jurul lui în timp ce el gemea, penetrările lui fiind din ce în ce mai adânci…

Îşi dădu capul pe spate, iar tremurul îi cuprinse pe amândoi. El se prăbuşi deasupra ei, după care se ridică în coate, ca să nu îşi lase toată greutatea pe ea. Ea îşi înfăşură braţele şi picioarele în jurul lui, ţinându-l aproape. Mici fiori de plăcere continuau să o străbată. Claire se întrebă dacă mai putea fi conştientă după tot ce trăise.

Westcliffe îşi lipi fruntea de a ei.

— Nu am vrut decât să-l opresc pe câinele ăla afurisit din plâns ca să pot dormi.

Ea îl lovi peste umăr, râzând.

— În schimb, aproape l-ai trezit.

Când îşi înălţă capul, Westcliffe zâmbea. Era cel mai glorios zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

— Tot nu am găsit punctul în care te gâdili.

— Poate că trebuie să explorezi din nou.

— Poate. Dar mai întâi să dormim.

Dându-se la o parte de pe ea, luă cearşaful, îl trase peste amândoi şi o lipi de el. Înainte să clipească, Westcliffe îi sforăia uşor în ureche.

Când se trezi, Claire era singură în pat. Nu putu opri valul de dezamăgire care o lovi. Sperase că în acea seară mariajul lor trecuse de un obstacol, că aveau să-şi asume cu adevărat rolurile de soţ şi soţie.

Când se ridică din pat, îşi dădu seama că nu era singură în cameră. Westcliffe stătea pe canapeaua mică din faţa şemineului. Părea să se uite în vatra goală. Cu siguranţă, ar fi fost mai plăcut să stea în pat, uitându-se la soţia lui.

Cum cămaşa ei de noapte era pe podea, lângă zona de şedere, îşi luă halatul de lângă pat şi îl trase pe ea. Se duse uşor lângă el. Westcliffe avea pantalonii pe el, nu şi cămaşa. Îşi sprijinea coatele pe picioare, iar bărbia i se odihnea pe pumnii strânşi. Privirea lui era, într-adevăr, fixată asupra şemineului rece şi gol.

— A fost chiar atât de groaznic? întrebă ea uşor.

Uitându-se la Claire, Westcliffe râse.

— Nu. Dar îţi dai seama că asta schimbă totul. Acum nu mai putem divorţa. Erai virgină.

Ea îngenunche în faţa lui.

— Credeai că nu sunt? Ţi-am spus ca nu s-a întâmplat nimic.

El dădu din cap.

— Am vrut să te cred, Claire…

— Dar nu aveai încredere în mine.

Cu toate astea, o făcuse a lui.

— Încă mai vrei să pui punct căsătoriei?

În loc să-i răspundă, îi dădu la o parte firele de păr

care îi cădeau mereu peste sprânceana cu cicatrice.

— De ce nu stau niciodată la locul lor?

— Probabil pentru că eu le-am obişnuit să n-o facă. Întotdeauna le aranjam peste sprânceană, încercând să ascund cicatricea.

— De ce?

— Pentru că am crezut că e oribilă şi mă urâţeşte.

El o mângâie pe obraz.

— Nimic nu te-ar putea urâţi.

— De ce nu mi-ai şoptit vorbe aşa de dulci înainte să ne căsătorim?

— Eram prea preocupat să caut femei care m-ar putea face să simt că merit iubire. Mereu a fost limpede că mama îl iubeşte pe Stephen cel mai mult, iar Ainsley e un model enervant de virtute. Şi un duce. Toată lumea iubeşte ducii. E puternic şi are influenţă prin simpla lui poziţie.

— Ca şi tine.

— Există mult mai mulţi conţi decât duci. Nu suntem atât de speciali.

— Pentru mine, eşti. Sunt convinsă că eşti şi pentru familia ta. Westcliffe păru să ezite, după care spuse:

— Nu am mai fost la Lyons Place de când a murit tatăl meu. Lynnford mă însoţea acolo şi îmi spunea care sunt responsabilităţile mele. Însă nu a fost niciodată acasă pentru mama sau fraţii mei.

— Poate că o să-i invităm să ni se alăture de Crăciun.

El o privi fix.

— Nu ai niciun regret pentru ce s-a întâmplat mai devreme?

— Nici măcar unul.

— Claire, tu îţi doreşti acest mariaj?

— Nu am fost destul de clară pe parcursul sezonului? Sunt gata să-ţi fiu soţie. Soţia ta. Vreau copii.

— Şi cum rămâne cu Stephen?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Ţi-am zis! Era un prieten. Nu o să mă mai găseşti niciodată în braţele lui.

O studie preţ de o clipă, după care spuse:

— Atunci hai să te iau înapoi în braţele mele!
Apoi o ridică în braţe şi o duse în pat.

Capitolul 18

— E destul de îndrăgostită de Greenwood, spuse Claire în timp ce se plimba prin Hyde Park la braţ cu Westcliffe, ţinându-l în lesă pe Fen în timp ce acesta adulmeca teritoriul necunoscut.

În acea dimineaţă, se trezise în braţele lui Westcliffe. Când el dormea, ea îl studie. Părea mai tânăr, mai lipsit de griji, asta până când deschise ochii. Apoi, dintr-odată, păru că întreaga greutate a lumii i se aşezase pe umeri.

Claire nu ştia cum să-l ajute. Relaţia lor era fragilă şi ştia că trebuia să fie atentă. În timp însă, spera că aveau să împartă mai mult decât un pat. Spera că el avea să-i împărtăşească problemele lui, permiţându-i să-l ajute să ducă greutăţile pe care le purta pe umeri.

— Nu sunt de acord, spuse Westcliffe.

Cuplul mergea cu câţiva paşi înainte. Beth purta o rochie roz pal şi o bonetă bleu. Se uita la Greenwood cu adoraţie, iar el o privea cu veneraţie. Din când în când, râsetele lor ajungeau la Claire şi Westcliffe.

— A vrut un sezon, iar după un singur bal, pare să fie mulţumită cu un singur peţitor. Nu a mai dat nimănui şansa să îi câştige afecţiunea.

— Nu crezi în dragoste la prima vedere?

Se întoarse să îl privească.

— Nu mă aşteptam la o asemenea întrebare de la tine, să te gândeşti că dragostea ar putea apărea atât de uşor. Nu. Dorinţă poate. Dragoste? Nu.

— De ce nu?

— Dragostea la prima vedere ar fi bazată numai pe ce poţi vedea. Culoarea părului, nuanţa ochilor, forma nasului, a bărbiei. Astea nu sunt lucruri de iubit. Dragostea trebuie să vadă dincolo de suprafaţă, în sufletul unei persoane.

— Dar dacă i-ai auzi râsul, ai vedea felul în care face

ca persoana cea mai singură din cameră să se simtă mai puţin singură, ai vedea cum dansează cu cel mai dizgraţios bărbat, că zâmbetul îi lipseşte rar de pe buze, ochii îi strălucesc mereu? Contesă, primele impresii nu se bazează mereu pe atributele cu care se naşte o persoană!

— Dumnezeule, nu ştiam că ai suflet de poet!

— Poate pentru că îţi distrag atenţia cu poezia din degete.

Claire râse.

— Degetele acelea talentate încă nu mi-au descoperit locul în care mă gâdil.

— Dorinţa mea de a-l găsi nu mai e urgentă. Deja râzi mai mult.

La fel ca el, se gândi ea. Iar zâmbetele lui erau mai prietenoase.

Nu mai era atât de impunător cum păruse odată. Era surprinzător că relaţia lor se schimbase atât de mult într-o perioadă atât de scurtă. Totul se întâmplase pentru că Beth îşi dorise un sezon.

Un gentleman elegant pe un cal negru opri bestia în faţa lui Beth şi a lui Greenwood. Dându-şi pălăria jos, începu o conversaţie.

— Cine e? întrebă Claire.

— Poate un alt peţitor.

Îl strânse de braţ. Nu se aşteptase niciodată ca Westcliffe să o tachineze atât de mult ori să îi placă să petreacă timpul cu el, chiar şi făcând ceva simplu cum ar fi o plimbare prin parcul înverzit.

— Numele lui?

— Vicontele de Milner.

— Îl cunoşti bine?

— Am jucat cărţi cu el din când în când. Are un noroc grozav.

— E bine de notat că lucrurile pe care le apreciază un bărbat la alţi bărbaţi nu e ce caută o femeie la un soţ.

Cu un zâmbet pe faţă, Westcliffe capitulă.

— E un tip destul de plăcut.

— L-ai plătit să danseze cu Beth la primul bal?

— Da.

— Şi ţi-a dat banii înapoi?

— Nu.

— Păcat!

— Judeci prea aspru. Deseori, dragostea la prima vedere este precedată de descoperirea zestrei pe care o are fata.

Înainte să poată da o replică, deşi ştia că aşa stăteau lucrurile şi aşa se întâmplase în cazul ei, Milner îşi îndemnă calul la trap spre ei şi făcu o plecăciune din şa.

— Milady, milord.

— Lord Milner, spuse Westcliffe. Cum e mama ta?

— Cu o zi mai bătrână decât ieri, ceea ce înseamnă că are dureri mai mari în oase. Îndrăznesc să spun că pe mama ta par să o ocolească anii.

— Dacă este să credem zvonurile, a făcut o înţelegere cu diavolul ca să-şi păstreze tinereţea.

Tânărul râse, după care îi zâmbi fermecător lui Claire.

— Lady Westcliffe, sper că îmi vei permite să o vizitez pe sora ta mâine.

— Ne-ar face mare plăcere compania ta, Lord Milner.

— Ce bine! Ne vedem mâine atunci, vă doresc o zi bună.

Aranjându-şi pălăria, plecă.

Westcliffe îi şopti la ureche:

— Eşti fericită acum? Sora ta are alt peţitor, altă opţiune.

— Asta voiam, să aibă de unde alege.

— Pentru că tu nu ai avut, spuse el încet.

Întunericul i se întoarse în privire. Claire nu voia să deschidă acea conversaţie.

— Pur şi simplu vreau ce e mai bine pentru ea. Îmi doresc să fie fericită.

— O opţiune nu-ţi garantează mereu asta.

— Poet şi filosof. Învăţ mai multe despre tine în fiecare zi.

Speră că tachinarea ei avea să readucă lejeritatea în plimbarea lor.

— Şi eu despre tine.

Ochii lui se umplură de dorinţă, iar Claire crezu că se gândea la noaptea trecută mai mult decât la orice altă noapte. Din fericire, Fen începu să tragă de lesă, vrând să exploreze un tufiş de lângă un copac aflat în apropiere.

— Ce crezi că a găsit? întrebă ea, iritată că putea fi atât de afectată de Westcliffe cu atât de puţin efort din partea lui.

— Să vedem.

Îi luă lesa din mână şi urmări câinele.

Claire se uită la sora ei. Westcliffe o luă pe Claire de mână.

— Nu o să facă nimic necuvenit.

— Cum poţi fi sigur?

— Sunt prea ocupaţi să se uite unul în ochii celuilalt ca să observe că nu suntem în spatele lor pentru a ne asigura că se poartă frumos.

Claire se încruntă.

— De ce te interesează ce a găsit câinele?

O trase către el.

— Vino, o să-ţi arăt!

Urcară un mic deal, iar Claire putea jura că Westcliffe îl conducea pe Fen mai mult decât câinele pe el. Merseră în spatele unui tufiş înalt şi al unui copac.

— Ce a găsit atât de interesant? întrebă Claire.

Westcliffe zâmbi, îşi puse braţul în jurul ei şi o trase aproape.

— Un loc ferit de ochii indiscreţi.

Înainte să poată protesta, el o sărută cu pasiune, intim, ca şi cum ar fi fost singuri în dormitorul ei. Ar fi trebuit să-l împingă. În schimb, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui. Părea că, din momentul în care gura lui o atinse pe a ei, ea nu îşi mai dori nimic altceva decât să-l primească.

Se pricepea atât de bine să-i stârnească simţurile! Totul revenea la viaţă. Avu inspiraţia să nu-i atingă părul, altfel Claire era convinsă că ar fi creat un haos din pricina căruia ar fi fost imposibil să nege ce se întâmplase la

umbra copacului.

Westcliffe îi şopti:

— Ar trebui să mergem acasă acum.

Fiind lipită de el, ştiu foarte bine că era pregătit. Fu surprinsă că nu îi ridicase fusta chiar acolo, dar fu şi mai mirată că ea nu ar fi obiectat. Abia îşi putu stăpâni dezamăgirea când Westcliffe făcu primul pas înapoi. Privirea lui o învăluia şi, oriunde se oprea, o trecea un fior.

— Da, spuse ea, ar trebui să-i spunem lui Beth.

Însă, când se întoarse, făcu un pas în spate şi ţipă. Beth era acolo, cu un zâmbet larg pe faţă. Lord Greenwood avusese bunul-simţ să se întoarcă cu spatele şi să se uite în sus, ca şi cum încerca să-şi dea seama cum de rămâneau norii pe cer. În acel moment, Claire îşi schimbă părerea despre tânăr.

— Ca să vezi, se pare că sora mea şi soţul ei sunt cei care au nevoie de însoţitor, îi tachină Beth.

— Simplul fapt că suntem căsătoriţi înseamnă că nu avem nevoie de însoţitor, spuse Claire ţâfnoasă, pentru a-şi ascunde ruşinea că fusese descoperită.

— Dar să aveţi un astfel de comportament în public! Dacă nu aţi fi căsătoriţi, aş îndrăzni să spun…

— Dar suntem căsătoriţi, aşa că orice altă discuţie este de prisos. Începu să coboare panta. Hai! Am stat destul în parc.

Era la jumătatea drumului când Westcliffe o prinse din urmă şi îi oferi braţul său. Claire îşi aşeză mâna pe el şi încetini.

— Nu-mi vine să cred că îi dau un exemplu atât de prost.

— Aşa cum ai spus şi tu, suntem căsătoriţi.

Se uită la el. Zâmbea din nou. Şi îi plăcea atât de mult zâmbetul lui!

— Cred că ţi-a plăcut să fii prins.

Zâmbetul lui se mări.

— Nu pot să neg că există o anumită plăcere când există un risc. Poate că într-o zi o să facem mai mult decât să ne sărutăm într-un loc unde pericolul de a fi descoperiţi

e mare.

Ea clătină din cap.

— Niciodată.

Însă el îşi păstră expresia de satisfacţie şi spuse:

— Vom vedea.

Dumnezeule, avea dreptate! Simplul gând că într-o zi…

*

Aşezat pe un scaun în salonul lui Anne, Westcliffe o urmărea cum se plimba. Îşi aminti de perioada în care o considera magnifică atunci când era furioasă, însă acum părea cumva mai mică, meschină, răsfăţată.

Cu o jumătate de oră în urmă, primise un bilet de la ea:

Trebuie să te văd. Acum.

Aşa că puse punct întâlnirii cu administratorul investiţiilor şi se grăbi spre ea, aşteptându-se să o găsească bolnavă sau afectată de o problemă. În schimb, Anne îl întâmpină fără să îi adreseze un cuvânt şi îi aruncă doar o privire care ar fi putut să taie un bărbat în două dacă ar fi fost dependent de afecţiunea ei.

Părul ei blond-roşcat era prins într-o coafură elaborată, fiecare fir stând la locul lui. Westcliffe nu-şi amintea să fi avut vreodată un fir de păr rebel – asta se întâmpla doar dacă ea îl dorea aşa. Nimic nu îi scăpa. Purta o rochie albă, cu o fustă voluminoasă, pe care o apuca mereu şi o muta, ca să nu-i oprească paşii rapizi şi întoarcerile bruşte. Buzele ei roşii dispăreau şi reapăreau, în funcţie de cât de tare le apăsa. Respiraţia, ca şi mişcările ei, era agitată.

Westcliffe se gândise să vorbească, însă participase la un moment dat la o lectură despre vulcani, iar în acea clipă avea impresia că urma să vadă erupţia unuia. Lectorul îi descrisese ca fiind frumoşi, dar periculoşi. Westcliffe nu-l

putu contrazice.

— Ieri am fost să călăresc în Rotten Row, spuse ea în cele din urmă. Nu se uită la el şi nici nu încetini, însă totul în el îngheţă. Imaginează-ţi surprinderea mea când te-am văzut sărutându-ţi soţia.

Se opri să îl străpungă cu toată furia privirii ei. El închise ochii. Nu se gândise că avea să-l vadă sau că un simplu sărut urma să se transforme în momente de plăcere înnebunitoare. Trebuia să fie conştient de acest lucru. Nu o putea atinge pe Claire fără să vrea mai mult.

Westcliffe deschise ochii şi văzu că furia se risipise şi fusese înlocuită de devastare. Lacrimile, care apăruseră la momentul potrivit, îi umpleau ochii.

— De ce ai sărutat-o în public? spuse ea. De ce ai sărutat-o?

Westcliffe se ridică foarte încet în picioare.

— Anne…

— O să divorţezi.

Nu era sigur dacă era o afirmaţie sau o întrebare. Clătină din cap.

— Situaţia s-a schimbat. Ar fi trebuit să vin să te văd în momentul…

— Cum s-a schimbat?

Îl văzuse pe tatăl lui rănindu-i mama şi fusese hotărât să nu rănească niciodată o femeie. Însă, în decursul a doi ani, rănise două. Nu conta că niciuna nu-l iubise. Făcuse parte din viaţa lor şi se purtase urât cu ele.

— Divorţul nu mai e… de dorit, spuse el şoptind cuvintele greu de rostit.

Totuşi, acest lucru îl făcu să se simtă uşurat.

Anne se albi la faţă şi păşi în spate, aşezându-se pe un scaun.

— Te-ai culcat cu ea?

Rosti cuvintele ca şi cum el ar fi recunoscut că mâncase excremente de câine. Dintr-un anumit motiv, Westcliffe fu cuprins de furie, nu pentru el, ci pentru Claire. Pentru că Anne nu înţelegea ce comoară era soţia lui şi că orice bărbat ar fi fost norocos s-o aibă.

— E soţia mea, replică el, pronunţând fiecare cuvânt cu atenţie şi punând în spatele lui toată forţa poziţiei lui în societate.

— Deci o iubeşti?

O iubea? Ţinea la Claire. Îi plăcea să înceapă ziua cu ea ghemuită lângă el. Se bucura când făceau dragoste. Orice sentimente ar fi avut pentru Claire, ea trebuia să le audă prima. L-ar fi ajutat dacă ar fi putut desluşi nevoia şi dorinţa care se luptau în el.

— Îmi pare rău, Anne, dar nu am de ce să împărtăşesc cu tine sentimentele mele pentru ea.

— Şi cum rămâne cu sentimentele pentru mine? Ai fost amantul meu şase luni. Ai stat cu mine mai mult decât ai stat cu altcineva… cu excepţia soţiei tale. Iar timpul tău cu ea a fost o perioadă de separare. Nu avea cum să te cucerească într-un timp aşa de scurt. Te-a fermecat cu prezenţa ei constantă în casa ta. Dar nu ai cum s-o doreşti mai mult decât mă doreşti pe mine!

— Anne, nu am plănuit ca relaţia mea cu Claire să ia întorsătura asta, dar acum, că s-a întâmplat, nu pot să-ţi fac nicio promisiune.

Uitându-se în jos, la mâinile împreunate, Anne respiră adânc.

— Când a murit soţul meu, am hotărât că o să-mi iubesc următorul soţ. Îşi ridică ochii, privirea ei fiind plină de stăruinţă. Eu pe tine te voiam. Faptul că mariajul tău nu fusese consumat, că tu şi cu soţia ta eraţi înstrăinaţi mi-a dat o speranţă pentru fericire cum nu am mai avut vreodată.

Iute şi susţinându-i privirea, îngenunche în faţa ei şi îi duse mâinile la buze.

— Anne, trebuie să înţelegi că nu sunt capabil de iubire.

— Deci nu o iubeşti nici pe ea. Poţi face petiţie la parlament pentru divorţ. Eu pot fi fericită fără dragostea ta, dar nu pot fi fericită fără tine.

— Nu ar fi corect faţă de Claire. Mi-am ales drumul. Am de gând să rămân cu ea. Trebuie să accepţi asta.

Îl duru să îi vadă lacrimile curgându-i pe obraji. Anne îi prinse faţa cu mâinile.

— O să-mi fie groaznic de dor de tine, dar, dacă tu crezi că o să fii fericit cu ea, atunci o să fac aşa cum zici, rosti ea şi îşi lipi buzele sărate din cauza lacrimilor de gura lui. O să accept că nu vei fi niciodată al meu.

Scoţând o batistă din buzunar, îşi şterse lacrimile şi îi aruncă un zâmbet plin de bravadă.

El o sărută pe frunte.

— Fii fericită, Anne!

Westcliffe ieşi din cameră. Nu-şi putu aminti de ce şi-ar fi dorit vreodată să fie în compania ei.

Capitolul 19

Claire aprecia puţine lucruri mai mult decât să-şi vadă soţul în costumul de seară… Asta dacă nu îl vedea dezbrăcat complet. În ultima săptămână, aflase că era un amant foarte atent şi aventuros. Nu se limita numai la pat. Nicio piesă de mobilier nu îi scăpa: canapeaua, divanul, scaunul, biroul, masa. Chiar şi banca din grădină, dacă ora era destul de târzie şi nu erau şanse mari să fie prinşi. Era surprinsă că încă nu o dusese în parc. Poate avea să o facă atunci când lumina lunii nu mai putea să îi dea de gol.

Îi aranjă lavaliera în timp ce stătea cu el în bibliotecă şi o aşteptau pe Beth să li se alăture.

— La câte baluri blestemate mai trebuie să mergem? mormăi el.

— La câte vrea Beth, răspunse ea.

Balul din acea seară era al contesei de claybourne – în sfârşit! Rochia lui Beth ajunsese după-amiază târziu.

— Te rog să nu plăteşti pe nimeni să danseze cu ea în seara asta.

— O să fiu prea ocupat să dansez cu tine ca să-mi pese cine îi acordă atenţie.

— Din păcate, fiind însoţitoarea ei, o să fiu eu atentă.

— Nu şi dacă ar fi după mine.

Sclipirea decadentă din ochii lui o lăsă fără aer.

— Doar nu te gândeşti să facem ceva indecent cât suntem acolo!

— Nu mă gândeam până când nu mi-ai dat tu ideea.

— O să ne purtăm frumos.

— Vom vedea.

— Sunt gata, anunţă Beth, iar Claire se întoarse, sperând că obrajii nu îi erau atât de înroşiţi de dorinţă.

Beth făcu o piruetă, etalându-şi rochia de un albastru pal şi cu catifea închisă la culoare pe margini.

— Ce părere ai?

Claire nu apucă să răspundă, deoarece Willoughby intră tăcut în cameră, având o tavă cu un plic pe ea.

— Îmi cer scuze, milord, dar a sosit o scrisoare. Mi s-a spus că e urgent.

Claire se uită cu teamă când soţul ei o deschise, o citi şi o băgă repede în jachetă.

— Îmi pare rău, spuse el cu vocea calmă, lipsită de emoţii. Va trebui să mergeţi la bal fără mine.

— Ce e în neregulă?

— Nimic îngrijorător. Este doar o situaţie de care trebuie să mă ocup.

Îşi puse mâinile pe braţele ei, o trase aproape şi o sărută pe frunte.

— O să vin la bal cât de repede pot. Păstrează-mi un dans!

Înainte să îi pună alte întrebări, Westcliffe ieşi din cameră.

— Asta da inconvenient, comentă Beth. Mă întreb ce era atât de urgent.

Claire clătină din cap, întrebându-se dacă avea să vină vreodată momentul în care soţul ei să aibă încredere totală în ea şi să-i împărtăşească totul.

Claire ar fi fost impresionată de balul de la Claybourne dacă nu ar fi fost îngrijorată din cauza lui Westcliffe. Nu voia să recunoască faptul că se temea că se dusese să o ajute pe Lady Anne Cavill.

Gelozia nu era un sentiment prea plăcut, însă grija că era în neregulă ceva cu el era mai groaznică. Nu dorise să meargă la bal. Simpla ei dorinţă fusese să îl aştepte să se întoarcă, însă Beth îi spusese că se putea plimba îngrijorată şi la Claybourne, la fel de uşor ca la ea acasă.

Doar că ea nu se plimba îngrijorată. Vorbea cu oamenii, încercând să lase impresia că îi păsa de vreme sau de un gentleman interesat de o lady. Deşi carnetul de bal al lui Beth nu se umplu la fel de repede ca înainte, sora ei nu ducea lipsă de parteneri. Până şi Claire fusese invitată la dans, însă îi refuzase politicos pe ambii domni. Nu pentru că s-ar fi temut că Westcliffe ar fi devenit gelos ori s-ar fi supărat, deşi ambele variante erau posibile, ci pur şi simplu pentru că voia să danseze doar cu el.

— Claire?

Recunoscu vocea blândă, aşa că tonul familiar nu o surprinse. Se întoarse şi zâmbi.

— Lord şi Lady Lynnford, mă bucur să vă văd!

Veneau des în vizită pe vremea când mergea cu tatăl ei la moşia lui Ainsley. Întotdeauna îl considerase pe Lynnford unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care îi văzuse vreodată. Chiar şi când era mică, îşi dăduse seama că acesta fusese binecuvântat cu trăsături perfecte. Părul lui avea culoarea grâului, iar ochii avea albastrul cerului care veghea lanul. Întotdeauna o surprinsese faptul că soţia lui era atât de puţin impresionantă în comparaţie cu el – mult mai scundă şi cu o rotunjime care trăda faptul că născuse cinci copii. Dar nu cunoştea o persoană mai bună.

— Am auzit că eşti în Londra, spuse Lady Lynnford şi o luă pe Claire de mână, trăgând-o uşor în jos în timp ce se ridică să o sărute pe obraz. Arăţi bine.

— Sunt bine, mulţumesc. Nu v-am văzut la primul bal.

— Ne bucuram de apele din sudul Franţei.

— Totul e bine?

— Da. Râse cu autoironie. Pur şi simplu îmbătrânim şi suntem mai obosiţi.

— Pentru mine, sunteţi neschimbaţi.

Însă, după ce îi studie îndeaproape, îşi dădu seama că

nu era adevărat în ceea ce o privea pe Lady Lynnford. Părea să fi îmbătrânit, şi nu într-un mod flatant. În schimb, Lynnford era, într-adevăr, neschimbat.

— Westcliffe e aici? întrebă el.

— Nu, a trebuit să se ocupe de o problemă.

— Am înţeles.

Claire simţi dezaprobarea din vocea lui.

— Era ceva foarte urgent, îl asigură ea.

— Sunt convins.

Probabil bănuia că soţul ei era cu altă femeie.

— Totul merge foarte bine în mariajul nostru.

Lynnford păru surprins, şi ea îşi dădu seama că îi citise gândurile despre Westcliffe.

— Serios?

— Da, ne-am împăcat.

— Mă bucur foarte mult să aud asta.

Nu ştia în ce direcţie să ducă conversaţia, aşa că spuse:

— Sora mea, Beth, e în Londra pentru sezon.

— Da? întrebă Lady Lynnford încântată. Ce păcat că fiii noştri nu sunt interesaţi de căsătorie în momentul de faţă!

Încercă să-şi amintească vârstele lor. Parcă erau mai mici decât Stephen.

— Şi Ainsley e la fel, adăugă ea.

— Şi cum rămâne cu Stephen? Aţi mai auzit de el ceva? întrebă Lynnford.

— Nu. Probabil că regimentul îl ţine foarte ocupat.

— Sunt sigur că aşa e.

— Ei, draga mea, încheie Lady Lynnford, strângând-o de mână. Trebuie să mergem să vorbim şi cu alte persoane. Sper să ne mai vedem.

— Sigur.

Uitându-se la ei cum se îndepărtau, se întrebă dacă Lynnford îl condamnase mereu pe Westcliffe. Nu avea să se lase pradă îndoielilor lui în privinţa soţului ei. Ar fi ştiut dacă era cu Lady Anne. Ar fi ştiut…

— A avut încredere în tine şi te-a lăsat să vii singură?

Când se întoarse, spre surprinderea ei, dădu nas în nas cu Lady Anne Cavill. Era absolut superbă. Nu existau cuvinte care să o descrie. Şi mirosea puternic a liliac. Claire se forţă să zâmbească politicos.

— Nu cred că ne-am cunoscut oficial.

— Dar ştiu cine eşti şi bănuiesc că şi tu ştii cine sunt. Se uită în jur. Nu l-am văzut pe Westcliffe aici.

— Nu sunt surprinsă că nu l-ai văzut. Presupun că ştiai că nu este aici din moment ce ai pomenit faptul că am venit singură.

Lady Anne zâmbi, însă nu avea nimic generos sau bun în zâmbet.

— Nu l-ai câştigat, draga mea.

Stomacul lui Claire se încordă atât de tare, că aproape se chirci.

— Poate că l-ai câştigat pentru un sezon, continuă Lady Anne, dar eu o să îl am pentru eternitate.

— Nu, spuse Claire calmă. Nu o să renunţ la el nici în favoarea ta, nici a altcuiva. Nu o să divorţăm.

— Asta ţi-a spus?

Se uită la Claire de parcă ar fi fost un copil naiv, ca şi cum nu s-ar fi schimbat sau nu s-ar fi maturizat din noaptea nunţii.

— Un bărbat mereu o să-şi schimbe părerea dacă i se oferă stimulentul potrivit.

— Nu o s-o facă. Şi nici eu.

— De dragul tău, sper să ai dreptate. Nu ştiu dacă ai putea supravieţui altui scandal.

— Nu face greşeala să mă subestimezi. O să lupt ca să-l păstrez.

Îşi ridică o sprânceană.

— Se pare că nu eşti chiar o fetiţă credulă, aşa cum spunea el.

— Tu, în schimb, pari să fii târfa despre care vorbea.

Claire o văzu pe Anne ridicând mâna să o lovească şi se pregăti să se apere, când auzi o voce:

— Lady Anne, te-am căutat pentru tot!

— Ainsley.

Se întoarse, zâmbind frumos, şi îl lăsă să o sărute pe obraz.

— Tocmai vorbeam cu cumnata ta despre căsătorie.

— Serios? Ce noroc pe ea! Eu, în schimb, vreau să dansez. Spune-mi că următorul vals mi-a fost rezervat.

— Bineînţeles, dragule.

În timp ce o conducea pe Lady Anne, Ainsley îi făcu cu ochiul lui Claire. Încerca să se liniştească, însă tremura din cap până-n picioare. Ura gândul că Westcliffe vorbise despre ea cu acea femeie. Ce văzuse la ea în afară de frumuseţe?

Beth apăru dintr-odată lângă ea, iar Lord Greenwood se apropie şi el.

— Ce ai discutat cu Lady Anne Cavill? Toată lumea vorbeşte despre balul pe care îl va găzdui la sfârşitul lunii. Încă nu am primit invitaţie. De asta era aici? Ca să ne invite?

— Nu cred că vom fi invitate şi, chiar dacă vom fi, nu vom merge.

— De ce nu? Vreau cu disperare…

— Nu poţi avea tot ce vrei, Beth! spuse Claire apăsat. Şi eu vreau ca soţul meu să fie aici. Vreau ca mariajul meu să fie mai mult decât ceea ce este. Vreau…

Îşi puse mâna la frunte.

— Hai să ne luăm hainele! E timpul să plecăm.

— Dar mai sunt dansuri! Nu o să fiu fericită dacă plecăm.

— Şi eu nu o să fiu fericită dacă mai stăm. În seara asta, fericirea mea e mai presus decât a ta!

— Nu e corect!

— Habar nu ai câte am făcut ca tu să ai parte de acest sezon. Nu-mi vorbi de corectitudine când tot ce-ţi cer e ca o seară să facem ce vreau eu, nu ce îţi doreşti tu. Nu vreau să facem o scenă aici. O să vii cu mine acum sau o să trimit regretele noastre gazdei următorului bal!

Beth se încăpăţână.

— Dar dacă Westcliffe vine să te caute? Ţi-a spus să îi păstrezi un dans.

Aşa era, la naiba! Dacă ea nu ar fi acolo, cu siguranţă Lady Anne ar dansa cu el. Dar nu se putea aştepta ca Westcliffe să aibă încredere în ea dacă ea însăşi nu avea încredere în el.

— O să rog gazda să îi spună că a trebuit să plecăm mai devreme.

— Chiar vrei să plecăm, nu-i aşa? întrebă Beth.

— Da, aşa e.

Sora ei încuviinţă din cap.

— În regulă atunci.

Capitolul 20

Westcliffe nu era acasă când se întoarseră. Claire se pregăti de culcare, după care merse în dormitorul lui, se aşeză în pat şi începu să citească *Ultimul mohican.* Aşa se simţea mai aproape de el. Deşi erau multe lucruri pe care el nu le împărtăşise cu ea, îi spusese totuşi care era scriitorul lui preferat.

Era trecut de miezul nopţii când uşa se deschise. Când îl văzu, Claire rămase fără aer. Soţul ei nu avea jachetă. Vesta îi era deschisă şi lavaliera lipsea. Era ciufulit, cu hainele rupte şi murdare de noroi şi de sânge. Pe faţă avea pete negre. Mâna dreaptă era învelită într-o pânză murdară.

— Dumnezeule! Claire se dădu jos din pat şi se duse la el. Ce s-a întâmplat?

— Ce faci aici? De ce eşti trează?

— Mi-am făcut griji pentru tine.

El păru distras în timp ce ea îl îndreptă spre un scaun şi îl obligă să stea. Îl prinse de faţă.

— Westcliffe, ce s-a întâmplat?

— A fost un accident feroviar. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Trenul a deraiat. A fost… groaznic.

— De ce au trimis după tine?

— Eu sunt unul dintre investitori. Era calea mea ferată. Nouă oameni au murit, Claire. Cel puţin patruzeci au fost răniţi.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău… De ce nu mi-ai spus? Aş fi mers cu tine!

— Nu am vrut să te îngrijorezi. Trebuia să mergi la bal, nu să vezi aşa ceva.

— Nu trebuia să mergi singur!

Îi atinse părul, faţa. Văzu efectul pe care noaptea îl avusese asupra lui în încordarea de pe chip, în oboseala din ochi. Uşor, îi ridică mâna rănită, dându-şi seama că o legase cu lavaliera.

— Ce s-a întâmplat aici?

— M-am rănit când ridicam o bucată de metal. Un bărbat era prins sub rămăşiţele unui vagon. L-am scos, dar era atât de mult sânge… Nu ştiu dacă o să fie bine. Soţia lui plângea, pur şi simplu stătea acolo şi plângea. Rochia ei era ruptă. I-am dat jacheta mea.

Vorbea întruna. Niciodată nu făcuse asta. O speria să îl vadă în acea stare. Apropiindu-se, îl sărută pe frunte.

— O să le spun servitorilor să îţi pregătească o baie caldă.

— E prea târziu.

— Nu, tremuri. Cred că o baie te-ar ajuta.

El încuviinţă.

— Bine atunci.

— Stai aici până când pregătesc totul.

Claire avu dreptate. Avea nevoie de asta. Corpul lui îndurerat şi rănit în apă fierbinte. Paharul de whisky pe care Claire i-l umpluse deja de trei ori. Mâinile ei care spălau uşor şi temeinic murdăria de pe corpul lui.

Ştia că scenele oribile aveau să-l bântuie toată viaţa. Nu-şi putea imagina că un câmp de luptă ar fi putut arăta mai rău. Când totul se terminase, când nu mai avea nimic de făcut, când putu să plece în sfârşit, singurul loc unde îşi dorea să fie era acolo, cu ea.

Asta îl îngrozea mai mult decât orice altceva. Că avea nevoie să fie cu ea. Ştia că nicio altă femeie nu-l putea

consola ca ea. Nicio altă femeie nu avea grijă de el ca ea. Nicio altă femeie nu putea citi dincolo de cuvinte ca ea.

Mâinile ei masară uşor săpunul prin părul şi pe scalpul lui. Era minunat. Nu îl forţă să vorbească. Nu puse întrebări. Pur şi simplu era acolo. Era mai mult decât destul.

— Închide ochii, îi spuse ea, şi îi turnă apă caldă în cap iar şi iar, până ce nu rămase nicio urmă de săpun.

Când termină, se duse lângă el, luă un prosop şi începu să îi spele tandru faţa. Înainte de asta, îi curăţase rana de pe mână şi o înfăşurase în pânză, spunându-i să nu o bage în apă.

Westcliffe crezu că nu avea să mai zâmbească niciodată, însă exact asta făcu după ce văzu petele de umezeală de pe rochia ei, una în mod special, care îi făcea vizibilă umbra sfârcului ei întărit. Plimbă un deget deasupra lui.

— Cămaşa ta de noapte se udă. Ar trebui s-o dai jos.

Mângâindu-l pe obraz, îl obligă să o privească.

— Am nevoie de ceva mai mult între noi. Mai mult decât… sex.

El clipi confuz. Ce voia să spună? Avu impresia că mintea îi înota printr-o mocirlă groasă. Gândurile săreau de jur-împrejur, nefiind destul de ascuţite cât să fie folosite în conversaţie. Cuvintele ei nu aveau sens. Nicio femeie nu dorise de la el mai mult decât o partidă bună între cearşafuri.

— Credeam că îţi place.

— Îmi place. E minunat!

Înmuie pânza în apă şi începu să-l spele pe piept.

— Dar vreau mai mult. Când câinele tău moare, vreau să vii la mine, să-mi spui mie, să îţi împărtăşeşti durerea cu mine. Când primeşti veşti proaste, vreau să ştiu că îţi pot împărtăşi îngrijorarea sau că te pot ajuta să găseşti o soluţie. Westcliffe, nu trebuie să faci totul singur! De asta sunt aici. Nu doar ca să fiu sub tine, ci alături de tine!

Westcliffe îi luă faţa în mâini.

— Claire, nicio femeie nu a însemnat mai mult pentru mine. Dar ceri prea mult.

— Nu trebuie să faci totul mâine. Dar trebuie să ştii că nu o să te mai trădez niciodată. Orice îmi spui, orice împărtăşeşti cu mine se află în siguranţă. Vreau să fiu alături de tine, Westcliffe.

— Vrei să-mi dai ce am nevoie? întrebă el.

— Da.

Îi luă mâna, o duse sub apă şi o aşeză pe mădularul lui tare.

— De asta am nevoie. Acum. Am nevoie să taci…

Claire se ridică şi îşi dădu jos cămaşa de noapte, dezvăluindu-şi corpul suplu şi splendid. O mai văzuse goală, însă în seara aceea era o confirmare a frumuseţii formei umane, care nu era mutilată, distrusă sau bătută. Era perfecţiunea întruchipată.

Claire îşi despleti părul, după care se aplecă şi îl pieptănă cu degetul, apoi se îndreptă. Lui Westcliffe nu îi veni să creadă cât de provocator putea fi un gest atât de simplu. Vru să iasă din apă şi să o ducă în pat, dacă reuşea să ajungă până acolo. Ea îl împinse însă cu piciorul înapoi în apă.

Îşi puse piciorul lângă şoldul lui şi intră lângă el. Graţioasă, ridică şi celălalt picior. Călărindu-l, se lăsă în jos, învăluindu-l într-un cocon de căldură lichidă. Luând-o în braţe, îşi îngropă faţa în sânii ei şi termină repede, cu o intensitate care aproape că îl făcu să leşine. Pentru o fracţiune de secundă, ororile pe care le văzuse nu mai existau.

Nu mai erau decât ei doi.

Claire îl mângâie pe spate, trecându-şi degetele prin părul lui, şoptindu-i că totul avea să fie bine, că îl iubea. El nu putu repeta cuvintele, nu îşi dădu voie să devină atât de vulnerabil, dar o ţinu în braţe timp îndelungat.

Când se răci apa, o întoarse şi o spală în timp ce şi ea îl spăla. După ce se uscară, o luă în braţe şi o duse în pat.

Claire nu avusese de gând să îi spună că îl iubeşte, însă cuvintele îi scăpaseră fără voie. Era ciudat că, atunci când se căsătorise cu el, se temuse de partea fizică a relaţiei, iar acum îşi dădu seama că era posibil ca lui să-i fie

teamă de partea emoţională. El îşi folosea mai mult trupul decât cuvintele ca să comunice.

Când o aşează pe pat, gura lui se lipi de a ei cu intensitate, apoi cu delicateţe. Îi mângâie gâtul, apoi obrajii. Sărutul avea o dulceaţă care parcă ar fi implorat-o să îl accepte, să îl dorească. Să fie mulţumită cu ce îi putea oferi, ca şi cum el ar fi recunoscut că nu era îndeajuns. O putea duce pe culmi incredibile ale plăcerii, însă nu îşi putea dezvălui inima.

El îşi plimbă buzele pe gâtul ei într-o călătorie înceată, care lăsă în urmă umezeala gurii lui şi mici fiori provocaţi de limbă. Intensitatea din apă dispăruse. Avusese nevoie de ea pentru o eliberare fizică ce l-ar fi curăţat la fel de mult ca săpunul şi apa. Claire înţelesese importanţa acestui lucru. Însă cum îl convingea că putea fi mult mai mult?

Oare niciuna dintre femeile cu care fusese nu dorise mai mult? Oricât de bine ar fi fost, voia ca el să ştie că ar fi putut avea mai mult. Dar trebuia să facă asta altă dată, pentru că în acea clipă el era foarte priceput la ce făcea. Toate grijile ei se topiră, iar ea se pierdu în senzaţii.

Limba lui se jucă cu un sân, în timp ce mâna îl frământa pe celălalt. Dorinţa crescu, cerând eliberarea pe care el o putea oferi. Claire îşi plimbă degetele prin părul lui, în timp ce el o luă în jos, respiraţia lui adiind deasupra abdomenului ei. Delicios, ameţitor. Se mişcă mai jos, depărtându-i coapsele.

— Westcliffe?

— Şşşt! Se uită la ea cu ochi grei. Acum e rândul tău.

Îşi îngropă gura în buclele moi, iar limba lui se plimbă deasupra pielii sensibile. Claire aproape căzu, doar că el o ţintui de pat, cu degetele uneia din mâini răsfirate pe pântecul ei. Se întinseră să îi prindă sânul, iar degetul lui mare se juca cu sfârcul ei, în timp ce limba îşi continuă jocul nebunesc de mai jos.

Claire îşi puse mâinile pe umerii lui şi simţi cum muşchii îi pulsau sub atingerea ei, la fel cum corpul ei se unduia la fiecare atingere a limbii lui. Westcliffe sugea şi muşca încet. Împingea şi alina. Presiunea crescu, până

când Claire se arcui, lipită de el, scâncind, trăind o eliberare năucitoare care o făcu să zboare printre stele, după care căzu înapoi, fără aer şi fără vlagă.

Geamătul lui răsună în jurul ei. Westcliffe alunecă de-a lungul corpului ei, lăsând o dâră de săruturi. Când ajunse în zona gâtului, îşi aşeză faţa în curbura umărului ei.

Lui Claire i se păru că îl văzu zâmbind înainte să adoarmă. Braţul şi piciorul lui erau răsfirate greoi deasupra ei. Nu se putea mişca, însă nu ar fi făcut-o nici dacă ar fi putut. Voia pur şi simplu să stea lipită de el.

*

Sânge şi măcel. Atâţia oameni care strigau după ajutor. Încercase să ajungă la ei…

Se trezi cu un ţipăt. Claire fu imediat lângă el, mângâindu-l pe piept, sărutându-l pe umăr.

— E în regulă, şopti ea blând. În vis erai acolo? La accident?

Nu erau vise, ci coşmaruri. Se întrebă când aveau să dispară.

— Da.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu.

Lampa de pe noptiera de lângă pat ardea, creând o aură în jurul ei. Îngerul lui. Îşi plimbă degetele prin părul ei. De ce era ea atât de diferită de celelalte? De ce lângă ea totul era diferit?

— Cum a fost la bal? întrebă Westcliffe.

Claire dădu din umeri.

— Ai dansat?

— Nu.

— Beth a dansat?

— De mai multe ori.

Ea se bătu cu degetul în piept.

— Ce e? întrebă el.

Claire îl privi pe sub gene.

— Vrei ca eu să vorbesc despre ce mă deranjează, dar

tu nu vorbeşti despre ce simţi.

— De ce nu mă înveţi arătându-mi cum s-o fac?

Cu un zâmbet vag, ea clătină din cap.

— Având în vedere prin ce ai trecut mai devreme, problemele mele sunt o nimica toată.

— Probleme? Ce probleme? Îşi plimbă degetele prin părul ei, prinzându-i capul în aşa fel încât să îi poată studia faţa. S-a întâmplat ceva la bal?

— Lady Anne a vorbit cu mine.

Westcliffe înjură. Anne putea fi tăioasă când voia – şi făcea asta foarte des.

— Sigur nu a fost plăcut.

— A pretins că i-ai zis că aş fi o fetiţă credulă.

— Nu am zis asta.

Îi atinse sprânceana, plimbându-şi degetele peste cicatricea ei.

— Foloseşte vorbele ca o armă. Ignor-o!

Claire îşi muşcă buza de jos înainte să îi spună:

— Probabil o să vrei să o ignori şi tu. I-am spus că tu mi-ai zis că e o târfă.

— Dumnezeule!

Nu ştiu dacă era cazul să râdă ori să bombăne. Soţia lui se dovedise a fi arţăgoasă. Îi plăcea atât de mult de ea! Stătu în cumpănă. Chiar îi plăcea de ea, dar nu doar acolo, în patul lui. Fu o revelaţie uluitoare.

— Încă ai sentimente pentru ea? întrebă Claire, întrerupându-i gândurile.

Susţinându-i privirea, Westcliffe spuse:

— Nu.

Îi mângâie faţa.

— Noi n-am avut călătoria noastră de nuntă.

Ea ridică din umeri.

— E momentul s-o facem.

Ea se ridică, uitându-se la el de parcă ar fi fost nebun.

— Poftim?

— Hai să plecăm câteva zile.

— Dar cum rămâne cu Beth?

— Mama mea ar putea să o însoţească.

— Mama ta scandaloasă ca însoţitoare?

El îşi plimbă degetul până în centrul pieptului ei, atingându-i partea de jos a unui sân.

— Te rog, Claire! Vreau să fiu complet singur cu tine.

O emoţie caldă şi minunată, pe care el nu o desluşi, dar o aprecie, îi apăru pe faţă.

— Putem fi gata de plecare la prânz.

*

Westcliffe avea o casă mică, din piatră, cu vedere spre mare. Când Claire stătea pe balconul dormitorului principal, inspirând aerul sărat şi uitându-se la valurile albe ridicându-se, simţi că acel loc izolat era altă dovadă a lucrurilor pe care nu le ştia despre soţul ei. Ar fi vrut să-l aşeze pe un scaun pentru a-i cere să-i spună totul despre el. Totul. Însă nu putu nega că exista plăcere în fiecare descoperire.

Casa era îngrijită de puţini angajaţi. Servitorul lui şi camerista ei îi însoţiseră. Însă servitorii erau discreţi şi absenţi. Claire îşi dădu seama că erau aproape singuri.

Auzi un zgomot, se uită în spate şi îl văzu pe Westcliffe în uşă, rezemându-se de toc, cu braţele încrucişate. Îşi dăduse jos jacheta şi vesta. Briza mării îi ciufuli părul şi îi înfoie cămaşa. Mai multe fire decât de obicei îi scăpaseră din coafură, iar ea îşi imagină că Westcliffe avea să se apropie ca să i le aşeze la loc.

— Ce părere ai? întrebă el.

— Îmi place foarte mult.

El veni lângă ea şi o luă de talie, trăgând-o mai aproape şi strângând-o sub braţul lui.

— Îmi place să vin aici şi să mă uit la vasele care navighează în depărtare. Îmi imaginez unde se duc, ce aventuri trăiesc cei de la bord.

— Ai vrea să călătoreşti prin lume?

— Da. E posibil să fac asta când voi avea un moştenitor care să se ocupe de afacerile mele.

Inima îi fu spulberată, de parcă ar fi lovit-o un val.

Discuţia despre un moştenitor dădea un aer de permanenţă lucrurilor.

Întorcând-o, îi aranjă firele de păr rebele în spatele urechii, însă vântul le eliberă din nou. Westcliffe zâmbi.

— Ai spus că nu vrei ca mariajul nostru să se termine. Am dus lucrurile prea departe ca finalul să fie simplu sau uşor. Cred că drumul nostru este stabilit şi trebuie să ne bucurăm din plin de el.

Nu erau cuvintele dulci ale devotamentului etern, însă erau dulci. Nu era un bărbat care să îşi ofere uşor inima. Claire începuse să înţeleagă asta. Dar era bărbatul cu care voia să îşi petreacă restul vieţii. Nu avu nicio îndoială că, în timp, avea să îi spună cuvintele pe care voia să le audă.

— Nu o să suport dacă o să te culci vreodată cu altă femeie, spuse ea sincer.

— De când am aflat că eşti în Londra, nu am dorit pe nimeni altcineva.

O explozie de bucurie o copleşi. Cuvinte şi mai dulci.

— Ar trebui să ştii că nu am împărtăşit locul acesta cu nimeni altcineva. Dar am vrut s-o fac cu tine pentru că nu eşti precum celelalte. Westcliffe clătină din cap. Nu pot să explic, dar pur şi simplu nu eşti ca ele.

Era îndeajuns. Pentru moment, era suficient. Era convinsă că în timp avea să îi dea mai mult. Avea să i se ofere tot. În parte, era vinovată pentru faptul că el nu voia să dezvăluie totul din inima lui, dar văzuse destul din micile lui fapte bune, din iubirea şi puterea lui ca să ştie că îl iubea. Avea să facă tot ce trebuia ca el să o iubească.

Ridicându-se, îşi aruncă mâinile în jurul lui şi îl sărută.

— Aici e? întrebă el.

Îşi plimbă limba în centrul tălpii ei până când degetele i se încleştară.

— Nu, răspunse ea în timp *ce* îi privea părul închis la culoare şi îi mângâia gamba. Era întins lângă ea, însă cu capul spre fereastră. Lăsaseră gemurile deschise, iar briza flutura prin perdele. Puteau auzi oceanul lovindu-se de mai. Când se lăsă întunericul, văzură luminile slabe ale unui vas îndepărtat. Locul acela îi dădea o senzaţie de calm.

— Aici, spuse el, plimbându-şi limba pe glezna ei.

— Nu.

— Nu poţi să-mi dai măcar un indiciu?

— Ea îi zâmbi seducător.

— Prefer să explorezi.

Nu-i veni să creadă de câtă îndrăzneală dădu dovadă stând complet goală în faţa lui. Privirea lui arzătoare se plimbă de-a lungul ei, făcând-o să respire mai repede.

— Trebuie să fie un loc pe care nu l-am atins, dar îţi jur că te-am atins toată!

O studie cu atenţie, iar ea se abţinu să nu se agite. Westcliffe se ridică şi îşi plimbă degetele lungi şi pricepute de-a lungul picioarelor ei, dincolo de genunchi, pe pielea sensibilă a coapsei interioare. Tachină zona dintre coapsă şi şold. Ea tresări, însă doar zâmbi. Ochii lui se micşorară.

— Am fost foarte meticulos, şopti el seducător. Pe faţă, pe spate… Ţi-am neglijat cumva zona laterală?

Ea tremură în timp ce el se urcă pe corpul ei, ca un prădător, până când faţa lui ajunse direct deasupra ei.

— Claire, care parte?

Dând din cap, Claire îi lipi instinctiv braţul stâng mai aproape de corp, iar gura lui frumoasă şi pusă pe şotii se transformă într-un zâmbet victorios. El zâmbi, după care se dădu într-o parte, ca şi cum ar fi lăsat-o în pace. În momentul în care ea se relaxă, o prinse de încheieturi, i le ridică deasupra capului, le ţinu fixe cu o mână, iar picioarele lui îi fixară şoldurile de pat.

— Westcliffe…

Râsul lui fu, în acelaşi timp, sumbru şi jucăuş, după care degetele lui îi atinseră uşor pielea în apropierea sânului. Beth o gâdilase acolo când erau mici, degetele ei jucându-se şi împingând, însă tot nu se putuse abţine din râs. Însă atingerea lui…

— Dumnezeule, nu!

Încercă să-l dea la o parte, dar era prea mare, prea puternic – cu excepţia atingerii la subsuoară, care era devastatoare şi o făcu să se zvârcolească până ce izbucni în râs.

— Nu!

El se opri brusc. Pe măsură ce râsul ei dispăru, îi luă faţa în mâini.

— Iubesc râsul tău!

După care o sărută adânc, ca şi cum ar fi vrut să exploreze sunetul.

Iubire. Un cuvânt care era sigură că nu putea fi rostit uşor de Westcliffe. Însă cum putea să-i iubească râsul fără să iubească mai mult din ea? Poate chiar pe ea în întregime?

El îi dădu drumul la mâini. Jocul se schimbase. Deja nu mai era vorba despre gâdilat şi hohote de râs. Ci despre atins intim şi provocat gemete. Iar ea exact asta făcu. Nu îşi imaginase niciodată că existau atâtea moduri de a atinge. Uşor şi cu presiune, delicat şi ferm. O mângâiere înceată, un cerc ispititor. Respiraţia rece, care îi putea ridică părul de pe ceafă. Respiraţia caldă, care îi încingea gâtul. Nu era nimic ce el nu ar fi făcut. Nu era nimic ce ea nu i-ar fi permis să facă.

Avea încredere totală în el, atât în pat, cât şi în afara lui. Bănuia că şi el avea încredere în ea în pat. Spera că începea să aibă încredere în ea şi în afara lui. O dusese acolo, împărtăşise cu ea un loc unde nu mai fusese cu nimeni. Vorbiseră pe balcon despre visurile lui de a călători. Voia să aibă copii cu ea. Voia o moştenire care nu însemna o moşie în paragină şi nevoia de a se căsători pentru bani. Chiar îi spusese cât de bine le era acum, dar niciodată nu avea să fie mulţumit de asta şi întotdeauna urma să îşi dorească mai mult. Ştia ce însemna să fii dependent de bunătatea altcuiva. Nu îşi dorea asta pentru copiii lui. Muncise să obţină ce îşi dorise, spre deosebire de restul nobililor.

Era un bărbat pe care îl respecta, îl admira şi pe care ajunsese să-l iubească. Pasiunea dintre ei izbucni ca întotdeauna. El intră în ea cu o penetrare sigură, iar ea îl primi bucuroasă, oferindu-i plăcere. Se mişcară ritmic împreună. Susţinându-i privirea, văzu cum trăsăturile feţei lui erau cuprinse de plăcerea din ce în ce mai mare. Sub

mâinile ei, muşchii spatelui se încordau şi se relaxau. În ea, senzaţiile ademenitoare pulsau şi creşteau, până când nu mai puteră fi controlate. Când explodară în ea, el fu în acelaşi punct, corpul lui contractându-se, strigătul numelui ei de pe buzele lui răsunând în cameră şi amestecându-se cu icnetul ei necontrolat.

Coborâră de pe culmile plăcerii împreună, îmbrăţişaţi, cu corpurile lor lucioase şi fierbinţi. Afară, valurile se izbeau de ţărm, însă înăuntru era numai pace.

*

Întins afară pe nisip, rezemat într-un cot, o urmări cum intră în apă, îmbrăcată numai cu o bucată mică de material. Era o zonă izolată a coastei, iar şansele să treacă pe acolo cineva erau mici. Voia să i se alăture, însă disperarea cu care îşi dori să facă asta îl tulbură.

Niciodată nu simţise nimic dincolo de partea fizică pentru o femeie, însă pentru ea simţea mult prea mult. Întotdeauna reuşise să-şi amâne propria satisfacţie, să o prelungească pentru a mări plăcerea, însă, când făcea dragoste cu ea, satisfacţia emoţională pe care o simţea când o vedea atingând plăcerea deplină îi mărea plăcerea într-o asemenea măsură încât îşi pierdea controlul. Corpul lui tremura din cauza eliberării intense, când şi al ei făcea acelaşi lucru sau era foarte aproape de acel moment, în aşa fel încât el abia avea timp să îşi tragă sufletul.

Cu alte femei, mereu simţise că lipsea ceva. Cu Claire, se temea că găsise acel ceva. Pe ea. O dorea aşa cum nu dorise niciodată pe nimeni. Avea nevoie de ea şi nu voia pe nimeni altcineva. Îi plăcea compania ei. Aprecia totul la ea.

Se trezea lângă ea, iar pieptul i se umplea cu atâta bucurie…

Nu îi plăcea să fie dependent de ea. În trecut, fusese dependent. Asta îl făcea pe bărbat să se simtă închis, nesigur, mai puţin bărbat. Cu ea însă nu simţea nimic din toate astea, însă ştia că ea avea mult prea multă putere. Îl putea răni, aşa cum o mai făcuse deja.

Claire îngenunche în apă, apoi se ridică precum o nimfă şi se îndreptă spre el. Westcliffe râse când văzu că abia o acoperea costumul, albul puternic dezvăluind nuanţele mai închise ale corpului ei. Când ajunse lângă el, o luă de mână, o trase în jos şi o ghemui sub el.

Claire îi zâmbi, privindu-l cu dorinţă. El o sărută profund, cu dorinţă. Trecuseră numai câteva ore de când o făcuse a lui, dar avea de gând să o facă din nou acolo, când soarele şi norii se uitau, iar oceanul se lovea de mai.

Claire îşi dorea ca el să aibă încredere totală în ea. Iar Westcliffe se întrebă când o să-şi dea ea seama că el deja făcea acest lucru. În ciuda tuturor lucrurilor, avea încredere în ea din toată inima.

Capitolul 21

Claire stătea pe jos, în grădină, trăgând un băţ roşu cu o sfoară şi râzând în timp ce Fen o ataca feroce. Trecuse o săptămână de când ea şi Westcliffe se întorseseră de la mare. Beth supravieţuise în mod remarcabil în perioada în care stătuse cu ducesa. Leo decisese să îi picteze un portret. Un alt peţitor, al treilea fiu al unui conte, începu să o viziteze pe Beth, deşi ea încă îl favoriza pe Greenwood.

Claire se uită la Beth când se aşeză lângă ea.

— Pari extrem de fericită, spuse Beth. Te bucuri că ai venit în Londra?

Claire îşi muşcă buza de jos, apoi încuviinţă.

— Ar fi trebuit să vin mai demult. N-ar fi trebuit să accept exilul atât de docilă.

— Ce alte opţiuni aveai? O femeie trebuie să-şi asculte soţul.

Claire o luă de mână pe Beth.

— Iar acesta e motivul pentru care e important să iei

în considerare toţi peţitorii. Ai vrut să ai de unde alege şi pari să te fi hotărât foarte repede asupra unuia.

— Dar e perfect. De ce ţi-e aşa de greu să crezi asta?

Claire oftă.

— Pentru că, dacă aş fi putut, eu aş fi ales alt bărbat, iar acum îmi dau seama că, de fapt, căsătoria cu Westcliffe a fost lucrul corect.

— Ce ţi s-a întâmplat ţie nu o să mi se întâmple şi mie.

— Uneori, ceea ce credem că e bun pentru noi nu e chiar potrivit. Vreau doar să fii atentă.

— Prefer să-mi ascult inima.

Claire îşi dădu ochii peste cap.

— Of, eşti o romantică!

Beth zâmbi.

— Pentru că îmi face curte un bărbat foarte romantic. Când mergem în plimbările noastre zilnice prin Hyde Park, îmi recită poezii. O poezie diferită în fiecare zi. Ţie Westcliffe îţi citeşti poezii?

Claire râse uşor.

— Nu. În ultimul timp ne-am sfătuit cum să procedăm ca Fenimore să nu îşi mai facă nevoile în casă.

Beth mormăi.

— Asta nu e ceva ce ar trebui discutat.

— Cel puţin, începe, în sfârşit, să se apropie de Fen. Nu mă gândisem că va avea nevoie de timp ca să-şi jelească pierderea, dar asta m-a făcut să-mi placă şi mai mult de el.

— Măcar ţi-a oferit, în sfârşit, flori.

Aşa era. În acea dimineaţă, sosise o duzină de trandafiri roşii pentru ea, cu un bilet. Pur şi simplu.

Se întrebă de ce îi trimisese. Pentru că ţinea la ea? Pentru că lucrurile mergeau bine între ei? Se putea gândi la o sută de lucruri. Poate că era vorba de toate.

— Îţi vine să crezi câte flori au venit pentru mine? spuse Beth. Cred că, dacă Greenwood mă cere în căsătorie, o să amân să-i dau un răspuns până la următorul sezon.

Claire se temea că sora ei devenea captivată de

lucrurile materiale.

— Rişti să-l pierzi. Dacă se hotărăşte că nu meriţi să te aştepte?

— Atunci nu mă merită.

— De unde ai atâta încredere?

— Nu ştiu. Dar ştiu sigur că nu mă căsătoresc cu bătrânul Hester.

Claire îl privi pe majordom apropiindu-se. Acesta îi oferi o carte de vizită pe o tavă de argint. Claire încremeni când văzu numele: Lady Anne Cavill.

— Dumnezeule! exclamă Beth, luând cartea de vizită. Crezi că ne invită la balul ei?

Claire fu cuprinsă de teamă. Nimic bun nu putea ieşi din acea întâlnire. Westcliffe nu era acolo. Trebuia să se ocupe de nişte treburi legate de calea ferată. Plecase de dimineaţă. Poate că acesta era motivul pentru care îi trimisese flori, să îi spună că se gândea la ea. Îşi îndreptă din nou atenţia către Beth.

— Nu ştiu de ce e aici.

— Trebuie să o primim imediat.

Beth vru să se ridice în picioare, însă Claire o apucă de braţ, oprind-o.

— O să mă văd cu ea singură.

— Claire, de ce? Să fii acceptată de ea…

— Willoughby, pe cine vrea să vadă? îl întrebă Claire pe majordom, sperând să pună punct discuţiei cu Beth.

— Pe tine, milady.

Claire îi dădu lui Beth jucăria.

— Ţine-l pe Fen ocupat, te rog!

Beth se bosumflă, după care răspunse:

— Fie.

Cu ajutorul majordomului, Claire se ridică în picioare. Spera ca Lady Anne să plece înainte de întoarcerea lui Westcliffe. Nu-şi putea imagina ce voia femeia aceea. Sau poate că ştia foarte bine, pentru că avea noduri în stomac. Era de-a dreptul ridicol.

Dacă Westcliffe nu ar fi ţinut la Claire, cu siguranţă nu s-ar fi tot întors în patul ei şi nu ar fi rămas acolo toată

noaptea, ca să se trezească lângă ea în fiecare dimineaţă. Nu ar fi ţinut-o aproape. Nu i-ar fi spus şoapte la ureche. Nu ar fi făcut-o să se simtă preţuită. Deşi nu-i mărturisise niciodată dragostea eternă, Claire simţea că se apropiau.

Când intră în casă, îşi dădu jos boneta şi mănuşile, îşi aranjă părul şi îşi înroşi obrajii, deşi nu mai avea nevoie de culoare. Păşi cât de calm putu în hol, fiind mândră de cât de primitor era. Chiar începuse să transforme casa într-un cămin.

Când Claire intră în salon, Lady Anne Cavill se întoarse de la fereastră. Rochia ei verde pal îi accentua perfect părul cu nuanţe roşcate.

— Milady, spuse Claire, încântată că vocea nu îi tremura ca să îi dea de gol emoţiile. Ce amabil din partea ta că ai venit în vizită! Am dat ordin să se facă ceai.

— Nu cred că o să stau atât de mult.

Îi întinse un plic crem.

— Găzduiesc un bal şi am vrut să aduc personal o invitaţie.

Claire luă plicul.

— Mulţumesc. Nu mă aşteptam la o asemenea amabilitate, mai ales după ultima noastră întâlnire.

Lady Anne se înroşi.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul meu din acea seară. Încă speram că voi câştiga. Dar se pare, draga mea, că Westcliffe chiar ţine la tine. Mi-a spus că nu există nicio şansă să se mai întâmple ceva între noi.

Studiind-o, Claire nu crezu că Lady Anne avea să accepte cu atâta calm să fie dată la o parte, mai ales dacă ţinea cu adevărat la el. Acum, când îl cunoştea pe Westcliffe, fu sigură că avea să lupte pentru el până în pânzele albe.

— Nu va fi dificil să fim prezenţi la balul tău? Ştiu că nu era un secret faptul că a fost amantul tău.

— Iar acum nu mai e niciun secret că nu mai e. Niciodată nu mi-am căutat consolarea în umbre. M-am bucurat de compania lui şi sunt recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună. Nu am nicio îndoială că va ezita

să accepte invitaţia. Aşa cum ştii, niciodată nu i-a plăcut să fie în centrul atenţiei. Dar ar însemna mult pentru mine dacă ai veni la balul meu. Cred că în timp am putea deveni prietene.

Claire credea că acest lucru era puţin probabil. Lady Anne era prea rece. Nu şi-l putea imagina pe Westcliffe vrând să fie cu acea femeie. Dar nici nu era genul care să fugă de o situaţie incomodă. Nu mai era.

— O să mă gândesc şi o să vorbesc cu West…

— Fenimore, întoarce-te!

Dintr-odată, Fenimore alergă în salon, cu Beth fugind după el. Claire bănui că Fen nu scăpase din greşeală din lesă, alergând în salon ca să provoace haos.

— Te rog, ia-l! exclamă Lady Anne în timp ce Fen sări pe ea. Nu suport creaturile astea!

— Îmi pare rău, zise Claire, după care se aplecă şi îl luă în braţe.

Beth o atinse pe Claire pe braţ, făcând-o să-şi amintească bunele maniere.

— Lady Anne Cavill, permite-mi să ţi-o prezint pe sora mea, Lady Beth.

Claire crezu că poate interpretase greşit răceala de mai devreme, pentru că acum zâmbetul musafirei lor era cald şi sincer.

— Am auzit vorbindu-se despre tine. Eşti subiectul preferat al domnilor.

Beth roşi de plăcere.

— Mulţumesc, milady.

— Îndrăznesc să spun că Lord Greenwood a pus ochii pe tine. E o partidă bună. Am auzit că are o avere bună, 3.000 pe an, iar când va deveni moştenitor, va fi şi mai bogat.

Zâmbetul lui Beth tremură.

— Nu averea lui potenţială mă atrage la el.

— Dar averea lui o să-ţi ţină de cald, de foame şi o să te îmbrace. Nu te supăra pentru ce ţi-am spus. Când un bărbat este independent, poţi fi sigură că afecţiunea pe care ţi-o poartă este sinceră – asta încercam să spun. Soţul

meu, odihnească-se în pace, s-a căsătorit cu mine pentru zestrea mea. A fost o căsnicie rece, lipsită de iubire. Uneori, cred că ura până şi faptul că îl scăpasem de datorii. Nu mi-a părut rău că a murit, ceea ce mai mult ca sigur mă face să par lipsită de suflet, dar nu e nimic mai rău decât să ştii că un bărbat îţi vizitează patul din obligaţie, nu din dorinţă.

Cuvintele lui Lady Anne o bântuiră pe Claire mult timp după ce aceasta plecă.

— O să mergem la balul lui Lady Anne, nu-i aşa? întrebă Beth.

Era seară, iar ele stăteau în salon, trecând în revistă alte invitaţii care fuseseră trimise în acea zi. Văzând entuziasmul de pe chipul lui Beth, lui Claire îi păru rău să o dezamăgească.

— Ai deja un peţitor. Nu ştiu dacă e chiar important.

Beth se bosumflă, după care zâmbi.

— Tu ai spus că trebuie să-mi cântăresc opţiunile. Se spune că balul acesta e printre cele mai mari ale sezonului.

Claire se concentră asupra aranjării invitaţiilor.

— În fiecare săptămână e cel puţin un bal declarat cel mai mare al sezonului.

— Este din cauza atenţiei pe care i-a acordat-o lui Westcliffe la primul bal?

Claire o privi.

— I-ai văzut?

— Era greu să nu-i observi. Se încruntă. Nu ştiu de ce îşi lingea evantaiul. Dacă îi era foame, avea mâncare într-una din camere.

Însă Claire bănui că nu de mâncare îi era poftă.

— Oricum, spuse Beth, mi-ar plăcea să merg la acest bal.

— O să vorbesc cu Westcliffe când se întoarce acasă, dar nu-ţi face speranţe că o să mergem.

Westcliffe ajunse acasă cu o oră înainte de cină. Claire era în dormitorul ei, aranjându-şi părul după ce făcuse o baie relaxantă, când el intră, se rezemă de stâlpul de lângă pat, îşi încrucişă mâinile în dreptul pieptului şi o studie.

— Te-ai ocupat de toate treburile tale? întrebă ea.

— Da, de cele importante.

Văzând că părul ei era cât se poate de aranjat, Claire îi spuse lui Judith să plece. După ce rămase singură cu Westcliffe, întoarse scaunul ca să stea cu faţa spre el.

— Care erau treburile importante? întrebă ea.

— Calea ferată.

Era fericită că nu ezitase să îi spună.

— O să mai funcţioneze vreodată?

— Sunt convins că o să mai funcţioneze, dar o s-o vindem unei companii de căi ferate mai mari.

— De ce? Din cauza accidentului? Nu a fost vina ta.

— Companiile mai mari le-au cumpărat pe cele mai mici. Am avut de ales între a încerca să devenim o companie mai mare sau a ne orienta spre altceva. Eu, personal, cred că o companie mai mare, care are deja experienţă, s-ar descurca mai bine cu calea ferată, aşa că am votat să ne orientăm spre altceva.

— O să iei banii şi o să-i investeşti în altceva.

Westcliffe se uită în jos, ca şi cum dintr-odată şi-ar fi admirat pantofii.

— O să facem ce putem pentru a le împărţi banii celor răniţi sau care au pierdut un membru al familiei.

Claire îşi dorise ca Westcliffe să-i împărtăşească anumite lucruri, iar când el îşi ridică privirea către ea, îşi dădu seama că nu era un bărbat căruia să îi pese numai de bani. Nu era ca primul soţ al lui Lady Anne. Mariajul lor nu era ca al ei.

— A fost ideea ta.

— Nu pot face profit din aşa ceva. Trebuia să vindem mai demult. Companiile mari au mai multe resurse. Tragedia ar fi putut fi evitată.

Claire văzu că nu se simţea în largul lui dezvăluindu-i atât de multe despre el însuşi, din gândurile şi personalitatea lui. Însă acea mică fereastră către sufletul lui îi era îndeajuns. Îl luă în braţe, după care îl privi în ochi şi spuse:

— Te iubesc.

— Claire…

— E în regulă. Nu trebuie să mi-o spui şi tu, nu trebuie nici măcar să simţi asta. E aşa cum a zis Leo. Pentru mine, ajunge că simt asta pentru tine.

El o mângâie pe faţă ca şi cum ar fi fost de porţelan, uşor de spart.

— Păcat că Judith a făcut toate eforturile alea să îţi prindă părul sus, pentru că mă gândesc să îl desfac.

Întinzându-se, Claire îl muşcă de bărbie.

— Întotdeauna poate să îl prindă la loc.

În timp ce râsul lui răsuna în jurul lor, ştiură că aveau să întârzie la cină.

Cina fusese absolut groaznică, reflectă Westcliffe în timp ce stătea întins în pat. El şi Claire întârziaseră. După care el află că Anne le făcuse o vizită în timpul zilei ca să-i invite personal la balul ei. După o scurtă discuţie, Beth se bosumflă, ţipă că viaţa ei fu distrusă, după care plecă supărată pentru că el şi Claire fuseseră de acord că aveau să îi trimită lui Anne regretele lor. Nu voiau să participe la bal.

Westcliffe nu înţelegea comportamentul fetei. Ce mai conta un bal printre multe altele? Claire nu participase la niciunul înainte să se căsătorească, şi totuşi nu făcuse nicio scenă. Cel puţin nu văzuse el. Dar nu şi-o putea imagina făcând aşa ceva.

Reacţia lui Beth îl enervase. Se retrase în bibliotecă pentru un brandy. Tocmai îl terminase, când Claire i se alătură.

— Ai o clipă liberă? Am nevoie să mă ajuţi să găsesc ceva.

Acel ceva era locul în care el se gâdila.

— Îţi spun că nu am unul.

— Să mă opresc din căutat atunci?

Se uită întrebătoare la el, din locul în care îşi plimba limba de-a lungul coapsei lui.

El clătină din cap şi zâmbi.

— Nu, ar trebui să explorezi în continuare.

Claire îşi lipi buzele de zona moale a şoldului său, iar părul ei se plimbă peste mădularul lui. Atingerea era atât

de uşoară, ca un nor care coborâse pe pământ, încât Westcliffe se gândi că ar fi trebuit să îl gâdile, însă tot ce făcea era să îl întărească şi mai mult, să-l facă să respire sacadat, să simtă că era înconjurat de flăcări.

Claire era o parteneră atât de deschisă în pat, dispusă să încerce orice, uneori chiar ea sugerând anumite lucruri, cum ar fi fost să bea brandy din buricul ei. Îl băuse şi dintre sânii ei şi îl linsese de pe sfârcuri. Ea se zvârcoli şi protestă uşor, iar când Westcliffe termină, Claire îşi bău propriul brandy de pe pielea lui.

Ea îi exploră corpul de parcă cineva îi dăduse o hartă, însă nu se grăbi când ajunse la destinaţie.

Punându-şi mâinile sub fesele lui, îi înfipse unghiile în piele. Westcliffe gemu de satisfacţie când gura ei se închise deasupra mădularului şi începu să-l mângâie cu limba.

Westcliffe îşi plimbă degetele prin părul ei în timp ce spatele i se arcui, şi scoase un sunet animalic, pe care abia îl recunoscu ca fiind al lui. De fiecare dată când se gândise cum ar fi fost să facă dragoste cu soţia, nu-şi imaginase că aceasta ar putea avea o latură aventuroasă. Voia să îi ofere plăcere şi să experimenteze propria lui satisfacţie, dar niciodată nu se aşteptase ca ei să îi placă atât de mult să îi ofere plăcere.

— Mă înnebuneşti, mormăi el.

— Râzi pentru mine, spuse ea, după care îşi plimbă limba în sus şi în jos.

Să râdă? Abia putea forma cuvinte coerente. Fiecare muşchi era încordat. Fiecare centimetru din el implora eliberare. Crezuse că se pricepea în dormitor, însă ea rivaliza cu el. În sfârşit, existau sinceritate şi încredere totală între ei.

Ce îl surprindea însă cel mai mult era disperarea cu care o dorea, cu toate că nu îi era interzisă. Aspectele scandaloase ale relaţiilor pe care le avusese cu alte femei şi care îl excitaseră nu existau în relaţia cu ea.

Relaţia lor era legală. Era soţia lui. Avea datoria să îi încălzească patul.

Sexul cu ea ar fi trebuit să fie plictisitor, deloc

palpitant. Ar fi trebuit să fie previzibil.

Dar, în mod inexplicabil, de fiecare dată era mai incredibilă decât ultima oară. În fiecare zi, afla câte ceva despre ea şi se bucura şi mai mult să o aibă în pat. Fiecare întâlnire era o descoperire care îl făcea să o anticipeze pe următoarea.

Se uită la gura ei, la mişcarea sânilor…

Nu mai rezista.

O trase de braţe, iar ea râse când o aşeză pe spate şi sări pe ea.

— Va trebui să-ţi termini explorarea mai târziu.

Înfometat, lacom, o sărută, gustând aroma sărată a pielii lui care îi acoperea buzele.

Ea îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui. Îi putea simţi intrarea umedă şi caldă lipită de el. Era pregătită, însă acum era rândul lui să o tortureze. O sărută, o mângâie şi o tachină până când se zvârcoli sub el. Apoi intră în adâncimile ei catifelate şi fierbinţi.

Ea scânci, iar eliberarea fu imediată şi rapidă, spasmele ei atrăgându-l şi mai adânc în ea în timp ce o penetra. Soţia lui nu era o floare delicată. Ci foc şi pasiune.

El gemu când atinse punctul culminant şi intră în ea pentru ultima oară cu sămânţa arzând şi trupul epuizat.

Se prăbuşi deasupra ei, îngropându-şi faţa în curbura gâtului ei, şi încercă să-şi recapete suflul. Un alt spasm, un alt fior.

Nu credea că mai experimentase un moment atât de intens. Simţi cum letargia îl copleşi şi abia reuşi să se dea într-o parte înainte să adoarmă.

Când se trezi, ea era întinsă pe abdomenul lui, cu faţa într-o parte. Nu era poziţia lui preferată. O privise ore întregi cum visa. Devenise unul dintre lucrurile lui preferate. Îi gâdilă uşor punctul deja familiar dintr-o parte.

Claire râse şi îl privi. Îi plăcea cum arăta când era somnoroasă, adora felul în care ţinea ochii întredeschişi, modul în care buzele i se mişcau ca şi cum avusese vise plăcute. Iar mirosul somnului de pe pielea ei îl excita.

Era ciudat faptul că, atunci când ea era în patul lui,

Westcliffe nu-şi amintea nicio femeie dinainte de ea, nu voia să se gândească la niciuna dintre ele.

— Cred că ar trebui să mergem la balul lui Lady Anne, spuse ea.

Şi cu asta dispăru excitarea. El se întoarse pe spate, uitându-se în tavan.

— De asta am avut parte de atenţie suplimentară în seara asta? Ca să mă convingi să fac ca tine?

Claire se încruntă, ridicându-se în coate.

— Nu. Dacă aş folosi intimitatea ca să obţin favoruri de la tine, aş fi… o doamnă nu foarte drăguţă.

— O târfă, draga mea. Acesta e cuvântul.

Ea se încruntă.

— Nu-mi place acest cuvânt.

El se încruntă la rândul lui, ea completă:

— Când e vorba de mine.

— Şi mie nu-mi place să fiu manipulat.

Claire îl sărută pe umăr. Era nevoie de mai mult ca să îl facă să aibă din nou gânduri plăcute.

— Ce s-a întâmplat mai devreme nu avea nimic de-a face cu gândurile mele de acum, spuse ea. Dar, dacă nu mergem, ea va câştiga.

— Ce anume va câştiga?

Ea clătină din cap, ca şi cum şi-ar fi pus ordine în gânduri…

— Ea te voia pe tine. Tu pe ea. Tu mi-ai spus că vrei divorţul. Acum te-ai mulţumit cu mine…

— Nu m-am mulţumit cu tine, o întrerupse el. Nu aş fi intrat în dormitorul tău în acea noapte dacă nu aş fi vrut să fie mai mult între noi.

Ea începu să-l mângâie pe umăr.

— Ţii la mine?

Ai încredere în ea, ţipă inima lui. Ai încredere în ea cu toată fiinţa!

Dar nu se putu deschide complet. Nu îi putu spune cât de mult ajunsese să ţină la ea, aşa că îi zise doar atât:

— Te ador.

Ochii ei străluciră.

— Atunci trebuie să ne facem apariţia. Trebuie să nu lăsăm loc de îndoială că suntem mulţumiţi unul cu celălalt.

— Suntem mai mult decât mulţumiţi.

Ea începu să-l mângâie.

— Deci mergem?

El mormăi un da, după care începu s-o gâdile, să se desfete cu râsul ei, şi făcură dragoste din nou.

Capitolul 22

Claire se pregăti mai mult decât de obicei pentru bal. Era absurd să fie atât de preocupată de impresia pe care avea să o lase, dar voia ca nimeni să nu considere că îi lipsea ceva. Într-un fel, acea seară era mai importantă decât nunta ei. Era o confirmare a faptului că mariajul lor nu mai avea probleme.

Voia să Westcliffe să păşească mândru în sala de bal, cu un zâmbet satisfăcut pe chip. Îşi dorea ca el să fie fericit că ea îi era alături. Voia ca el să nu aibă niciun regret.

Îşi dădu seama că eforturile ei dădură roade când Westcliffe intră în dormitor şi aprecierea îi întunecă privirea.

— Poate că nu ar trebui să mergem, spuse el.

— De ce nu?

Se apropie de ea şi îi duse mâna înmănuşată la buze. Putea simţi căldura respiraţiei lui prin material.

— Aş prefera să petrec seara seducându-te.

— Şi eu aş prefera să fiu sedusă.

— Atunci de ce mai mergem?

— Ca să demonstrăm ceva…

— Ceva ce oricum nu cred că trebuie demonstrat.

— Şi pentru Beth. Chiar dacă Lord Greenwood o s-o ceară în căsătorie sau nu, are la dispoziţie numai sezonul acesta. La următorul va fi deja căsătorită. Ar trebui să se bucure de fiecare bal care se iveşte, iar despre acesta vorbeşte toată lumea.

— Aşa e Anne. Nu este modestă.

— Vreau să îi fie foarte clar că nu o să mi te fure.

— Dar eu aş putea să te fur. Are o seră impresionantă. Dacă mă plictisesc, poate că o să-ţi dau întâlnire acolo.

Stomacul i se încorda. Nu se gândise că el cunoştea casa la fel de bine cum o cunoscuse pe ea. Ca să-şi distragă atenţia, îl lovi în joacă cu evantaiul.

— Poartă-te frumos! Nu vreau să devenim cel mai nou scandal sau o sursă de bârfe.

— Nu îmi face nicio plăcere să mă port frumos.

El luă pelerina de pe pat şi i-o aşeză pe umeri.

— Hai să terminăm odată cu asta!

Când păşiră pe hol, Beth scoase un ţipăt deloc potrivit unei domnişoare.

— Nu credeam că o să fii gata vreodată!

Claire se apropie de ea şi îi aranjă un fir de păr rebel.

— Arăţi minunat, draga mea.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc pentru noua rochie.

Era albă, cu margini de un albastru regal, care scotea în evidenţă culoarea ochilor lui Beth. Claire se întrebă dacă Lord Greenwood spusese că albastrul era culoarea lui preferată, deoarece ştia că avea să îi pună în valoare ochii lui Beth.

— Am vrut să ai o noapte magică, îi spuse Claire.

— O să fie cea mai reuşită a verii.

— Până la următorul bal.

Beth râse.

— Da, până atunci. Acum hai să mergem, că o să ratăm toată distracţia.

Când coborau pe scări, Westcliffe îi întinse braţul lui Claire.

— Cred că sora ta are destul entuziasm pentru această noapte cât pentru noi toţi.

— Pare mai mult copil decât femeie.

— Nu-mi amintesc că tu să fi fost atât de copilăroasă.

— Nu cred că am fost vreodată.

*

Casa era un exces în sine. Claire nu putea găsi alt mod de a o descrie.

Participau atâţia oameni, încât fiecare cameră era plină cu invitaţi. Portarul îi îndrumă către salon, unde doamnele îşi lăsau pelerinele, iar domnii renunţau la mantii şi pălării. Apoi erau însoţiţi în camera de oaspeţi, unde le erau servite băuturi şi mâncare înainte să intre în sala de bal.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva? întrebă Beth, în mod evident uimită de tot ce vedea.

— Nu, recunoscu Claire, dorind să răspundă repede, înainte ca Westcliffe să aibă ocazia să anunţe că el văzuse totul. Probabil de mai multe ori. Deja regreta că veniseră. De ce simţise nevoia să demonstreze că el era acum al ei în toate modurile posibile? Se temu că nevoia ei de a demonstra asta însemna că nu era adevărat. Nu era atât de sigură pe sentimentele ei precum crezuse. În mod surprinzător, îşi dădu seama că avea nevoie să îl audă spunând acele cuvinte.

— Vrei ceva de mâncare?

Westcliffe o întrebase apropiindu-se de urechea ei, iar ea îi inspiră mirosul familiar, încărcându-se cu puterea pe care o emana.

Crezuse – credea încă – faptul că Lady Anne încercase să demonstreze ceva, provocând-o prin gestul de a-i aduce personal invitaţia. Claire era hotărâtă să-i declare cu fermitate: „E al meu. Nu poţi să-l ai”.

— Nu cred că pot mânca ceva, recunoscu ea.

— Aş vrea nişte şampanie, spuse Beth.

— Asta ajunge? întrebă o voce joasă, iar Beth se întoarse şi, uimită, îl văzu pe Lord Greenwood, care îi întindea un pahar cu lichid auriu.

— Lord Greenwood, ce plăcere! spuse ea fericită.

— Lord şi Lady Westcliffe. Bună seara.

Făcură schimb de politeţuri, după care Lord Greenwood spuse:

— Lady Beth, te-am căutat. Ştiind cât de repede se umple carnetul tău de bal, voiam să fiu sigur că îmi rezervi două dansuri.

— Doreşti anumite dansuri?

— Primul şi ultimul.

Beth străluci.

— Vor fi ale tale.

Cu o plecăciune, plecă.

Beth luă o gură de şampanie, după care îi zâmbi lui Claire.

— El este alesul.

— Alesul pentru ce? întrebă Westcliffe.

Beth îşi dădu ochii pentru cap.

— Alesul cu care o să mă căsătoresc.

Claire o strânse de mână.

— Draga mea, trebuie să te întrebe mai întâi.

— O s-o facă. I-am spus că Westcliffe vorbeşte în numele tatălui meu.

— Poate că ar fi trebuit să-l întrebi mai întâi pe tatăl tău, replică Westcliffe.

— Nu-i pasă, insistă Beth. Hai, e timpul pentru dans!

Îşi făcură loc în mulţime până când ajunseră la scări. Când fură anunţaţi, Claire îşi strânse soţul de braţ, avu un sentiment de posesie, de mândrie. Bărbatul acela era al ei până când moartea avea să îi despartă.

— Dumnezeule, mormăi Westcliffe în timp ce coborau scările. Aia e mama mea?

Claire se uită în direcţia în care privea el şi o văzu pe ducesă vorbind cu Lord şi Lady Lynnford. Leo stătea binevoitor lângă ea.

— Da, cred că ea e. Şi uite-l pe Leo! Cred că va trebui să ne facem timp să terminăm portretul.

— După sezon. Atunci o să avem mai mult timp, când sora ta nu va sări de la un bal la altul.

Acum avea confirmarea că aveau să fie împreună după sezon.

Se apropiară de gazda lor. Era superbă într-o rochie de un verde pal. O luă pe Claire de mâini ca şi cum ar fi fost

prietene bune.

— Mă bucur atât de mult că aţi putut veni!

— Suntem foarte fericiţi să fim aici, spuse Claire. E minunat.

— Şi tu, Westcliffe, arăţi foarte bine.

— Am multe lucruri pentru care să fiu recunoscător.

Claire fu cuprinsă de un val de încântare, pentru că ştia că vorbeşte despre ea.

— Formaţi un cuplu atât de frumos! adăugă Lady Anne. Te completează, Westcliffe. Vă doresc multă fericire!

Acestea fiind spuse, se întoarse către următorul cuplu pe care trebuia să îl salute.

Când se îndepărtară, Claire spuse:

— Nu a fost cu adevărat groaznic. Cred că am văzut de ce ai fost atras de ea.

— Ciudat, răspunse el încet, eu n-am văzut asta.

Din când în când, se opreau să discute cu câte o cunoştinţă, după care ajunseră la nişte scaune. Tocmai atunci începu muzica, iar Greenwood apăru imediat lângă Beth, luând-o pe ringul de dans.

— Nu cred că o să fie condamnată la o viaţă cu Hester, şopti Claire.

— Nici eu. Mă întreb dacă i-a spus cineva şi lui, ca să înceapă să caute alte variante.

— Poate ar trebui să aşteptăm până ce totul devine oficial.

— După ce a petrecut întregul sezon flirtând cu Greenwood, chiar dacă nu o cere în căsătorie, chiar crezi că l-ar lua în considerare pe Hester?

— Depinde de dorinţele tatălui nostru.

Fuseseră educate să pună dorinţele tatălui lor înaintea doleanţelor proprii.

— Acum, că ai trăit sezonul surorii tale, regreţi că nu ai avut şi tu unul?

— Nu. Nu cred că aş fi găsit pe cineva cu care să fiu mai fericită.

— Dar nu o să ştii sigur niciodată.

Claire se săturase de conversaţia asta.

— Îţi doreşti să fi fost atât de bogat încât să nu fii nevoit să te căsătoreşti cu mine pentru zestrea mea?

— Din păcate, da. De dragul tău.

— Poţi să te revanşezi, să ştii.

— Da?

Ea zâmbi.

— Invită-mă la dans!

Ar fi trebuit să aibă sezonul ei. Doar la asta se putea gândi Westcliffe în timp ce o urmărea dansând cu contele de Lynnford. Propriile lor dansuri îl făceau să vrea s-o ducă acasă. Ochii ei sclipiseră mai tare decât candelabrele şi nu îşi luase niciun moment privirea de la el. Westcliffe ştia că nu putea să o ţină doar pentru el la un asemenea eveniment, dar ar fi vrut s-o facă.

Fusese surprins de primirea caldă a lui Anne. Poate că îl iertase. La cum o ştia, probabil îşi găsise deja alt amant.

— Îţi ignori mama?

Îşi înghiţi mormăitul. Nu o văzuse apropiindu-se. Se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Cum ar putea cineva să te ignore? Pur şi simplu, nu am vrut să deranjez când îţi întreţineai admiratorii.

Îl lovi cu evantaiul închis.

— Să-ţi fie ruşine că o minţi aşa pe mama ta. Ştiu foarte bine când sunt ignorată. Nu eşti de acord cu prezenţa mea aici?

— Sunt surprins că eşti aici.

— Cum aş putea să ratez un asemenea eveniment? Va scrie în ziare mâine despre el. Lady Anne s-a întrecut pe sine anul acesta. Încă îi încălzeşti patul?

— Tu încă îl încălzeşti pe al pictorului?

— E un artist, iar ce îi încălzesc eu nu e treaba ta.

— E suficient de tânăr ca să-ţi fie fiu.

— Doar dacă l-aş fi născut când eram mică. De ce îţi displace atât de mult?

— Nu-mi plac bârfele care te înconjoară.

— Am supravieţuit unor bârfe mult mai rele, iar la vârsta mea nu-mi mai pasă ce cred alţii. Tu, în schimb…

Îşi înclină capul şi se uita la el atentă. Westcliffe ura

asta, pentru că ea reuşea să-şi dea seama când minţea.

— Dai o şansă mariajului tău. Foarte bine.

— De unde ştii?

— Felul în care o priveşti. E în siguranţă în braţele lui Lynnford. Mă bucur pentru tine. Ştiu că mereu ai iubit-o.

El închise ochii, îşi încordă maxilarul şi o privi.

— Cred că eşti cea mai enervantă mamă din lume.

Ea zâmbi.

— Cât de norocos eşti că sunt a ta!

Se ridică şi îl sărută pe bărbie, fiind cel mai înalt loc la care ajungea fără ca el să se aplece, iar el era nervos pe ea, aşa că nu vru să-i facă pe plac şi s-o lase să-l sărute pe obraz.

— Ne vedem mai târziu, spuse ea.

— Mamă?

Se întoarse spre el.

— Îl iubeşti? Pe artist.

— Nu ar fi înţelept s-o fac. E destul de tânăr ca să fie fiul meu, iar într-o zi se va hotărî că am prea multe riduri şi se va îndrepta spre păşuni mai ferme. Însă, până atunci, am de gând să mă bucur din plin de compania lui. În plus, mă face să râd.

O privi păşind prin mulţime ca o regină, vorbind cu o persoană, apoi cu alta. Se întrebă cât de diferită ar fi fost dacă tatăl lui ar fi făcut-o să râdă în loc să plângă.

Fu distras din gânduri de un servitor care îi dădu, discret, un bilet.

— Unul dintre invitaţi m-a rugat să-ţi dau asta, milord.

Westcliffe aşteptă până când bărbatul se îndepărtă, după care deschise biletul.

Seră. Acum.

Nu avea nicio semnătură, dar nu era nevoie de una. Vorbiseră despre posibilitatea de a se întâlni acolo. Westcliffe aruncă o privire în sala de bal şi îl văzu pe Lynnford dansând cu contesa, Angela. Când începuse un nou dans? Îşi dădu seama că melodia era diferită faţă de ce

era când Claire se afla pe ringul de dans. Câte melodii trecuseră? Câte dansuri?

Se uită din nou la bilet. Ce femeie năstruşnică era soţia lui! Era parte din motivul pentru care o iubea.

Acea revelaţie aproape îl seceră. Mama lui avusese dreptate. Mereu o iubise pe Claire, dar fusese ca o adiere calmă în inima lui. Fusese un bărbat fără experienţă, care simţise nevoia să protejeze, să apere. Dar ce simţea acum era o nevoie profundă, o recunoaştere a faptului că ea devenise centrul universului lui. Ce simţea îl speria, însă în acelaşi timp îi aducea o satisfacţie imensă şi o stare de bine.

Ea dorise să vină la bal pentru că el nu îi spusese exact care erau sentimentele lui. Încercase să-i arate cu trupul lui, cu cadouri, dar ea avea nevoie de cuvinte. Iar lui îi era foarte greu să i le ofere.

Însă Claire le merita. Şi nu doar acele cuvinte.

În seara aceea, în seră, era momentul perfect să-i ofere ultima parte ascunsă din el. Voia să-i alunge îndoielile, să o facă să înţeleagă faptul că durerile din trecut erau complet iertate şi lăsate în urmă.

În capătul celălalt al camerei, Anne, care vorbea cu ducesa de Greystone, îi prinse privirea – era o tresărire scurtă de bun-rămas. Nicio scenă din partea ei în acea seară. Îi primise în casa ei şi îi făcuse să se simtă relaxaţi. Avea să îi trimită un cadou a doua zi şi să-i ureze multă fericire. Totul se terminase între ei. Puteau merge mai departe.

Însă acea noapte era a soţiei lui.

*

Sera nu fu greu de găsit. Claire o văzu în colţ, departe de felinarele care luminau grădina. Era toată din sticlă, însă era greu să vezi înăuntru din cauza plantelor, a frunzelor şi a ramurilor care o umpleau.

Nu era sigură unde urma să se întâlnească cu el. Servitorul îi spusese doar că soţul ei avea să fie acolo,

aşteptând-o. Făcuse bine să vină la bal. Ea şi Westcliffe dansaseră de patru ori, îşi luaseră băuturi, zâmbiseră, râseseră şi vorbiseră despre multe lucruri. Lady Anne fusese caldă, generoasă şi atentă. Iar atenţia lui Westcliffe fu tot ce şi-ar fi putut dori Claire de la un soţ, un prieten, un iubit.

Relaţia lor ajunsese în punctul în care simţea că nimic n-ar fi putut s-o destrame. Deveniseră puternici pe parcursul verii, atât personal, cât şi în cuplu. Împărtăşiseră intimităţi şi dureri. Învăţau să reconstruiască.

Claire se uită în jur, nu văzu pe nimeni şi intră în seră. Mirosea minunat. A pământ bogat şi a flori înmiresmate. I-ar fi plăcut s-o vadă în timpul zilei, să studieze toate tipurile de plante crescute. Acesta era motivul pentru care sala de bal era plină de flori.

Păşi atentă prin spatele clădirii. Părea să fie singură. Ajunsese prima.

O străbătură mici fiori de speranţă. Se întrebă dacă astfel de întâlniri aveau loc des, dacă erau parte din sezon. Pentru un scurt moment, se întrebă dacă trebuia să fie atentă la Beth, să se asigure că nu făcea aşa ceva.

Auzi uşa deschizându-se, iar inima începu să-i bată cu putere. Nu se întoarse să îl salute, ci se uită prin geam, în noapte. Şi-l putea imagina venind în spatele ei.

Îi auzi paşii. Ce picioare mari! Pasul era mai uşor decât de obicei, mai precaut, de parcă nu era sigur de ceea ce avea să găsească. Şi-l imagină ridicându-i fusta, apoi se gândi cum ea avea să-i deschidă pantalonii. Se simţea atât de confortabil cu intimitatea dintre ei!

Abia se mişcă atunci când braţele lui o cuprinseră, iar el îşi lipi gura fierbinte de ceafa ei. Îşi dădu capul într-o parte, ca el să ajungă mai uşor către panta gâtului ei. El găsi locul sensibil din spatele urechii ei drepte şi îşi plimbă limba pe el. Ea râse.

— Mmm, mi-am dorit asta de atât de mult timp!

Claire înlemni şi simţi ca şi cum gheaţa îi umplu venele. Acea voce…

El o întoarse şi o sărută. Gustul nu era al bărbatului pe

care îl dorea. Îl împinse, însă era puternic şi nu reuşi decât să îşi încline spatele ca un arc şi să pună cât mai multă distanţă între gura lui şi a ei. Deşi nu îl putea distinge în umbră, avea ceva familiar…

— Stephen?

Îi simţi surprinderea în muşchii încordaţi.

— Claire?

Nu ştiu ce îi venise când îi mângâie obrazul. Îşi făcuse atâtea griji pentru el, iar acum era chiar acolo. Cum se întâmplase asta? Înainte să poată întreba altceva, o altă voce familiară răsună în seră.

— Vai, dar cât de confortabil e totul!

Soţul ei era furios. Slavă Domnului că nu începuse o bătaie cu Stephen, deşi era sigură că şi-ar fi dorit. Însă Stephen, cunoscând temperamentul fratelui său, făcu un pas în lateral.

— Morgan, pot să-ţi explic, spuse Stephen.

— Bineînţeles că poţi.

— Nu trebuia să fie ea.

Westcliffe râse şi o apucă de braţ.

— Hai să mergem!

Începu s-o tragă.

— Nu te purta aşa de dur cu ea! îi ordonă Stephen, care ieşi din umbră.

— E soţia mea şi o să fac ce vreau eu cu ea.

— Westcliffe, începu ea.

— Nu vorbi, pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi!

— Morgan…

— Nu, Stephen, îi ordonă ea, ridicându-şi mâna liberă. O să fie bine. Nu o să mă rănească.

Însă nici nu avea de gând să-i dea drumul când o trase din seră. Aproape se împiedică, însă strânsoarea lui o ţinu în picioare, atât de puternică era.

— Nu te învinovăţesc pentru că eşti furios, spuse ea.

— Nu mi-ar păsa dacă ai face-o. Mergem acasă.

— Doar nu o să treci prin sala de bal în starea asta, nu-i aşa?

— Nu, o să ocolim prin faţă.

— Cum rămâne cu Beth?

— La naiba!

Se opri, aşteptă puţin, după care continuă:

— O să te duc la trăsură, după care mă duc după ea.

— Trebuie să mă laşi să-ţi explic.

— Mai târziu.

Ştia că era prea cuprins de furie ca să audă cu adevărat ce avea să-i spună, aşa că îl lăsă să o însoţească la trăsură.

Claire îl privi în timp ce se plimba prin dormitorul ei, umplându-şi braţele cu hainele ei şi punându-le în bagaj, lucru făcut în mod normal de un servitor. Probabil el credea că unui servitor i-ar fi luat prea mult timp şi ar fi fost prea atent cu lucrurile ei.

— Vreau să pleci şi să te întorci la Lyons Place în seara asta! strigă el.

— Cum rămâne cu sezonul meu? îl întrebă Beth, care stătea îngrozită în uşă.

— S-a terminat.

— Dar mai e o lună!

Westcliffe trânti un sertar.

— Eşti un tiran! ţipă Beth.

Westcliffe o privi în ochi.

— Iar tu eşti o răsfăţată care, la fel ca sora ta, nu se mulţumeşte cu devotamentul unui singur bărbat, ci trebuie să aibă mai mulţi.

Claire păşi în faţa lui.

— Să nu îndrăzneşti să îi vorbeşti surorii mele pe tonul acesta!

— Să nu întreci limita în seara asta, contesă!

Claire privi peste umăr.

— Beth, du-te să-ţi faci bagajul!

— Dar Claire…

Claire o apucă de braţ, nemaiputând să-şi stăpânească furia din cauza acelei situaţii groaznice.

— O să găsesc un mod să te aduc înapoi în Londra pentru sezon, dar, pentru moment, e mai bine să faci cum ţi se spune.

Oftând, Beth fugi pe hol.

Claire încercă să înfrunte furia soţului ei, care închidea valizele. Făcu doi paşi către Westcliffe, însă se opri brusc când el se întoarse să o înfrunte.

Pustiul şi imaginea trădării din ochii lui fură ca un cuţit în inimă. Dar faptul că el chiar credea că ea îi putea face aşa ceva după toate lucrurile pe care le trăiseră înfipse cuţitul şi mai adânc.

— Trebuie să mă asculţi, îl rugă ea. Lady Anne Cavill a aranjat întâlnirea din seră.

— Chiar crezi că e atât de manipulatoare?

— De ce crezi ce e mai rău despre mine şi nu despre ea?

— Pentru că tu m-ai trădat deja o dată, ea, nu. Tu ai insistat să mergem la balul acela afurisit.

— Nici măcar nu ştiam că Stephen era în Londra. Trebuie să mă crezi!

— Te-am văzut în braţele lui.

— M-a confundat cu altcineva.

— Şi tu l-ai confundat, permiţându-i asemenea libertăţi? Nu avem aceeaşi înălţime, aceeaşi constituţie, nici aceeaşi culoare de păr, aşa că explică-mi cum l-ai confundat cu mine!

— Nu l-am confundat.

— Deci erai în braţele lui ştiind că nu sunt eu!

— Te rog, trebuie să-mi dai o şansă să-ţi explic! Trebuie să vorbim calmi.

— Vreau să pleci în seara asta.

Ea făcu un pas îndrăzneţ către el.

— Dacă insişti să mă judeci fără să asculţi cu adevărat ce am de spus şi mă trimiţi la Lyons Place, când eu vreau să rămân aici, nu o să te iert niciodată.

— Atunci gândim la fel, pentru că nici eu nu o să te iert niciodată. Nu din nou.

Capitolul 23

— Îţi jur că nu ştiam că este Claire când am luat-o prima oară în braţe!

Ainsley stătea în bibliotecă, sorbind din brandy, examinându-l pe fratele lui, care îi spunea o poveste incredibilă.

— Dacă aş fi ştiut că se întâmplă atâtea lucruri interesante, aş fi mers şi eu la bal, dar au fost atât de plictisitoare pe tot parcursul sezonului, încât nu am suportat gândul să merg la vreunul.

Stephen îşi ridică privirea de la mâinile împreunate.

— Nu mă crezi.

— Îmi pare rău, puiule. Eşti ca băiatul care a strigat lupul.

— Trebuia să mă întâlnesc acolo cu Lady Anne, însă Claire a ajuns prima. Apoi a apărut Westcliffe. Dădu din umeri. Mă gândesc că şi ei trebuiau să aibă o aventură.

— Proastă sincronizare, dar explică-mi de ce ai vrea să o ai pe fosta amantă a lui Westcliffe?

— E frumoasă.

Ainsley râse, după care se aşeză din nou pe scaun.

— Lasă-l o zi sau două ca să se liniştească.

— Îmi fac griji pentru Claire.

— Nu o s-o lovească. Nu procedează aşa.

— Dar sunt alte moduri prin care să o rănească.

— Cel mai probabil, o să facă ce a făcut prima dată şi o s-o trimită înapoi la moşie. Niciodată nu a ştiut cum să facă faţă situaţiilor neplăcute care implică femei.

— Ce bărbat a reuşit asta?

Ainsley învârti băutura în pahar.

— Ştii, când ţi-am cumpărat brevetul de la Biroul de Război, nu ne-am gândit că o să faci comisioane.

Stephen ridică din umeri.

— Ştiam că mama nu o să mă lase să părăsesc Anglia.

— Poate că ar trebui să tai cordonul ombilical înainte să devii insuportabil.

— Am o idee şi mai bună. Hai să facem schimb de locuri!

Ainsley ştia că Stephen glumea. Fratele lui era conştient că, deşi aveau acelaşi tată, nu puteau face schimb de rang doar pentru că unul din ei voia acest lucru. În plus, chiar şi într-un joc al închipuirii, miza era mai mare. Oricât de mult şi-ar fi iubit fratele, Ainsley fusese întotdeauna dezamăgit de faptul că Stephen nu se gândea decât la plăcerea lui. Îi era greu să-l admire.

— Niciodată nu ai înţeles că un titlu nu înseamnă că leneveşti. Oricât de mult m-ar tenta oferta ta şi oricât de tare mi-aş dori să scap de responsabilităţi, din păcate, nu pot lăsa în mâinile tale soarta celor care depind de mine. Ţi-o spun cu părere de rău, puiule, dar va trebui să continui să mă urăşti.

— Nu ajută cu nimic faptul că îmi spui aşa.

— Atunci te rog, nu mai pierde timpul, renunţă la comportamentul copilăresc şi maturizează-te!

*

Beth era de neconsolat, trecând de la plânsete la blesteme la adresa lui Westcliffe, dorindu-i să putrezească în iad.

În alte circumstanţe, Claire ar fi fost enervată peste măsură, dar ieşirile lui Beth abia o afectau. Era copleşită de propria durere. Faptul că Westcliffe refuzase să-i asculte propria versiune, faptul că trăsese concluzii şi le susţinuse atât de tare însemna că nu avea încredere în ea, iar fără încredere, nu avea cum s-o iubească aşa cum începuse ea să creadă că putea fi posibil.

Fusese bolnavă pe drumul înapoi spre Lyons Place. Îi ceru birjarului de mai multe ori să oprească pentru a-şi goli stomacul pe marginea drumului. Era atât de palidă şi de slăbită când ajunseră la destinaţie, că până şi Beth se opri, în sfârşit, din a-şi plânge de milă şi observă paloarea lui Claire.

În zilele ce urmară, deşi se simţi mai bine decât în timpul călătoriei, nu reuşi să scape de greaţă. Cel mai rău era dimineaţa, când se trezea şi îşi dădea seama că

Westcliffe nu era în pat cu ea. O săptămână se uită pe fereastră, aşteptând sosirea şi iertarea lui. Dacă ar fi iertat-o, în ciuda cuvintelor dure pe care i le spusese, şi ea l-ar fi iertat.

În a doua săptămână, îşi mai revenise. Nu avea de gând să-şi plângă de milă. Viaţa ei mergea mai departe.

Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi simţit în fiecare dimineaţă atât de slăbită şi de bolnavă!

Scrisoarea pe care i-o trimise lui Westcliffe cu zece minute în urmă printr-un servitor de la moşie era scurtă.

Sunt însărcinată. Sper că eşti mulţumit.

Nicio semnătură, nimic. Doar nişte cuvinte pe care le simţi ca o lovitură violentă în stomac. Era primul mesaj din partea ei în două luni. Oare Claire înţelegea cât de fericit îl făcea vestea aceea şi cât îl ruşina? Regreta comportamentul său din acea seară, faptul că o alungase fără să o lase să vorbească. Nici măcar tot whisky-ul pe care îl băuse nu putuse să înece acel sentiment.

Stând la birou în bibliotecă, Westcliffe se uită la tânărul care adusese mesajul. Nu-şi amintea să-l fi angajat, însă stabilise o indemnizaţie pentru întreţinerea casei pe care Claire o putea folosi după bunul-plac.

Evident, îi plăcea să angajeze tineri atrăgători.

— O să stai peste noapte aici, spuse Westcliffe, la fel de succint ca biletul. O să-ţi dau răspunsul dimineaţă.

Tânărul făcu o plecăciune.

— Da, milord.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Blyron, sir. Tatăl meu este majordomul, însă mi se spune Bly, ca să se evite confuzia.

— Bly, înţeleg.

Îşi drese gâtul. Ura să recunoască faptul că nu trecea o oră în care să nu se gândească la ea.

— Ce face doamna?

— Cred că foarte bine, sir. Este iubită de personal.

Westcliffe se lăsă pe scaun şi îşi frecă bărbia cu un

deget.

— De ce?

Bly păru surprins, de parcă cineva l-ar fi ciupit de fund.

— Ei bine, milord, este corectă. Are grijă de casă cu o mână fermă, dar tolerantă. Conacul este întotdeauna mai vesel când e acolo.

Aşa fusese şi casa lui din Londra. Odată cu plecarea ei, casa se întorsese la tristeţea întunecată. Luase chiar şi câinele cu ea. Mirosul ei rămăsese în urmă, pe pernă. Westcliffe îi interzise menajerei s-o spele. Se uita la ea în fiecare noapte, amintindu-şi cum arăta Claire întinsă acolo, visând.

— Voi include o vizită în programul meu încărcat, îi spuse tânărului, fără să ştie însă de ce simţea nevoia să se explice.

Bly făcu o plecăciune.

— Prea bine, sir.

— Du-te la bucătăreasă şi spune-i să-ţi pregătească de mâncare.

— Mulţumesc, sir.

După ce plecă tânărul, Westcliffe se duse la fereastră. Moştenitorul lui se afla pe drum. Nu se aşteptase la asta. Întotdeauna fusese foarte atent să nu lase nicio femeie însărcinată, însă, când venise vorba de soţia lui, nu mai fusese la fel de precaut. Până la urmă, de ce ar fi făcut asta? Era responsabilitatea ei să-i dea un moştenitor.

Dacă avea să nască un băiat, intenţiona să-i ofere lui Claire libertate totală.

La o săptămână după bal, se duse să o vadă pe Anne. Ea îi trimisese biletul cu informaţia despre ce se petrecea în seră. Îi văzuse pe Stephen şi pe Claire intrând acolo.

— M-am gândit că ar trebui să ştii, spuse ea.

— De ce nu mi-ai spus tu?

— Pentru că ştiam că o iubeai şi nu aş fi suportat să văd durerea din ochii tăi când aflai adevărul.

De atunci, merseră o dată la operă şi luă cina cu ea o dată. Însă nu era o companie prea plăcută, pentru că se

gândea întruna la Claire. Care acum era însărcinată…

Voia să o vadă, să o ţină în braţe, să îşi pună mâna pe locul unde acum creştea copilul lui. Dar se despărţiseră cu vorbe grele şi jurăminte că nu aveau să se ierte niciodată. Westcliffe bănuia că ea avea să respecte jurământul de a nu-l ierta.

Şi lui îi era greu să se ierte.

*

Brăţara din aur încrustată cu diamante era cea mai frumoasă pe care o văzuse Claire vreodată, cel mai extravagant dar pe care îl primise. Doar două cuvinte o însoţeau.

Îţi mulţumesc.

Scrise cu litere la fel de neclintite precum cel care ţinuse tocul.

Dezamăgirea o copleşi. Voia mai mult. Sosirea lui, prezenţa lui.

Claire era în salon. Aruncă darul într-un colţ. Era un nimic. Le transforma întreaga relaţie într-o glumă. Străluciri care să ascundă adevărul nefericirii lor. Ura să locuiască singură la moşie. Până şi Beth o abandonase şi se întorsese în Londra. Cum exista posibilitatea să se căsătorească cu un gentleman cu titlu care nu avea nevoie de zestre, îl convinse pe tatăl ei să le lase pe ea şi pe mătuşa ei să închirieze camere la un hotel.

Claire nici că putea fi mai fericită pentru sora ei. Ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi putut găsi propria fericire! Deşi în acele săptămâni minunate din Londra, cu Westcliffe, bucuria o copleşise.

Se uită la Bly, care stătea la fel de drept ca atunci când îi înmânase cadoul. Îi zâmbi timid.

— Mulţumesc. Eşti liber.

— Da, milady. Dacă e ceva…

— Nimic.

Bly se întoarse să plece.

— Stai!

Bly se uită la ea, iar Claire îşi dădu seama că tânărul chiar voia s-o ajute să iasă din acea situaţie oribilă. Servitorii ţineau la ea. De ce nu putea s-o facă şi soţul ei? De ce nu avea încredere în ea? De ce nu o asculta?

— Spune-le să-mi pregătească calul!

Bly păru surprins de cererea ei.

— Sunteţi sigură că e înţelept…

— Nu contesta *ce* spun!

Făcu o plecăciune.

— Da, milady.

După ce plecă tânărul, luă brăţara, îşi chemă camerista şi urcă să se schimbe în hainele de călărit. O jumătate de oră mai târziu, fugea prin mlaştini, în bătaia vântului care trimitea norii întunecaţi departe. Grăjdarul o urma, păstrând o distanţă respectabilă. Claire nu ar fi vrut să vină şi el, dar toţi aveau grijă de ea din moment ce era limpede că soţul ei nu o făcea.

Avea să meargă în Londra şi să-l confrunte. Voia să-l facă să înţeleagă, deoarece cu cât se gândea mai mult la acea noapte oribilă, cu atât era mai sigură că fusese planul lui Lady Anne să fie prinsă în seră cu Stephen. Adusese invitaţia personal. Fusese atât de înţelegătoare şi acceptase iubirea lui Westcliffe pentru Claire. Veniseră atâţia invitaţi, încât şansa de a-l zări pe Stephen…

Asta, dacă măcar intrase în casă. Poate că urma s-o întâlnească direct în seră. Trebuia să discute cu Stephen, să-l întrebe de ce fusese acolo. Trebuia s-o facă exact atunci, dar se gândise că astfel înrăutăţea situaţia. Acum îşi dădu seama că el putea avea informaţii vitale care o puteau ajuta să-l recâştige pe Westcliffe.

Nu putea nega dragostea pe care i-o purta, iar acel copil era şansa unui nou început. Nu trebuiau să rămână înstrăinaţi. Îşi dorea să-l poată face să înţeleagă că totul făcuse parte din planul complex al lui Lady Anne de a-l recuceri pe Westcliffe.

Hotărâtă să îşi confrunte soţul şi să lămurească

lucrurile, îmboldi calul să alerge în galop. Oare Westcliffe era cu Lady Anne acum? Se întorsese în patul ei?

Nu putea suporta acest gând. Această posibilitate îi aduse lacrimi în ochi, care înceţoşară împrejurimile. Calul prindea viteză, însă Claire nu băgă de seamă, pe măsură ce picăturile sărate îi curgeau pe obraji.

Deodată, îşi dădu seama că iapa îşi schimbă ritmul, îşi încordă muşchii…

Apoi erau în aer, sărind peste un gard viu pe care Claire nu îl observase. Nu ţinea hăţurile strâns şi nu stătea bine în şa. Nu se pregătise pentru această săritură. Calul aterizã greoi şi deloc graţios, nechezând de parcă avea dureri. Claire îşi pierdu echilibrul şi căzu din şa. Terenul dur, accidentat amortiză impactul când aterizã pe pământ. Negura întunecă cerul, iar ea simţi o singură picătură de ploaie pe obraz, înainte ca agonia să o târască în abis.

Capitolul 24

— Unde este? ţipă Westcliffe când intră pe uşa conacului.

— În dormitorul ei, milord, răspunse Blyron.

Westcliffe nu-l văzuse niciodată pe majordom atât de palid. Cu siguranţă, stătuse treaz toată noaptea, aşteptând sosirea stăpânului său. Scrisoarea ajunsese cu o zi înainte, după-amiaza târziu, şi fusese adusă de Bly. De atunci, Westcliffe călărise ca un nebun, dar tot îi luă mai mult decât ar fi vrut ca să ajungă. Ajunse aproape de miezul nopţii.

Năvăli pe scări, urcând câte două trepte o dată. Era aşa de linişte în casă! Nu-şi amintea să fi fost vreodată aşa.

Ajuns sus, văzu o tânără cameristă care ieşea din dormitor cu mai multe pânze pline cu sânge. Avu nevoie de toată forţa lui ca să nu se rezeme de perete.

— Cum se simte? întrebă el.

Lacrimile curgeau pe obrajii cameristei.

— A pierdut copilul, milord.

Westcliffe închise ochii, copleşit de durere nu doar din pricina pierderii copilului, ci şi din cauză că trecuse prin asta singură. Ea fusese mereu alături de el în cele mai groaznice nopţi. Trebuia să fie lângă ea. Deschise ochii şi întrebă:

— Era băiat?

— Nu am reuşit să ne dăm seama, milord.

— Şi soţia mea? Cum se simte?

— Are febră, milord. Nu e deloc bine.

— Trebuie s-o văd!

Era absurd să spună aşa ceva. El era stăpânul! Nu avea nevoie de permisiunea nimănui! Totuşi, se temea de ceea ce avea să vadă şi de faptul că prezenţa lui putea înrăutăţi situaţia.

Camerista – al cărei nume nu şi-l putu aminti, în acel moment nici nu-i păsa cine e – încuviinţă.

Respirând profund, deschise uşa şi intră în cameră. Mirosul greu de sânge dulce, moarte şi transpiraţie îl ameţi. Îi era teamă de ceea ce putea vedea dacă se apropia, dar îşi obligă picioarele să se mişte.

Claire stătea întinsă. Părea atât de vulnerabilă, avea părul ud, iar faţa îi era plină de transpiraţie din pricina febrei. O altă cameristă îi ştergea fruntea cu o bucată de pânză. Claire arăta de parcă se scursese sângele din ea. El făcuse asta. Mândria lui, gelozia lui, furia lui. Nu trebuia s-o trimită acolo. Trebuia s-o asculte, să fie un bărbat mai bun. Era singura femeie care îi spusese vreodată că îl iubeşte, iar el o alungase din cauza mândriei.

Se întinse să o atingă, ezită, iar în cele din urmă îndrăzni să îi atingă mâna.

— Stephen? întrebă ea şi deschise ochii numai pentru o fracţiune de secundă.

— Milord, delirează, spuse camerista repede. Nu ştie ce spune.

Westcliffe o ignoră pe femeie şi îşi lăsă capul în jos, plin de durere, ruşine şi regret. Îl iubise pe fratele lui în tot acest timp. Fusese dispus să divorţeze ca să fie cu Anne, o

femeie la care ţinea, dar pe care nu o iubea, însă nu fusese dispus să divorţeze pentru ca soţia lui să fie cu Stephen. Dacă nu li s-ar fi permis să se căsătorească în Anglia, puteau oricând să meargă în America.

Adevărul îl lovi cu putere. Nu dorise ca Stephen s-o aibă pe Claire. Fusese gelos pentru că Stephen se bucurase de dragostea mamei lor şi nu-şi dorise ca fratele lui s-o aibă şi pe Claire. Niciun bărbat nu merita atâta dragoste când Westcliffe nu avusese parte de niciun pic de iubire.

Ce nemernic egoist fusese! În câteva săptămâni, învăţase ce era dragostea. Ajunsese să-l iubească, dar ce simţea Claire pentru el nu însemna nimic în comparaţie cu ce simţea probabil pentru Stephen. Cum îi putea refuza acest lucru?

Ieşi pe hol. Majordomul stătea acolo, ca şi cum ştia că avea nevoie de el.

— Pregăteşte-mi un cal! strigă Westcliffe.

— Da, milord.

Westcliffe intră în dormitor şi se dezbrăcă de hainele pe care le purta când primise scrisoarea. Erau ude din cauza transpiraţiei şi a ploii ce îl lovise odată ce se apropiase de moşie. Îşi trase pe el nişte pantaloni uscaţi şi o cămaşă. Luă o mantie din garderobă, îşi puse o pălărie cu borul alb şi plecă în noapte.

Calul îl aştepta. Se urcă în şa.

— Milord, spuse grăjdarul, dar Westcliffe nu voia să audă avertismente sau sfaturi. Pomi la drum ca şi cum viaţa lui Claire ar fi depins de asta.

Schimbă cinci cai până când ajunse în casa lui din Londra, după miezul nopţii următoare. Ud până la piele, dădu ordine în timp ce se îndrepta spre bibliotecă.

— Aveţi grijă de cal şi pregătiţi-mi trăsura!

În bibliotecă, bău un pahar de whisky în încercarea de a se opri din tremuratul care pusese stăpânire pe el. Nu ştia dacă era din pricina hainelor ude sau din cauza epuizării. Ştia doar că trebuia să se oprească. Bău al doilea pahar, după care se duse în dormitor şi se schimbă în haine uscate. De data asta, era o vestimentaţie mai formală, cu

vestă şi jachetă.

Odată ajuns afară, îi dădu instrucţiuni birjarului şi se sui în trăsură. Când roţile trăsurii începură să se mişte, Westcliffe se lăsă pe spate, îşi frecă fruntea şi se rugă să nu fie prea târziu.

*

Stephen iubea femeile cu experienţă, iar Jocelyn i se potrivea de minune din punctul acesta de vedere. Era fiica foarte îndrăzneaţă a unui viconte care fu de acord să îl viziteze în cameră. Ştia că ea spera să păcălească un amărât să o ia de nevastă, însă nu avea să fie el acela. Îşi luă multe măsuri de precauţie. Cu toate astea, avea de gând să se bucure de ea şi să fie sigur că şi ea se bucura de el. În timp ce o călărea şi ţipetele ei atinseră o înălţime nemaiauzită, se simţi plin de mândrie. În seara aceea, îşi întrecuse propriile aşteptări legate de plăcerea pe care aveau să o împartă. A doua zi, legenda virilităţii lui avea să atingă proporţii de neimaginat. Ce reputaţie urma să aibă! Bănuia că, atunci când avea să părăsească Anglia, o mie de femei urmau să plângă, o mie…

Uşa se deschise brusc. Abia avu timp să se întoarcă şi să vadă cine intrase când fu tras din pat.

— Ce naiba! ţipă el. Sunt ocupat!

— Îmbracă-te, îi comandă Westcliffe pe acel ton care cerea să fie ascultat, în timp ce strângea hainele lui Stephen şi i le arunca.

— Nu prea cred, replică Stephen, în timp ce pantalonii îl loviră şi căzură pe podea. Nu sunt cu soţia ta, aşa că pleacă…

— Soţia mea e pe moarte.

Stephen îngheţă.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— A căzut de pe cal şi a pierdut copilul.

— Era însărcinată?

— Îmbracă-te! Îţi explic pe drum.

Stephen auzise de bărbaţi care îşi înghit mândria, însă

nu văzuse unul până în acel moment, când toată aroganţa lui Westcliffe parcă se scurse din el.

— Te cheamă, te rog!

Stephen se îmbrăcă repede, fără să închidă toţi nasturii cămăşii. Avea timp pentru asta mai târziu. Se întoarse în pat şi o sărută pe Jocelyn.

— Îmi pare rău, iubire. Îţi rămân dator.

— Cu siguranţă. Caută-mă când poţi!

Îi zâmbi plin de el, după care se întoarse spre fratele lui.

— Hai!

Ca să-l găsească pe Stephen, Westcliffe oprise în două locuri. Mai întâi la Ainsley. Nu ştia cum reuşea, dar fratele lui mai mic ştia tot ce se întâmpla în cele mai întunecate cotloane ale Londrei, precum şi în cele mai luminate saloane. Cunoştinţele lui nu puteau fi egalate. Ainsley ştia unde avea să fie Stephen.

Abia acum, după ce îl găsise pe Stephen, Westcliffe avu timp să se gândească la ce le-ar fi rezervat viitorul dacă nu s-ar fi culcat cu Claire, dacă mariajul lor ar fi rămas neconsumat. Însă ea intrase fără niciun efort în inima lui. Apoi începuseră cu flirturile, tachinările, până când crezuse că avea să înnebunească de dorinţă.

Îşi blestemă sufletul. Ce preţ urma ea să plătească acum din cauza lipsei lui de control şi a incapacităţii de a avea încredere, de a iubi?

Soarele răsărea, iar Stephen se trezi, înţepenit şi cu dureri, întins pe bancheta trăsurii. Westcliffe rămăsese în aceeaşi poziţie în care fusese când Stephen închisese ochii: uitându-se pe fereastră.

— Să ştii că nu era copilul meu, zise Stephen încet.

I se păru că vede un zâmbet pe faţa fratelui său.

— Ştiu.

— Presupun că nu te-ai gândit să aduci ceva de băut.

— O să ne oprim în scurt timp ca să schimbăm caii. Dacă te mişti repede, ai timp să îţi iei ceva de mâncare şi de băut.

Stephen nu vru să se gândească că puteau ajunge

prea târziu. Poate că era îngrijorat dacă Westcliffe nu ar fi arătat ca şi cum ar fi trecut prin iad.

— Legat de nunta ta…

— Ştiu ce ai făcut şi din ce motive, dar tot a fost o prostie. Nu o să te absolv de vina pe care poate o simţi, aşa că ţine-ţi cuvintele pentru tine!

— Sper să putrezeşti în iad!

— Nu crezi că sunt deja acolo?

Stephen se uită la peisajul mohorât de ţară. Pentru prima oară, îşi dori ca mama lui să nu fi reuşit să-l ţină în Anglia. Ar fi preferat să înfrunte cete de inamici ai ţării decât să dea piept cu ce îi aştepta la Lyons Place.

— Trebuia să fie Anne, spuse el încet.

— Poftim?

— În seră. Se uită la fratele lui. Trebuia să mă întâlnesc cu Anne acolo. Claire era ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat s-o văd. Era cu spatele la mine. Fiind în umbră, nu reuşeam să văd detalii legate de ea, de părul ei. Credeam că o sărut pe Anne. Ea m-a abordat…

— Ea te-a abordat?

— Da. În Chelsea. Nu ştiu cum a reuşit să mă găsească. Dar voia să avem o aventură în sera ei în timpul balului. Se gândise că ar fi distractiv.

— Este stilul lui Anne.

Îl îngrijoră vocea monotonă şi lipsită de emoţii a fratelui său. Se aplecă spre el.

— Mă întreb totuşi dacă planul ei a fost ca tu să mă găseşti cu Claire. Dacă ştia ce temperament ai…

— Ştia.

Stephen auzi blestemul dur al fratelui său.

— Nu poate fi atât de manipulatoare!

— Numai dacă te voia cu disperare, îl avertiză Stephen.

Westcliffe blestemă din nou.

— Nu o să mă iert niciodată dacă tot ce s-a întâmplat este din vina mea.

— Dacă îşi revine Claire, o să aflăm cum a ajuns acolo, iar totul o să aibă sens, spuse Stephen.

— Poate.

Ploaia se opri, însă din pricina noroiului înaintau greu.

— Eşti destul de treaz cât să stai pe un cal? îl întrebă Westcliffe dintr-odată.

— Eu, da. Tu?

— O să mutăm şeile la următoarea oprire.

*

Îi tăiaseră părul. Westcliffe ştia că era un lucru stupid să jelească pierderea splendidului păr auriu, însă îl jeli. Smocurile scurte o făceau să semene cu un pui de găină.

— Doctorul a spus că părul îi ţinea febra în creier, spuse camerista.

Westcliffe nu auzise de aşa ceva, dar, până la urmă, ce ştia el despre arta vindecării? Şi-ar fi dorit să fi avut inspiraţia să aducă un doctor din Londra cu el. Un doctor din oraş cu siguranţă ştia mai multe decât unul de la ţară.

— S-a trezit? întrebă el.

— De câteva ori, milord, dar e atât de slăbită…

În timp ce femeia continuă să înşire previziunile întunecate, Westcliffe luă un scaun şi îl aşeză lângă pat.

— Aşază-te, îi ordonă lui Stephen.

— Poftim?

Stephen stătea lângă piciorul patului, fiind atent la Claire, faţa lui fiind aproape la fel de palidă ca a ei.

— Următoarea dată când se trezeşte, vreau să te asiguri că ştie că eşti aici. O s-o ţii de mână, o să vorbeşti cu ea, o să…

— Nu văd cum ar schimba asta lucrurile.

Westcliffe îl apucă pe Stephen de reverul jachetei şi îl aşeză pe scaun.

— Le schimbă sau nu, tu ia-o de mână. Vorbeşte cu ea!

— Dar tu eşti soţul ei!

— Pe tine te-a chemat.

Stephen făcu aşa cum i se spuse. Westcliffe se aşeză pe un scaun, într-o zonă din care îi vedea pe Claire şi pe

Stephen. Nu era un bărbat religios, dar începu să se roage.

Îşi aminti de ea când era mică, hoinărind după Stephen, deseori având grijă de Ainsley. Se juca mereu cu fraţii lui, se urca în copaci, alerga după fluturi. Westcliffe întotdeauna îi considerase prea copilăroşi, sub nivelul lui. Era mult mai mare, devenise bărbatul familiei după ce tatăl lor murise. Chiar şi când mama lui se căsătorise cu al optulea duce de Ainsley, Westcliffe nu vru să renunţe la poziţia lui, el fiind cel care conducea.

Niciodată nu abordase viaţa cu relaxarea cu care o făcuse Claire. Fusese unul dintre motivele pentru care aşteptase cu nerăbdare căsătoria cu ea. Ştia că el era ridicol de sumbru şi se aşteptase ca ea să îi echilibreze viaţa.

Privind în urmă, se gândi că ar fi trebuit să-i spună ce admira la ea. Trebuia să o curteze, să nu presupună că ea avea să fie încântată de căsătoria cu el. Ce îi oferea el până la urmă? Nimic important. Şi totuşi, ea acceptase asta şi îl făcuse mai bun.

Poate că trebuia să rişte un scandal şi să îi redea libertatea când îşi dăduse seama că nu el era fratele cu care Claire visase să se căsătorească. Mândria îl forţase să o păstreze. Acum, preţul pe care ea era posibil să-l plătească pentru asta era prea mare ca să se poată gândi la el.

Soarele răsărea şi îşi făcea loc printre draperii când Stephen se ridică din scaun cu un căscat mare.

— Mă duc în pat. Trezeşte-mă când se mişcă.

— Stai jos!

Vocea lui sună ca şi cum o broască i-ar fi locuit în gât. Era seacă şi ascuţită, iar corpul lui era ba rece, ba cald.

— Westcliffe…

— Stai jos! O să fii aici când se trezeşte.

Cu un mormăit, Stephen se aşeză din nou pe scaun. Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la tavan.

— Nu o să câştigi nimic dacă mă obligi să suport acest disconfort.

— Nu îi meriţi iubirea.

— Şi tu o meriţi?

Westcliffe îşi aşează cotul pe marginea scaunului şi începu să-şi maseze capul, care îi pusă.

— Nu.

— Cu toate astea, ţii la ea.

Westcliffe tăcu.

Stephen se ridică în picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o iubeşti. De ce nu stai tu aici?

— Pentru că ea a strigat după tine.

Fiecare os şi muşchi îl dureau când se ridică de pe scaun şi deschise ferestrele. Lumină şi aer proaspăt. Poate că o ajutau. Aerul dimineţii abia intră în cameră când auzi vocea pierdută a lui Claire.

— Stephen?

— Bună, draga mea. Ne-ai speriat destul de tare.

Westcliffe se uită către pat. Claire îi zâmbea dulce lui Stephen, în timp ce el îi răsucea un smoc de păr. O peliculă fină de transpiraţie îi acoperea faţa şi gâtul. Se întrebă dacă îi scăzuse febra.

Era în mijlocul camerei, vrând să cheme o cameristă să se ocupe de ea, când îi auzi vocea.

— Westcliffe?

Se opri şi se uită în spate. Îi întindea o mână. Nu ştia ce voia de la el, dar se duse lângă pat. Părea mult mai slabă. Slăbise cât fuseseră despărţiţi? Sau pur şi simplu se micşorase după ce supravieţuise tragediei?

Se uitară unul în ochii celuilalt o eternitate. Ai ei erau la fel de albaştri cum şi-i amintea, însă strălucirea dispăruse. În cele din urmă, Claire şopti:

— Copilul?

El dădu încet din cap.

— Îmi pare rău.

Ea începu să plângă. Fără să se gândească, Westcliffe se sui în pat şi o luă în braţe. Nu era o durere mai mare decât să o vadă astfel distrusă. Inima soţiei lui curajoase şi hotărâte se sfărâma. O mângâie pe cap, o ţinu aproape, încercă s-o liniştească. Nici nu-şi dădu seama când Stephen

ieşi din cameră.

Vru să-l strige, să spună că de Stephen avea ea nevoie, însă Claire pe el îl strigase, lui îi întinsese mâna. Nu putea să îi dea drumul acum, aşa cum nu se putea opri din respirat.

În cele din urmă, Claire îi adormi în braţe, copleşită de epuizarea şi slăbiciunea provocate de tragedia prin care trecuse. Era cuprins de regrete când găsi o cameristă care să se ocupe de nevoile soţiei lui şi trimise un servitor după doctor.

Odată asigurat că soţia lui avea să îşi revină, se prăbuşi în pat.

*

Trecuseră două zile de când Claire plânsese în braţele lui Westcliffe. De atunci, el o vizita în fiecare dimineaţă, ca să o întrebe de sănătate, dar atât. Erau din nou străini, iar ea încă o dată exilată din inima lui.

Claire stătea afară la o masă mică, bea ceai şi se bucura de aerul blând al după-amiezii. Se părea că avea încă un loc sensibil la gâdilat – scalpul, în timp ce vântul îi flutura firele scurte. Le atinse. Avea nevoie de nişte pălării noi.

Se gândea la lucruri neînsemnate ca să nu jelească pierderea copilului. Ajunsese să-l iubească, îi era dor de el.

Se uită la Stephen şi îi zâmbi când el se aşeză lângă ea.

— Cred că Westcliffe şi-a revenit suficient ca să putem porni spre Londra azi, spuse el.

— Westcliffe… şi-a revenit? Din ce? întrebă ea.

— Nu cred că a dormit din momentul în care a primit scrisoarea în care era anunţat că ai căzut. S-a îmbolnăvit.

— Nu ştiam. Nu ştiam că îi mai pasă.

Stephen o luă de mână.

— Draga mea, de ce crezi că sunt aici? M-a obligat să vin. În delirul tău, m-ai strigat, iar el a crezut că numai prezenţa mea te-ar putea salva.

— Nu-mi amintesc. Ştiu doar că, înainte să cad de pe cal, mă gândeam că trebuie să vorbesc cu tine. De ce erai în seră în acea seară, la Lady Anne?

— A venit să mă vadă cu câteva zile înainte şi mi-a trimis o invitaţie pentru o petrecere privată în sera ei. Spunea că ar fi distractiv să aibă o petrecere privată cu mine, în timp ce altă petrecere avea loc în casa ei.

— Cred că ea a aranjat să te întâlneşti cu mine. Eu dansam cu Lord Lynnford. Când s-a terminat dansul, înainte să părăsim ringul, un servitor mi-a spus că avea un mesaj pentru mine. Aşa că l-am urmat. Mi-a zis că Lord Westcliffe îmi cerea să ne întâlnim în seră.

— I-ai spus lui Westcliffe?

— Nu, am crezut că nu o să mă creadă. Nu aveam dovezi. Sunt sigură că Anne a pus totul la cale ca să ne distrugă.

— A reuşit.

Claire încuviinţă.

— Nu ştiu ce o să facem de acum încolo.

Se uită spre conac.

— Claire, te iubeşte!

Ea râse amar, încercând să nu se gândească la tandreţea cu care o ţinuse Westcliffe când plângea, după ce aflase că pierduse copilul.

— Nu, nu cred.

— A călărit până în Londra ca să mă găsească, în timpul furtunii. Arăta ca naiba. Când am ajuns aici, nu m-a lăsat să mă ridic de pe scaun. Nu s-a ocupat de el decât când a fost sigur că tu o să fii bine. Claire, îi pasă de tine!

— Nu are încredere în mine. Nici măcar n-a vrut să mă asculte în acea noapte, la Lady Anne.

— Dumnezeule, Claire, ce era să creadă? Ne-a găsit împreună în noaptea nunţii voastre! Apoi ne-a văzut din nou împreună. Nu pot să-l învinovăţesc pentru ce a crezut. Respiră adânc. Nu pot să cred ce am făcut în noaptea nunţii tale! Ştiam că reputaţia ta nu va avea de suferit, pentru că era prea mândru ca să povestească altcuiva, însă nu anticipasem că îşi va umple nopţile cu alte femei. A fost

foarte nedrept faţă de tine.

Lui Claire îi venea să plângă, dar şi să râdă.

— Poate că meritam. Am fost atât de proşti…

— Ai avut încredere în mine, iar eu…

Ea schiţă un zâmbet.

— Planul tău a funcţionat.

— Un pic prea bine cred.

Claire îl luă de mână.

— Mi-a fost foarte dor de tine. De ce nu m-ai anunţat când ai fost în Londra?

— Am dat-o în bară pentru tine, Claire. Cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să stau departe. Îi atinse obrazul. O să plec şi mai departe.

Ea îl privi, fără să înţeleagă ce voia să spună.

— O să părăsesc Anglia.

Îi aruncă zâmbetul diavolesc care mereu îi plăcuse, însă avea o urmă de autoironie în el.

— Mi s-a spus că sunt un bărbat fără caracter şi am ajuns să cred asta. Fraţii mei mi-au cumpărat un brevet şi, aşa cum am făcut cu toate celelalte lucruri din viaţa mea, nu am profitat din plin de el. Amândoi au pus pariu că, în luptă, inamicul o să-mi vadă numai spatele. Doar nu pot să-i las să câştige pariul!

— Dar poţi să fii rănit sau mai rău!

Zâmbetul lui era familiar, arogant, provocator.

— Nu-ţi face griji. Am norocul diavolului.

*

Claire îl găsi pe soţul ei în bibliotecă, la birou, scriind o scrisoare, ocupându-se probabil de afaceri. Westcliffe se ridică imediat în picioare când ea se apropie.

— Cum te simţi? o întrebă.

Era conştientă că o învăluia cu privirea. Îşi atinse părul tăiat.

— Ameţită.

El zâmbi.

— O să crească la loc.

— Sper. Am auzit că ai fost bolnav.

— Cred că epuizat. Îşi schimbă poziţia corpului. Îmi pare rău pentru multe lucruri în ceea ce te priveşte. Eu… Meriţi ceva mai bun.

Uitându-se în jos, atinse hârtia de pe birou.

— Am întocmit o petiţie care să fie trimisă parlamentului pentru divorţul nostru.

Inima lui Claire aproape se opri.

— Mi-ai spus că nu o iubeşti pe Lady Anne Cavill, iar ea nu te iubeşte pe tine. Meriţi pe cineva care să te iubească.

Neîncrederea amestecată cu tristeţea din ochii lui îi spuseră că Westcliffe se gândea să dea nişte declaraţii banale, ca să evite scandalul şi pentru a scăpa de ruşinea unui mariaj eşuat.

— Claire, spuse el.

Ea îl întrerupse şi se apropie, disperată să îl facă să înţeleagă.

— Dacă l-am strigat pe Stephen în timp ce deliram e pentru că, înainte să cad, mă gândeam că trebuie să vorbesc cu el despre întâlnirea din seră. Eram în seră pentru că un servitor îmi spusese că mă aşteptai. Iar Stephen se afla acolo pentru că Lady Anne îi promisese că îl va aştepta.

— Da, mi-a zis Stephen. A vrut să ne despartă şi a funcţionat. Însă ceva bun tot a ieşit. M-a făcut să înţeleg că îl iubeşti pe Stephen. Putem găsi o cale…

— Nu! Claire făcu un pas înainte. Da, îl iubesc, dar e dragostea pe care i-o porţi unui prieten sau a unei surori pentru un frate. Nu a unei soţii pentru soţul ei.

Făcu un alt pas, dar se clătină şi se prinse de un scaun. Westcliffe îi sări imediat în ajutor, punându-şi un braţ în jurul ei ca s-o echilibreze. Dând drumul scaunului, Claire îşi puse mâna pe gâtul lui şi îl privi.

— Inima mea e a ta, şopti ea, în timp ce lacrimile i se strângeau în ochi. Nu ştiu în ce moment a devenit a ta. Ştiu doar că vreau să-ţi aud râsul şi să ascult mereu zgomotul făcut de cizmele tale, pentru că, şi dacă nu eşti în cameră,

faptul că te ştiu aproape îmi alină singurătatea. Sunt pregătită să fac faţă oricărei ridiculizări publice şi oricărui scandal dacă asta ar însemna că-ţi găseşti fericirea. Dacă într-adevăr o iubeşti pe ea şi nu mă poţi iubi pe mine…

— Claire, strigă el, mâna lui mare mângâindu-i ceafa şi ţinând-o strâns. Cum să nu te iubesc?

Inima ei crescu.

— Tu eşti tot ce e mai bun, mai dulce şi inocent, continuă el. Simplul gând că m-ai putea iubi cu adevărat…

— Nu e doar un gând, Westcliffe, e realitatea.

El îngenunche, însă o ţinu strâns de mâini, dându-i forţă să stea în picioare.

— Niciodată nu te-am cerut în căsătorie, iar pentru asta, îmi cer scuze. Dar o să te întreb: îmi faci onoarea de a rămâne soţia mea?

— Of, tontule, onoarea e a mea!

Se gândi că avea să îşi amintească mereu adoraţia din ochii lui din momentul în care pereţii pe care îi construise în jurul inimii căzură.

Cum ar fi putut să-şi trăiască viaţa fiind sigur de un singur lucru: că se bucurase de iubirea unui collie?

Era atât de puternic, de bun, de nobil! Claire nu era sigură că inima ei putea cuprinde toată dragostea pe care o simţea pentru el. Cum putuse să se îndoiască de faptul că el nu era soţul perfect pentru ea?

Westcliffe o luă în braţe şi o scoase din cameră. Pe terasă, unde ceaiul ei se răcea, Stephen aştepta să-şi ia rămas-bun, dar ei nu-i păsa. Trebuia să aştepte. Bărbatul în braţele căruia se afla avea să fie mereu prioritatea ei din acel moment. Niciodată nu avea să îi dea vreun motiv să se îndoiască de sentimentele ei.

Se ghemuiră amândoi în patul lui. Ea încă se recupera, nu putea face altceva decât să stea în braţele lui, dar era îndeajuns să fie ţinută de el.

— Dacă aş putea să o iau de la capăt, ţi-aş oferi un sezon, spuse el în timp ce-i mângâie obrazul.

Claire îi mângâie faţa şi îl sărută.

— Ce ar mai fi contat? La final, tot a ta aş fi fost.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Cred că am fost a ta în tot acest timp, doar că am fost prea copilăroasă să-mi dau seama de asta.

Capitolul 25

Lady Anne Cavill tocmai se băga sub cearşaf când uşa dormitorului se lovi de perete. Se întoarse şi fu cât pe ce să leşine când văzu moartea trecându-i pragul. O cuprinse groaza…

Apoi se linişti când îl recunoscu pe intrus.

— Dumnezeule, tu eşti! Arăţi ca naiba!

Fu uşurată că el era din nou în dormitorul ei.

— Habar n-ai cât mă bucur să te văd.

Abia îi atinse pieptul, când el o prinse de încheietură, într-o strânsoare ca de menghină, oprind-o. Cu cealaltă mână, Anne încercă să îi desfacă degetele.

— Mă răneşti!

— Ai rănit-o pe Claire. A pierdut copilul!

Inima ei tremură.

— Nu fi ridicol! Nu am văzut-o de luni întregi.

— Anne, ştiu ce ai făcut. Ştiai ce se întâmplase în noaptea nunţii mele. Erai singura căreia am fost destul de nesăbuit să-i spun şi te-ai folosit de informaţia aia ca să distrugi ce construiam cu Claire. Ai vrut să o găsesc cu alt bărbat. De la bun început, balul a fost o farsă bine pusă la punct, care să-mi dea ocazia să o găsesc pe Claire cu alt bărbat. Dar nu orice bărbat. Trebuia să fie Stephen. Altfel, poate că i-aş fi dat o şansă să-mi explice. Nu şi în cazul în care aş fi găsit-o cu Stephen. Ştiai că, atunci când venea vorba de el, furia mă orbea!

Anne crezuse că îl cunoştea pe acest bărbat, dar niciodată nu văzuse o asemenea furie. Încercă să-şi tragă braţul.

— Dă-mi drumul!

Dar el o ţinu ferm. Ea se trase din nou, şi el o lăsă. Anne se dezechilibră şi căzu pe podea. Westcliffe făcu un

pas amenințător către ea.

— Anne, o iubesc. Aş face orice ca să o văd fericită. Stai departe de mine şi de ce e al meu, sau îţi jur pe Dumnezeu că o să-ţi distrug reputaţia!

Anne se ridică în picioare.

— Nu înţelegi. Te iubesc!

— Nu cred că ştii ce e dragostea. Până de curând, nici eu nu ştiam. Stai departe de Claire! Inima mea e a ei. Mereu o să fie aşa.

Westcliffe se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Nu, plânse ea după el. Westcliffe, nu poţi să mă părăseşti. Eşti al meu…

El se opri în uşă.

— S-a terminat totul între noi.

Dispăru după uşă. Vărsând pentru prima oară după ani întregi lacrimi ce nu părură să apară la comandă, Anne căzu pe podea.

Nu înţelegea cât de mult îl iubea. Îl iubea mai mult decât ar fi putut Claire să o facă vreodată. Anne ar fi făcut orice. Absolut orice pentru el.

*

— Îţi ador părul, spuse Beth.

Claire râse. Trecuse puţin peste o lună de când îi trecuse febra şi încă nu se obişnuise cu părul scurt.

Stătea pe un şezlong în grădină. Beth se aşezase pe scaunul de lângă ea, ţinând-o de mână de parcă ar fi crezut că, dacă îi dădea drumul, Claire avea să dispară.

Claire şi Westcliffe organizaseră o mică adunare de familie la moşie. Toţi ştiau ce se întâmplase şi voiau s-o viziteze. Se simţea mai puternică. Chiar avusese câteva zile în care nu se gândise la copilul pe care îl pierduse. Westcliffe încă nu făcuse dragoste cu ea. O ţinea în fiecare noapte de parcă ar fi fost făcută din coaja delicată a unui ou. Ea însă voia mai mult. Era momentul să îi spună şi lui.

Poate că avea să-i spună după ce plecau invitaţii.

Mama lui şi ambii fraţi erau acolo. Între ei nu era camaraderia obişnuită dintre fraţi pe care i-ar fi plăcut să o vadă, dar nu mai exista tensiunea care le afectase relaţia până de curând. Se gândi că poate, cu trecerea timpului, vor deveni cei mai buni prieteni.

Leo era şi el prezent. Se hotărâse că portretul urma să fie finalizat la moşie. Găsise o cameră cu lumina perfectă. Cum situaţia dintre ea şi Westcliffe se îmbunătăţise, Leo nu mai credea că dormitorul era necesar ca să-şi ducă la capăt scopul de peţitor.

Westcliffe veni lângă ea. Beth, care părea ceva mai matură, se scuză ca să îi lase un moment singuri.

— Nu e cazul să exagerezi cu invitaţii, spuse Westcliffe.

— Mă gândeam să mă retrag pentru un somn scurt. Ai vrea să mi te alături?

Văzu dubiul din ochii lui când îi sărută mâna.

— Mi-am revenit complet, aşa a spus doctorul.

— Nu-mi vine să cred că o să spun asta, dar… vreau să petrec mai mult timp cu Stephen. O să plece din Anglia imediat ce primeşte ordinul. A avertizat-o pe mama să nu intervină. După ce te odihneşti, poate că o să vă plimbaţi prin grădină.

— Doar noi doi?

— Doar voi doi.

Claire îl sărută. În sfârşit, avea încredere completă în ea.

— Mulţumesc. Spune-i că o să ne întâlnim lângă lac în douăzeci de minute.

O ajută să se ridice şi îi simţi privirea când intră în conac.

În dormitor, văzu fusta neagră a uneia dintre cameriste după uşa deschisă a dulapului. Probabil aranja nişte lucruri.

— Te rog să te ocupi de asta mai târziu, zise ea. O să mă întind pentru un somn.

Se îndreptă spre pat ca să tragă clopoţelul. Dintr-odată, o bucată de material îi acoperi gura…

Şi totul se înnegri.

Când se trezi, era întinsă în pat, cu mâinile şi picioarele legate de stâlpii patului. Avea căluş la gură şi, îngrozită, văzu că Lady Anne Cavill stătea deasupra ei.

— Te întrebi probabil ce fac aici, spuse Lady Anne, zâmbind binevoitoare. E foarte simplu. Îl iubesc pe Westcliffe. El nu înţelege cât de mult. Aş face orice pentru el. În momentul de faţă, tu îmi stai în cale. Aşadar, eşti înnebunită din cauza pierderii copilului şi o să te sinucizi.

Stomacul lui Claire se întoarse pe dos. Dumnezeule, femeia era nebună!

— Cucută, spuse ea încet, ridicând o fiolă. O să fie rapid. Spre deosebire de chinurile prin care a trecut soţul meu. Lui i-am dat arsenic. A durat mult, pentru că am vrut ca oamenii să creadă că era bolnav.

Claire dădu din cap.

— Da, spuse Lady Anne. Nu am avut de ales. Westcliffe are nişte standarde. Nu ar avea ca amantă o femeie căsătorită. Asta a fost vina ta, bineînţeles. Ştia cum e să-ţi găseşti soţia în braţele altui bărbat. Aşa că a trebuit să-l elimin pe soţul meu. După care ai venit în Londra. Destul de convenabil, dacă e să fiu sinceră, pentru că ştiam că, mai devreme sau mai târziu, şi tu trebuia să dispari. Păcat că s-a pus în faţa ta la Cremorne. Domnul pe care l-am angajat nu era un ţintaş atât de bun precum se lăudase.

„Dumnezeule, eu eram ţinta!”

— Apoi Westcliffe s-a îndrăgostit de tine. Nu am vrut să-ţi plângă moartea, aşa că aveam nevoie să fie din nou supărat pe tine. Aici au intrat în acţiune Stephen şi balul. Dar ţi-ai dat seama de plan. Şi uite cum suntem iar aici, în punctul în care el e alături de tine şi supărat pe mine. Aşa că am nevoie să te sinucizi. Poate jeli, iar eu voi fi acolo pentru el.

Zvârcolindu-se, Claire încercă să găsească un mod de a scăpa, încercă să ţipe, însă căluşul îi dădu senzaţia că se sufocă.

— Acum vine partea mai dificilă, continuă Lady Anne, ca şi cum ar fi discutat despre o nouă aromă de ceai. Ca să-

ţi dau otrava, trebuie să îndepărtez căluşul, iar tu vrei să ţipi. Te rog să n-o fad. Eşti gata?

Claire se uită la fiolă. Femeia avea de gând să îi toarne forţat conţinutul pe gât.

— Şi nu-ţi face griji, şopti Lady Anne, o să te aranjez foarte frumos.

Apucă bucata de material.

Se deschise uşa.

— Am avut cu Stephen…

Claire încercă să ţipe cu căluşul la gură, când Westcliffe se opri şocat.

— Dumnezeule. Ce naiba! Anne?

Dintr-odată, un pistol mic apăru în mâna lui Lady Anne.

— Nu asta am vrut, dar dacă nu pot să te am în viaţă, o să te am în eternitate.

Trase.

Westcliffe nu lovise în viaţa lui o femeie. Se aruncă în dreapta, glonţul trecu pe lângă el şi pumnul lui o lovi pe Anne sub bărbie, dându-i capul pe spate. Căzu ca un sac de cartofi, inconştientă.

După ce îi luă pistolul, Westcliffe îi dădu căluşul jos lui Claire şi începu să o dezlege.

— Şi-a omorât soţul, începu Claire, apoi îi zise totul.

Stephen fu primul care intră în cameră.

— Ce naiba?

Îl urmară Ainsley şi Leo. Şi, bineînţeles, mama lui, care nu putea fi împiedicată de pericol. Până şi Beth se uita de după uşă.

— Legaţi-o pe Anne! strigă Westcliffe în timp ce se aşeză în pat şi o luă pe Claire în braţe. Nu ştia cine tremura mai tare: ea sau el.

— Am auzit o împuşcătură, spuse Stephen. A încercat să te împuşte?

— Se pare că da, dar venise după Claire.

Beth ţipă, traversă camera şi se aşeză pe pat, luând-o pe sora ei de mână.

— E în regulă, spuse Claire, sunt bine.

— Ce să facem cu ea? întrebă Ainsley.

— Du-o imediat în Londra, la Scotland Yard, îi spuse Westcliffe. Şi-a ucis soţul.

— Ce crezi că o să se întâmple cu ea? întrebă Claire.

*

Era o după-amiază târzie şi stăteau amândoi în pat, în Londra. Sir James Swindler o arestase oficial pe Anne când o duseseră la Scotland Yard.

— Cum de nu mi-am dat seama că e nebună? întrebase Westcliffe.

— Pentru că a ştiut cum să ascundă asta, răspunse Sir James. După care îl bătu prieteneşte pe umăr. Nu pune la inimă, milord. Nu eşti primul care a fost păcălit de un chip frumos.

Westcliffe se întrebase dacă vorbea din experienţă.

— Bănuiesc că Sir James o să se asigure că intră la închisoare, îi spuse Westcliffe lui Claire.

— Te-a vrut destul de mult ca să îşi omoare soţul.

— Se pare că da. Şi ca să te omoare pe tine.

— Niciodată nu mi-a plăcut de ea.

O mângâie pe braţ pe Claire.

— Nu mai trebuie să-ţi faci griji din cauza ei. Sau a oricărei alte femei. Ai devotamentul meu etern.

Ea se rostogoli peste el şi îi aruncă un zâmbet seducător.

— Demonstrează-mi!

Şi el asta făcu.

Epilog

Lyons Place
Ajunul Crăciunului, 1854

Westcliffe îşi dorise foarte mult ca holurile conacului

său să fie pline de râsete, de chicoteli şi de muzică.

Era prima oară când familia lui petrecea Crăciunul la Lyons Place de când murise tatăl lui. Abia îşi putea controla bucuria pe care o simţea când stătea în salonul mare şi o asculta pe Beth cântând la pian, în timp ce Lord Greenwood o privea. Se căsătoriseră în iunie.

Bradul din colţ era decorat magnific, iar sub el se aflau o mulţime de cadouri. Westcliffe era încântat în mod special de cadoul lui pentru Claire. Spera că avea să-i placă. Găsise leagănul în pod şi îl recondiţionase singur, şlefuindu-l şi vopsindu-l. Îşi imagină toţi copiii familiei care dormiseră acolo, aşa cum făcuseră el şi Stephen.

Mama lui stătea pe un divan, cu mâna pe coapsa lui Leo. Se întrebă cât o să-l mai ţină pe tânărul artist alături de ea. Oricum, îl ţinuse mai mult decât pe oricare alt amant dinaintea lui.

Lynnford îşi aduse familia. Cele trei fiice cântau colinde, iar cei doi băieţi ascultau. Contele era extrem de preocupat de soţia lui, care stătea într-un colţ, două şaluri acoperindu-i umerii înguşti.

Cu un pahar de brandy în mână, Ainsley merse încet şi arătă către contesa de Lynnford.

— Nu cred că se simte bine.

— Mi s-a părut că mai degrabă a slăbit.

— Mama plănuieşte s-o ducă la băi după sărbători. Au o prietenie atât de strânsă, că nu ştiu ce ar face mama dacă ar pierde-o.

— Nici Lynnford. A fost un exemplu bun despre cum ar trebui să se poarte un bărbat cu soţia lui.

Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi gândit mai devreme la ce îi învăţase tutorele lor!

— În schimb, soţia ta pare să înflorească, şopti Ainsley.

Westcliffe nu-şi putu controla mândria şi bucuria.

— E însărcinată.

Iar de data asta, nimic de pe acest pământ nu putea să le ia copilul.

Ainsley dădu noroc cu Westcliffe.

— Felicitări! Mama o să fie încântată.

— Da, cred că vestea o va bucura.

Ainsley îşi schimbă tonul.

— Am primit confirmare de la Biroul de Război. Stephen e în mijlocul luptei în Crimeea. Mama nu spune nimic, dar cred că ştie.

— Sunt sigur că ştie. Are o influenţă incredibilă.

— Războiul acesta din Crimeea… Nu îmi prea place să îmi fie servit în fiecare dimineaţă. Reporterii telegrafiază ştirile în fiecare zi. Din câte am înţeles, nu s-a mai întâmplat până acum să avem ştiri atât de rapide. Aduc războiul mai aproape de casă, nu-i aşa?

— Dacă mă întrebi pe mine, aici ar trebui să fie. Băieţii noştri luptă pentru regină şi ţară. Nu ar trebui uitaţi.

— Ne-am ales o perioadă foarte proastă să îi luăm un brevet.

Westcliffe încuviinţă.

— La cum îl ştiu pe Stephen, va profita de ocazie ca să experimenteze cu rusoaicele.

— Dar, Dumnezeule, am auzit că e foarte frig acolo!

— Atunci sigur o să fie în patul unei femei, pentru căldură, dacă nu şi pentru altceva.

— Sper.

Cu un zâmbet neastâmpărat, Claire se apropie de ei, în timp ce Fen o trăgea de marginea rochiei.

— Despre ce vorbiţi voi doi atât de serios?

Nedorind să strice bucuria momentului, Westcliffe spuse:

— E timpul ca Ainsley să înceapă să caute o soţie.

— La naiba cu asta! bombăni Ainsley şi plecă.

Claire râse şi se băgă sub braţul lui Westcliffe, şoptind:

— Ştiu exact despre cine vorbeaţi. Te superi dacă îţi spun că mi-e dor de el?

Ar fi fost o perioadă când l-ar fi deranjat, dar era în trecut. Avea încredere în loialitatea ei faţă de el.

— Şi mie mi-e dor de el, spuse încet.

Melodia pe care o cânta Beth se termină. Apăsă două

chei mai joase ca să atragă atenţia.

— Acum putem să deschidem cadourile?

— Chiar vă rog, răspunse Claire.

Înainte să se îndepărteze de el, Westcliffe o ţinu strâns şi ridică paharul.

— Înainte aş vrea să ţin un toast.

În încăpere se lăsă liniştea în timp ce alte pahare se ridicară.

— O să încep prin a spune că, indiferent ce cadouri mă aşteaptă sub pom, Claire mi l-a dat deja pe cel mai frumos: dragostea ei.

Aplecându-se spre ea, îi văzu lacrimile din ochi şi o sărută iute, promiţându-i un sărut mai lung mai târziu.

— Bine zis! îl încurajară cei din jur.

Westcliffe ridică din nou paharul.

— De asemenea, vreau să vă mulţumesc pentru că aţi venit. De mult timp mi-am dorit ca acest conac să răsune de sunetele bucuriei şi ale familiei. În seara asta, se întâmplă ce mi-am dorit şi nu am cuvinte să-mi exprim recunoştinţa.

Ridică paharul şi mai sus.

— Şi, în cele din urmă, un toast pentru Stephen. Fie ca Dumnezeu să fie alături de fratele nostru şi să se întoarcă acasă până la Crăciunul următor!

Ovaţiile fură mai reţinute. Dar ştia că soţia lui avea să se ocupe de readucerea bunei dispoziţii.

— Beth, dacă tot eşti atât de nerăbdătoare să primeşti cadouri, de ce nu le dai pe ale tale mai întâi?

— Cu mare drag!

Beth se ridică de pe bancă şi zburdă uşor până la brad.

Claire îl îmbrăţişă pe Westcliffe.

— Te iubesc cu adevărat!

Şi, aşa cum spusese el în toast, acesta era cel mai frumos cadou dintre toate.

Sfârşit